

® *Хермес*

Мери Портърфийлд

ЦВЕТЕ НА ПУСТИНЯТА

Нови любовни романи

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "ХЕРМЕС"
41

75 лв.

МЕРИ ПОРТЪРФИЙЛД ЦВЕТЕ НА ПУСТИНЯТА

Превод: Атанас Геренски

chitanka.info

Талантливата скулпторка Джоан Уилистън се е оттеглила да твори сред тишината и величието на тексаската пустиня. Случайността довежда в нейния дом младия бизнесмен Джей Клифтън. Тази среща ще се окаже съдбоносна за Джоан. Тя ще постави началото на блестящата ѝ кариера и на една пламенна любов.

ПЪРВА ГЛАВА

Първите лъчи на изгряващото слънце обагриха с пурпура си върховете на далечните планини. След няколко часа въздухът над Тексаската пустиня щеше да трепти от жегата на юлския ден.

Но сега все още бе прохладно и по изострените листа на юката висяха бисерни капчици роса.

Джоан наметна шала на раменете си и излезе навън.

За някои хора пустинята изглеждаше безутешно море от самота. Но за Джоан бе точно обратното. Хората не бяха вникнали в приказната красота на пустинята, не се бяха вгледали във величественото присъствие на палмите, в причудливите клони на окотилото^[1] и блестящата им кора. След дъжд това дърво се покриваше с вълшебно красиви розови цветове. А имаше ли нещо по-грациозно от движенията на дивите животни на пустинята, изпитващи боязън от човека?

Дълбоко в себе си Джоан бе готова да признае, че от пръв поглед пустинята внушаваше чувство за еднообразие — навсякъде пясък, жълтеникави скали, снопчета изсъхнала трева и всичко това се стелеше, докдето поглед стига. Но достатъчно бе човек да се взре по-внимателно и тогава започваха да се появяват и други неща. С всеки нов ден Джоан откриваше нещо различно и не преставаше да се радва, че живее именно тук.

— Не е ли фантастично красиво, Йоги? — възторжено отрони тя и побутна закачливо с босия си крак оранжевия котарак, който клечеше до нея. — Хей, ти! Слушаш ли изобщо какво ти говоря?

Котаракът повдигна глава и се прозя най-незаинтересовано.

— Засрами се, Йоги! Аз съм изпаднала в романтични мечтания, а ти се прозяваш насреща ми!

Йоги се протегна, все едно че думите не достигаха до него, и отвори за втори път блажено уста. Но в следващия миг позата му се промени светкавично и кехлибареножълтите му очи се втреничиха с опасен блясък в кактуса, който се намираше близо до тях. Нещо се

движеше по него. Джоан знаеше много добре как ще протекат нещата нататък. Тази игра се повтаряше всяка сутрин. Йоги се сниши и започна да се промъква бавно към кактуса. Приблужи го, затича и направи огромен скок към жертвата си. И тук Джоан не можа да съдържи смеха си. Котаракът бе от ония мишелови, които през живота си не бяха улавяли мишка. Тези пъргави животинчета бяха твърде бързи за него. Да не говорим с каква величествена небрежност Йоги се отдалечаваше от мястото, където се виеше змия. Но от тази игра с кълвача котаракът не се бе отказал досега.

— О, Йоги — с престорен ужас подвикна Джоан, — стопанката ти се радва на всяка живинка, а ти искаш да я унищожиш!

Пронизителен крясък прекъсна думите ѝ. Отначало Джоан се стряскаше винаги когато кълвачът оповестеше пристигането си. Но постепенно свикна и започна да очаква с нетърпение появата на тая игрива птица с червена глава и черно-бели крила. Да, но Йоги не свикна с това! И всяка сутрин кръвожадната му същност не можеше да се примири с факта, че птицата отлиташе под носа му и кацаше нависоко. Този театър размиваше Джоан от сърце.

— Избий си го от главата, Йоги! — подвикна тя. — Не виждаш ли, че кълвачът е твърде бърз за теб? И добре че е така! Защото ми е приятел, не разбра ли това?

Колко много обичаше Джоан именно тези утрини в пустинята! Двамата с Йоги излизаха и посрещаха невероятното зарево на изгряващото слънце. И всяко ново утро си имаше своята неповторима красота. Йоги оставаше като че ли сляп за нея, тласкан от маниакалната си ловна страст към кактусите. Не един и два пъти Джоан бе вадила остри трънчета, забити в лапичките му. Правеше това с тайното задоволство, че и този път жизнерадостната птица се е измъкнала и е отлетяла някъде из храсталаците. После започваха отчаяните опити на Йоги да сграбчи някоя от пърхащите пеперуди, които започваха да се мяркат като цветни видения заедно с първите слънчеви лъчи. И ето че идваше мигът, когато разглезеният котарак се задоволяваше с поднесената му от нейната ръка храна.

Джоан се наведе и погали гъвкавото тяло на Йоги. Допирът до козината му ѝ действаше лечебно, както добре ѝ се отразяваше и пустинята наоколо. Като на шега бе изминала почти цяла година, откакто двамата с Йоги се бяха установили тук.

Защото преди да пристигнат, Йоги бе на косъм от смъртта. След едно зловещо спречкване с кучето на съседа ветеринарният лекар бе прекарал почти половин нощ, за да шише дълбоките рани по тялото му, полуразкъсаното му ухо и да шинира натрошения му крак. Джоан бе вече отписала котарака си, но природата на Йоги се оказа от най-издръжливите.

Докато историята с Джоан бе от друго естество. Нейните рани не се виждаха, а за лечението им бе необходимо само време. Повече време. Защото бяха рани от жестоко любовно разочарование.

Трябваше да изминат месеци, докато болката утихне и почувства известно облекчение. Чувството за постепенно освобождаване от болката се подсилваше от обстоятелството, че Джоан намери сили да остане вярна на себе си и не отстъпи пред настойчивото домогване на Джоел Литън. Накрая тя го бе направила за посмешище пред останалите момичета в студентското общежитие. Но само тя си знаеше какво ѝ бе коствало да го държи на дистанция и да не го допусне отново до себе си. Най-лошото бе, че не можеше да забрави лесно миналото. Внушението, че двамата с Джоел са си подхождали толкова много!

Между колежките си Джоан се ползваше с името на старомодна и консервативна по отношение на мъжете. Защото отстояваше твърдо принципите си и един от тях бе, че любовта се нуждае от време, за да съзрее и разцъфти.

Джоан не бе от типа жени, които са готови да легнат веднага с един мъж само за това, че го намират много симпатичен. Дори когато бе влюбена до уши в Джоел, един вътрешен глас я предупреждаваше непрекъснато да не стига до интимен контакт с него. Оказа се, че е имала право да не го допуска до себе си. До края на живота си нямаше да забрави онази неделя, която ѝ донесе най-горчивото преживяване.

Случи се през пролетта на последната година от следването ѝ. Беше слънчев съботен ден и Джоан реши да прекара неделата в околностите на Уисконсин. Малко по-нататък, вече в предпланините, се намираще ловната хижа на починалия ѝ дядо. Имаше намерение да поразтреби, защото мястото бе приятно за отмора и отдих с добри приятели. Там човек можеше да помързелува известно време и да рисува природата.

Бе вече близо до хижата, когато забеляза паркираната пред нея кола. Някаква топла вълна се надигна към гърлото ѝ. Наблужи и ясно забеляза лепенка на колата, което показваше, че е взета под наем. Обхвана я силно безпокойство, когато забеляза още нещо: от комина на хижата се виеше тънък дим. Първата ѝ мисъл бе, че вътре са влезли с взлом. Някой скитник си бе намерил удобен подслон. Джоан спря гневно колата си и затършува под задната седалка. Пушката на баща ѝ стоеше винаги там. Намери я и като я стисна здраво в ръце, закрочи към хижата. Промъкна се крадешком отзад и достигна, наведена, до входната врата. Тя не бе заключена. Джоан блъсна вратата и прекрочи прага.

Това, което се разигра по-нататък, ѝ донесе, от една страна, състрадание и съчувствие, а, от друга — подигравки и подмятания сред състудентите.

Когато Джоан спря с насочена пушка в средата на всекидневната, вратата на спалнята се отвори и на прага се появи мъж, както майка го е родила. При появата му Джоан Катлийн Уилистън си глътна езика, защото това бе нейната любов Джоел Литън.

Без да е дошла на себе си от тази смайваща гледка, Джоан дочу женски глас, който подвижна от спалнята:

— Какво има, скъпи? Някой нахален мишок ли е влязъл в стаята?

Джоан разпозна веднага този глас. Това бе Нева — колежката ѝ от съседната стая в студентското общежитие. Същата тая Нева бе обявила предния ден, че ще прекара уикенда при болната си баба.

Джоел междувреме се бе окопитил и смъквайки едно одеяло, се опита да прикрие голотата си. Но бе твърде късно, за да даде някакъв знак на Нева, и тя се появи в рамката на вратата. Така се е разхождала и Ева в райската градина. Когато забеляза Джоан, Нева остана с отворена уста.

— Здравей, Неве — студено процеди Джоан, — радвам се, че болната ти баба се чувства така добре!

И без да удостои с друг поглед двамата, Джоан се обърна и влезе в кухнята. Хранителните продукти върху масата, които двамата бяха донесли, я изпълниха с отвращение. Тя наблъска всичко със замах в един кашон и го изнесе навън. На малката масичка във всекидневната лежах ключове за кола. Джоан ги грабна и ги захвърли през отворената врата вътре в спалнята. После се обърна и влезе в кухнята,

тръшкайки вратата след себе си. Испита непреодолимо желание да изпие чаша кафе. Струваше ѝ се, че именно то ще я спаси.

Държеше чашата кафе с треперещи пръсти и отпиваше бавно. Започна да трепери и цялото ѝ тяло. Срам, разочарование и безпомощен гняв се бяха вплели в чудовищен възел, който я задушаваше. Струваше ѝ се, че няма по-голямо унижение от това.

Шумовете, които долитаха откъм спалнята, ѝ подсказваха, че Джоел и Нева събират дрехите си с трескава бързина.

Трепна, когато проскърца кухненската врата и вътре се появи Джоел. Той постави ръце на раменете ѝ, гледайки я гузно и умоляващо в очите.

— Не прави театър, скъпа! Това няма никакво значение за нас! Един мъж се нуждае от време на време от секс. Но ти обещавам подобно нещо да не се повтаря. Бъди мила с мен. Моля те.

В този миг Джоан изпитваше само отвращение към него. Беше ѝ пределно ясно защо той прави опит да предотврати окончателния разрыв помежду им. Хитрец! Не беше ли тя собственицата на хижата, където човек можеше да прекара чудесно почивните си дни? Не притежаваше ли и кола, с която можеха да предприемат каквито си пожелаят пътувания из околността? И кой най-вече плащаше сметките, когато отиваха заедно на заведение? Този лицемер вероятно нямаше нищо против и това, че тя бе дъщеря на прочут природоизпитател. Вярно, че баща ѝ не беше богат, но разполагаше с къща и собствена земя в края на Тексаската пустиня.

Да! Джоан бе убедена, че именно това бяха причините, които караха това нищожество сега да я умолява да не прекъсва връзката им. Той щеше да скъса на секундата с Нева и щеше да поръси с пепел за покаяние главата си, убеден, че прахът на забравата ще покрие този ден.

Джоан отстрани рязко ръцете на мъжа от раменете си и напусна мълчаливо кухнята. Влезе в спалното помещение и извади куфарите. Един след друг те излетяха през отворената външна врата. Последваха ги шлиферите, а накрая силен шут запрати навън и любимото мече на Нева.

Джоел и момичето изскочиха навън, за да събират вещите си. Единият от куфарите се бе разтворил и вятърът запрямята между шубраците цветни парцали.

Двамата се шураха насам-натам, а Джоан тресна със злорадо удовлетворение вратата след тях, заключи я и изчака да чуе шума от потеглящата им кола.

Когато се увери, че вече ги няма, излезе навън и постави новия катинар, който бе донесла със себе си. Горчива усмивка заигра по устните ѝ, когато заключваше. Защото си спомни как Джоел я беше убеждавал преди няколко дни, че не си заслужавало да слага нов катинар. На кого ли щяло да му хрумне да влезе във вилата ѝ?

Джоан се върна по друг път в града. Успя да достигне до студентските общежития половин час преди двамата. Когато Нева се прибра, Джоан бе напуснала вече с багажа стаята си.

Следващите два месеца до държавния изпит ѝ се сториха цяла вечност. С Джоел и Нева не си казаха повече нито думичка. Но мълвата се бе разпространила по своите неведоми пътища. Джоан усещаше присмеха на останалите даже с гърба си, но стискаше устни. Някои проявяваха разбиране и се опитваха да я утешат. Но подигравките и състраданието бяха еднакво противни и тя предпочиташе да избягва колежките си.

А Джоел? Той не пропусна случая да ѝ причини още едно зло, преди тя да напусне Уисконсин.

Джоел отговаряше за малката, но много добре подредена университетска художествена галерия. Именно той бе подхвърлял на всеки, който се бе интересувал от нея:

— Джоан Уилистън ли? Абе малко талантец може и да има, но той не е достатъчен, за да се създаде нещо значимо.

Когато се дипломира с отличие, и предубедените разбраха, че Джоел просто е лъгал. А когато я наградиха със специалната награда за най-добра студентка на випуска, зловните подмятания на Джоел просто нямаха тежест. Но Джоан напусна университета със съзнанието, че там е преживяла най-голямото унижение в живота си. Неизказана бе радостта ѝ, когато най-после ѝ се удаде възможност да потъне в самотата на Тексаската пустиня.

През цялото това време котаракът бе за нея както грижа, така и едно голямо разтоварване. Джоан вървеше по нишката на спомените,

докато наблюдаваше приятелчето си, което продължаваше да дебне из кактусите.

Йоги бе знаменитост в студентското градче. Той бе единственото животно, на което бяха разрешили да обитава общежитието. Дядото на Джоан, д-р Джоузеф Уилистън, бе работил като доцент в университета повече от 30 години и именно на него Йоги дължеше привилегированото си положение.

Когато натовари с помощта на приятели багажа в колата си — а това стана още на другия ден след дипломирането — между куфарите ѝ се намираше и една кошница с прощални подаръци за Йоги. Там имаше консерви със сардини, риба тон и какви ли не още котешки лакомства. Джоан махна с ръка за сбогом, Йоги измюка сърцераздирателно, а после двамата потеглиха в посока югозапад и след едно безкрайно пътуване се озоваха тук.

— За да се влюбя отново — промърмори при спомена за пристигането си Джоан — в тази прекрасна страна!

Самото пътуване насам се бе оказало вълнуващо преживяване. За първи път видя тези неизказано красиви пространства — огромните низини и високо изрязаните силуети на планините, земя, прорязана от сухи корита на реки и величествени каньони.

Спомни си какво чувство бе изпитала, когато пред нея се появи къщата на баща ѝ. Като светкавица бе преминала мисълта, че от часове насам не бе срещала друга къща, да не говорим за някакво, макар и мъничко селище!

Наистина ли тяхната къща бе толкова настрани от другите хора?

А тя бе огромна. Стара мисионерска сграда — точно домът, който бяха търсили с Йоги! Сега бе наясно защо баща ѝ не беше ѝ изпратил снимки. Той никога не бе загатвал дори, че се касае за мисионерска постройка. Това бе неговата изненада за Джоан, а той познаваше дъщеря си достатъчно, за да знае, че тук тя ще се чувства щастлива и ще преодолее с времето болката си.

Той даже не бе свалил кръста, който стърчеше над къщата отпреди две столетия. При своето първо посещение баща ѝ беше казал: „Кръстът нека да остане. Аз вярвам в Бог. В края на краищата именно той ни е дарил тази приказно красива страна!“.

Джоан само бе кимнала мълчаливо и златистокафявите ѝ очи бяха засияли от възторг. Тя възприемаше всичко това като баща си.

Бе изминала точно една година, откакто се бе установила в този някогашен мисионерски дом, но не съжаляваше за нито един изминал ден.

Всеки годишен сезон си имаше своята прелест — дори и зимата, която, макар и в южния пояс, носеше със себе си остър студ и ветрове, навяващи снежни преспи.

По време на коледните празници Джоан бе често заедно с хората от мексиканската общност, каквито имаше доста в Южен Тексас, близо до мексиканската граница. А откакто се сприятели с Мануел Ортиса — един осемгодишен малчуган, — тя бе очакван гост за всички от селцето. Отпразнуваха заедно Коледа по мексикански, с традиционните ястия и коледни песни. В обществото на тези гостоприемни хора се почувства отново лекокрила и щастлива. В малкия Мануел тя бе намерила предан приятел и даже покровител. Дори и когато духаше бърснещ леден вятър и снежинките се въртяха вихрено, малкият я очакваше като верен паж, излязъл на края на селцето с магарето си.

Слънцето се бе издигнало като огромен портокал над хоризонта и къпеше земята с топлата си златна светлина.

— Май стана време за закуска, Йоги! — подвижна Джоан и потегли обратно към къщата. Котаракът я последва незабавно.

След малко щеше да пристигне Мануел и тя щеше да продължи работата си върху бюста, за който малкият ѝ позираше най-старателно. Като си помисли за него, Джоан не успя да сдържи усмивката си. Колко приятно бе усещането да имаш край себе си такъв жизнерадостен малчуган! Неговото бърбене ѝ действаше така успокояващо — особено в дни, когато се чувстваше направо като убита. Мануел говореше добре английски. Учеше езика в училище. Но когато заговореше бързо и припряно, в думите му се промъкваша испански изрази, което създаваше допълнителна атмосфера. Мануел и четирикракият ѝ любимец бяха единственото общество на Джоан, като се изключат редките посещения на баща ѝ. Но това изобщо не ѝ тежеше. Защото имаше само една цел: да работи!

Дали някой някога щеше да прояви интерес към скулптурите ѝ? Колко дълго щеше да обитава ателието, което си бе създала вече в този дом? Дълбоко в нея убедителен глас ѝ нашепваше, че притежава повече талант, че Джоел е разпространявал клевети за нея, обладан от

безсилния си гняв. Но кой можеше да потвърди обратното? Джоан ставаше все по-уверена в себе си, сигурна беше, че ще дойде и този ден. Забелязваше как техниката ѝ на работа се подобрява просто ежеминутно. Бюстът на Мануел се оформяше под сръчните ѝ пръсти в майсторско произведение. И Джоан изпитваше безкрайна благодарност към дядо си и своя баща, че ѝ бяха осигурили възможност за живот без материални притеснения и грижи. Дядо ѝ бе оставил в завещанието си голяма сума, която тя получаваше на месечни вноски. Баща ѝ ѝ бе предоставил тази красива къща.

— Йоги — подвикна Джоан, отваряйки последната кутия с риба тон, — знаеш ли за какво си мислех сега? Че ни е толкова хубаво тук. Ще видиш, че моите работи ще стават все по-добри. Очаква ни големият успех. И тъй като стана дума за него — тя се наведе, за да напълни чинийката на Йоги с храна, — може би и ти трябва да се понапрегнеш мъничко. Току-виж, някой ден си хванал и ти мишката сам, както се полага на един истински мъжкар!

Котето изви леко глава, като че ли размишляваше над току-що дочутите думи. А после измърка високо и се приближи до яденето си. Но ето че извърна рязко глава и наостри уши към вратата.

Джоан също дочу приближаващите стъпки. Тя отиде и отвори вратата, пускайки Йоги навън.

— Ah, mi paranja^[2]! — отекна звънливо гласче. — Ах, колко се радвам, че те виждам отново!

[1] Вид дърво, виреещо в Югоизточна Америка, от което се получава парафин. — Б.пр. ↑

[2] Портокалчето ми (исп.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

С пристигането на Мануел в иначе тихата къща нахлуваше оживление и празничност. След като секнаха въодушевените и чистосърдечни поздрави към котарака и отново към Джоан, мексиканчето седна на традиционното си място до масата и зачака със светещи от радост очички своята закуска.

Джоан с мъка сдържа усмивката си. Всички деца по света си приличаха като две капки вода. Може би в този момент хиляди от тях щяха да направят идентични гримаси, ако получат овесени ядки за храна. Но за Мануел това бе най-голямото лакомство. Вкъщи неговото ежедневно ядене бе само хляб и фасул и затова момчето се чувстваше на седмото небе, когато Джоан поставеше пред него купичката с овесени ядки, примесени със стафиди и парченца фурми, полети обилно отгоре със златист мед.

— Олеле, божичко! — възхищаваше се всеки път мексиканчето и изгребваше с лъжичката си даже и последното зрънце. — Каква вкуснотия — *mas que sabroso!*. Какво ще правим сега, Джоан? Пак ли ще правиш моето каменна глава?

Джоан се опита да разроши гъстите му черни коси и се засмя.

— Да — потвърди тя, — пак ще работим „твоего каменна глава“.

При един от излетите си наоколо те бяха намерили камък с подходящи размери и добър за скулптиране. Джоан бе оформила вече раменете и профила на главата. Не бе навлязла все още в изражението на лицето, но несъмнено се очертаваше копие — близък на Мануел. Момчето седна на обичайното си място и не помръдна повече от час с почти нетрепващо изражение на лицето. Погледът на Джоан пробягваше все по-често от модела към каменния бюст и обратно. Когато забеляза, че търпението на детето се изчерпва, тя прекъсна веднага работата си и тримата поеха навън. Бе дошло време за събиране на камъчета. Мануел се учеше да сглобява от тях малки мозайки и това бе богат простор за неговата детска фантазия. Понякога и двамата започваха да майсторят нещо по вятърната арфа, която така

обичаха. Украсяваха ъглите ѝ с цветни стъкълца и опъваха конци струни. Мануел, който колекционираше като всички деца какво ли не, бе донесъл един ден кашона с всичките си богатства и бе измайсторил — за голяма изненада на Джоан — тази арфа. Тя бе направо като истинска и младата жена трябваше да признае, че малкият ѝ приятел притежаваше нещо повече от сръчни ръце.

— Доста потраква — каза момчето, когато окачваха произведението му на едно ветровито място във вътрешния двор. — Моята арфа не е толкова гласовита като твоята.

— Защото си поставил малко по-дебелички метални пръстени — обясни Джоан.

Обядът бе за Мануел почти толкова разкошен, колкото и закуската. Младата жена наблюдаваше усмихната как момчето си облизва пръстите след кремсупата и медения хляб. Майката на Мануел бе добра готвачка, но слагаше във всяко ядене толкова люти подправки, че в сравнение с нейните ястията на Джоан изглеждаха направо божествени. След като изпразни две чинии, момчето се загледа с благоговение как неговата приятелка украсява с шоколадови пръчици огромната порция ванилов пудинг, поставяйки щедро в средата му розичка от разбита сметана.

— Колко е хубаво, че Игнасио притежава такива превъзходни крави — с почти блажена въздишка промълви детето. — Само от добрата крава може да излезе толкова много сметана!

Прекараха един чудесен ден. Бе започнало вече да се смрачава, когато успяха да закачат и люлката за Мануел. Бяха закрепили стара автомобилна гума, вързана с две въжета, за клоните на ютовото дърво. Висеше малко накриво и когато се засилеше, момчето се клатушкаше ту насам, ту натам, но точно това го въодушевяваше още повече. Но ето че дойде време и Мануел отвърза магарето си, наречено Хермоза. Джоан подаде на мексиканчето пакетче с домашно приготвени сладкиши и то засия за кой ли път от признателна радост.

— Да знаеш колко те обичам, Джоан — прошепна разпалено. — Каква глупост е, че съм толкова малък. Иначе щях да бъда за теб най-добрият повю в целия свят!

Джоан бе застанала до вратата на дома си и наблюдаваше как малкият се мъчи да потегли с магарето. То не искаше да се откъсне от някакъв вкусен кактус. Скоро и двамата се отдалечиха дотолкова, че тя

се обърна и влезе в къщата си. Първата ѝ работа бе да отвори испанския си речник. Макар и да предполагаше какво е искал да каже Мануел, когато откри значението на *novio*, тя се усмихна от сърце.

— Какво мислиш, Йоги? — попита тя своя котарак. — Нуждае ли се така ти Джоан от любим, от съкровище? Не, нали така? Във всеки случай не сега!

Йоги се изтягаше пред нея и гледаше невинно с кехлибареножълтите си очи. Ето че сега дойде ред на Джоан да се чуди. Под едната му лапа имаше мишка! Котаракът я държеше здраво и нехаеше. Първата мишка, която бе уловил, откакто бяха тук!

— Но това е направо прогрес! — извика Джоан. — Ако и двамата се развиваме така, скоро ще станем велики! Ти ще станеш ужасът на пустинята, а аз ще сложа другите скулптори в джоба си!

И тя тръгна решително към каменното лице, за да поработи още малко с длетото си. Но ето че ѝ хрумна друга идея. Не бе забравила обещанието, което бе дала на баща си. Той ѝ бе донесъл огромно количество патрони и бе закрепил на едно дърво близо до къщата мишена за стрелба.

— Да се живее сред природата е точно толкова опасно, колкото и ако си в града — ѝ бе казал той, — с тази разлика, че в случай на нужда тук можеш да разчиташ само на себе си. Трябва да знаеш как да се защитиш. Тренирай и се опитай да станеш толкова добра, че да свалиш с куршум шапка от главата на натрапник, но без да закачиш косата му. Това ще бъде такъв урок за него, че ще ти спести необходимостта да го застрелваш на място.

Джоан бе послушала съвета му и сега можеше да се похвали с успех. Бе увеличила двойно разстоянието до целта и въпреки това всеки куршум улучваше черния силует на мишената точно в средата.

— И днес изпълних обещанието си, татко! — каза тя четвърт час по-късно. Само че за работа вече не можеше да става и дума. Можеше да си направи някой сандвич за вечеря, да вземе душ, а после да си легне.

Бе вече в кухнята и оправяше това-онова, когато я стресна шум. Не бяха ли стъпки? Само за секунда Джоан се намери до вратата, сваляйки пушката, закачена там. Йоги също се бе надигнал и наострил уши. И тъй като той не направи движение да излезе навън, бе повече от сигурна, че стъпките не принадлежат на Мануел, който би могъл да се

върне по различни причини. Дълбоко в себе си Джоан се молеше да няма причина за използване на оръжието. С туптящо сърце се измъкна от задната врата и като се стараеше да пристъпва безшумно, се промъкна до ъгъла на предния зид.

Той стоеше като черна мишена там.

Изглеждаше уморен, умърлушен и свит, но беше мъж, втренчил погледа си в нейния дом. Джоан пристъпи напред и вдигна пушката.

* * *

— Останете там, където сте сега! — извика високо тя. — Има ли нещо, с което мога да ви помогна?

— Слава богу! Значи тук живеели хора! — Мъжът изрече това с видимо облекчение и пристъпи крачка напред. Изстрелът изплющя като гръм от ясно небе и куршумът се заби почти пред нозете му. Мъжът спря стъписано.

— Но... какво означава това?

— Казах ви да останете на място! — остро подвикна Джоан. — Кой сте вие и какво искате сега?

— Щом непременно искате да узнаете това... Името ми е Джей Клифтън... А това, което искам, е... да изчезна колкото се може по-бързо... от това... гостоприемно място... Къде, по дяволите, е Редфорд?... Съвсем загубих ориентацията!

— Ако търсите Робърт Редфорд, предполагам, че си е в Холивуд — отговори Джоан, без да променя изражението на лицето си.

— Сега не ми е изобщо до шеги! Имам предвид онова дяволско селище Редфорд. Не се ли намира някъде насам? Чуйте ме... — И мъжът направи крачка, а после още една напред, тъй като не последва втори изстрел. — Не бих ли могъл да използвам вашия телефон, ако изобщо имате такъв? И няма ли да престанете да насочвате тази пушка срещу мен? Това желязо направо ми играе по нервите!

— Не го вземайте толкова присърце! — студено отрязва Джоан. — Ако правите каквото ви казвам, няма да ви се случи нищо лошо.

— Но какво си въобразявате вие? Че съм някой гангстер ли?

Тя се вгледа по-внимателно в непознатия. Той действително нямаше вид на горила. Но можеше ли да му има доверие? Колко

гангстери изглеждаха на пръв поглед направо като ангели!

Мъжът бе сравнително висок, едър и добре облечен. Джоан прецени, че е около тридесетгодишен. Поради разстоянието не можа да види цвета на очите му, но веждите му бяха определено гъсти и почти черни, каквато бе и косата му. Стори ѝ се, че тя изглежда точно като металната част, която бе закрепила на вятърната си арфа. Лицето на мъжа бе овално и характерно, запазило сериозно изражение.

Без да каже нито дума, Джоан посочи с дулото на пушката пътната врата. Мъжът закри безмълвно нататък. Тя го последва с думите:

— Телефонът е в коридора.

— Що за къща е това? — опита се да узнае пришълецът. — Видях кръста отгоре. Помислих си, че може да е религиозна сграда, обаче...

— Била е мисионерски дом. Подробностите не са толкова важни за вас. Проведете си телефонния разговор и изчезвайте оттук!

Вече със слушалка в ръка, мъжът застина.

— Знаете ли на кого ми напомняте? — подигравателно подхвърли той. — На онези жени — пионерите на Дивия запад, които защитавали със зъби и нокти собствеността и любовта си и които...

Джоан не го остави да се доизкаже:

— Щом сте толкова наблюдателен, господин Клифтън, съветвам ви да не забравяте тези факти. Телефонирайте най-после или ще ви върна обратно, откъдето сте дошли...

За първи път успя да види мъжа право в очите. Те бяха тъмнозелени и искряха от гняв. Непознатият се обърна рязко и започна да набира някакъв номер. Джоан наблюдаваше нетърпението, с което държеше слушалката. Явно нямаше връзка, защото накрая мъжът едва сдържа проклятието си и просто хвърли слушалката на мястото ѝ. Веждите му се бяха свили в една дъга.

— Има ли наблизо някакъв хотел? — изръмжа той. — Вашият телефон, изглежда, е само за красота! Госпожице... както и да се казвате, дявол да го вземе! Не мога да помоля никого за помощ. Колата ми се повреди и се наложи да я изоставя далеч оттук.

Джоан вдигна рамене:

— Най-близкият хотел е в Терлингуа. Но дотам има приблизително осемнадесет мили.

— В такъв случай, прелюбезна госпожице или госпожо, не ви остава нищо друго, освен да ме закарате дотам. Предполагам, че имате кола.

— Да. Джип. С две пукнати гуми. Така че не бих могла да ви направя и тази услуга.

— Кажете ми поне нямате ли някакво име? — избухна внезапно той. — По всичко изглежда, че тази вечер ще пренощувам тук, независимо дали съм желан гост или не. Кажете си името, за да зная как да се обръщам към вас. Или няма да ме оставите в къщата? Както виждам, вътре има достатъчно пространство.

Джоан продължаваше да го наблюдава със смесени чувства.

— Не ми остава друга възможност — въздъхна тя, — но ви предупреждавам! Ще правите само онова, което ви наредя! Между другото името ми е Джоан Уилистън.

Нямаше нужда човек да е свръхнаблюдателен, за да забележи, че Джей Клифтън бе дълбоко впечатлен от срещата с нея. Зелените му умни очи бяха успели да огледат лицето и стройната фигура на девойката и се бяха спрели особено любопитно на дългата ѝ кестенява коса. Гневът се бе стопил постепенно от лицето на мъжа и бе отстъпил място на едно насмешливо изражение.

— Ако искате да се чувствате по-сигурна, можете да ме заключите в определената за мен стая, госпожице Уилистън — предложи, явно наслаждавайки се, той.

— Ще помисля над предложението — отговори рязко Джоан, без да се поддава на шеговития тон. — Първо, ще приготвя нещо за ядене. Предполагам, че не сте вечеряли още. Намерете си място в голямата стая. Няма да се бавя много.

— А откъде сте толкова сигурна, че няма да се промъкна след вас и след като ви сграбча за косите, да ви помъкна като неандерталец към своята пещера?

Вътрешно Джоан кипеше от това невъзмутимо самочувствие на натрапника, но си наложи с върховно усилие на волята да остане спокойна.

— Само да опитате, господин Клифтън — отговори студено тя, — и това ще бъде последният път в живота ви, когато сте се промъквали след някого. Предполагам, че разбирате какво имам предвид.

Погледът му пробяга по пушката, която Джоан продължаваше да стиска в ръцете си. Мъжът се усмихна подигравателно и повдигна театрално и двете си ръце:

— Предавам се предварително! Никакво посягане, обещавам! Ще бъда най-послушното дете. А сега ще ми бъде ли разрешено да се поогледам малко наоколо?

Джоан кимна не много убедено с глава и проследи с поглед как той наднича в ателието ѝ.

— Човек на изкуството значи — миролюбиво подхвърли малко по-късно той, когато Джоан застилаше масата във всекидневната, — и живеете съвсем сама, в сърцето на тая пустош наоколо?

— Да — потвърди Джоан. Тя облегна пушката до стената, така че да ѝ е подръка, и покани госта си да заеме мястото си. — Сама съм. Освен в случаите, когато баща ми си е тук.

Мъжът опустошаваше с апетит мексиканската салата, която бе приготвила Джоан.

— Трябва да призная, че е превъзходна! — похвали я той. — А между другото някои от нещата ви ми харесаха доста. Може да се каже, че отделни детайли съвсем не са лоши.

Джоан почувства как гневът отново се надига в нея срещу снизходителния му тон.

— Аз не съм експерт — продължи невъзмутимо натрапникът, — но някои от вашите работи действат много приятно на окото.

„Това е свръх нахалство от негова страна — мислеше си настръхнала Джоан. — Да ти влезе не поканен в къщата и да ти излага мнението си за изкуството. Най-вече за моите работи, което изобщо не го засяга. Ни най-малко!“

— Трогната съм — отрязва колкото се може по-студено тя, — но както сам признавате, щом не сте никакъв експерт, нямам ни най-малкото желание да разговарям с вас за моите работи. Да ви сипя още кафе?

Вечерята протече като абсурден театър. Говореха баналности, опитаха се да открият на картата селището Редфорд, най-после го намериха, но упорито избягваха да кажат нещо повече за самите себе си.

Пушката продължаваше да стои облегната до стената и от време на време Джей Клифтън спираше развеселения си поглед на нея.

Джоан въздъхна с облекчение, когато наближи десет часът — обичайното време, когато си лягаше да спи. Тя все още не знаеше кой е и какво представлява всъщност ненадейният ѝ гост. Името му не ѝ говореше абсолютно нищо, а цялото му присъствие досега я изпълваше с неудовлетворение. Колкото по-неловко се чувстваше тя, толкова удобно и напълно спокойно се бе разположил неканеният. Той трепна едва когато Джоан заяви, че е вече време за сън.

— Какво, какво? Толкова рано ли?

— Когато човек иска да стане преди изгрев, трябва да ляга навреме.

— Преди изгрев ли? Правилно ли дочух?

Мъжът изглеждаше така, като че ли отново започваше да губи самообладание.

— Е, добре! Щом искате така! — примири се постепенно той, разбрал, че с Джоан няма да излезе на глава. — А какви са вашите намерения спрямо мен, ако ми е разрешено да попитам? Имам предвид, къде смятате да ме настаните да спя?

— Веднага ще разберете това! — отговори Джоан, която отдавна бе намислила всичко. — Ей сега ще подготвя и вашето легло!

До къщата имаше пристройки и сред безбройните стаички имаше две, където бяха подредили мебелите от дядовата ѝ къща.

Тя изчезна в спалнята си и излезе скоро оттам, носейки завивки в ръка. Отвори задната врата на къщата и излезе навън.

Джей Клифтън гледаше слисан след нея и когато момичето се върна и обяви, че леглото му е готово, веждите му се бяха превърнали във въпросителни знаци.

— Да не би да искате да ми кажете, че ще спя вън в някакъв обор?

— Е, не е чак точно така — отговори Джоан, не можейки този път да сдържи бликналите искрици смях в очите си, — но сам ще се уверите в това. Последвайте ме само!

* * *

Джоан го заведе до най-отдалечената от къщата пристройка и отвори вратата на малката стаичка. Тя бе чисто варосана, но

спартански подредена. До стената имаше походно легло, а върху пода лежеше пъстър килим.

Джей Клифтън огледа с невярващи очи всичко това, а после втренчи гневен поглед в домакинята:

— И вие ми предлагате да спя тук? Чуйте ме, прелюбезна! Аз не съм свикнал...

— Все ми е едно какво сте свикнали и какво не! — влезе в тона му Джоан. — Нито съм ви канила тук, нито зная кой сте всъщност. Предполагам, че няма да ми отречете правото да се погрижа за собствената си сигурност.

— Сигурност ли? О, небеса! Та аз съм порядъчен бизнесмен! През живота си не съм причинил някому злина. Дойдох при вас само защото закъсах с колата. Дойдох с най-човешкото намерение да помоля за помощ.

Джоан се облегна на стената, наблюдавайки го замислено. А после се усмихна, като че ли на себе си.

— Господин Клифтън — започна тя, — знаете ли, че веднъж четох една книжка. В нея ставаше дума за някакъв мъж, който изпозастрелял половината от живеещите в една самотна ферма, и то преди да му попречат да направи същото с останалите живи... И знаете ли какво разказвали после щастливците? Че оня симпатичен млад мъж с чаровно и привлекателно лице, който се появил неочаквано при тях, успял да им внуши, че уж се заблудил през нощта и че колата му не била в ред.

— Но... аз...

— Предпочитам да избегна риска, господин Клифтън! Баща ми е казал винаги, че девет от десет преминаващи са без лоши намерения. Но откъде мога да бъда сигурна, че вие не сте десетият? Моят дядо имаше хижа в планината. Обикновено никой не се мярка нататък, но появи ли се някой там, може да се твърди със сигурност, че нещо ще се случи. Затова дядо ми държеше пушката си постоянно готова за стрелба.

Джей Клифтън гледаше Джоан като извънземна и като че ли невидима ръка отне гнева от очите му.

— В думите ви има някаква логика, госпожице — съгласи се той. А после се приближи до походното легло и опита с ръка дюшека. —

Особено като се има предвид, че сте ослепително красива жена и на някои мъже може да им хрумне...

Тя отново го прекъсна по средата на изречението:

— Да считаме, че вие не принадлежите към този сорт мъже. Нали така, господин Клифтън?

Излязла на осветения от луната двор, Джоан подвикна през рамо:

— А сега — спокойна нощ! За утеха ще ви кажа, че в тази стаичка някога падрето е намирал своето уединение за медитация и размисъл.

Мъжът я последва навън.

— Какво има пак?

Гневът му се бе върнал с непреодолима сила и той не можеше да го спре:

— Значи ще ме оставите тук и ще се върнете най-спокойно в комфорта на тази красива къща? Ще си легнете в широкото удобно легло...

— Няма нужда от дискусии по въпроса, господин Клифтън! — отвърна Джоан и не можа да сдържи звънливия си смях. — Тук, така да се каже, аз съм игуменът! Само аз и Йоги командваме парада.

— Йоги ли? — някак удължено произнесе той. — Това... мъжът ви ли е? Или партньорът, с когото живеете...

Едва сега Джоан установи, че не бе виждала Йоги през цялата вечер. Твърде възможно бе той да се бе настанил на любимото си място — кръглият отвор, служещ за прозорче на някогашния параклис. Джей Клифтън изобщо не бе успял да зърне котарака.

— Да... бих могла да кажа за него, че е мой приятел и защитник — обясни тя, като се мъчеше да потисне смеха си.

Но тези й думи дойдоха като капак за Джей Клифтън.

— Че защо, по дяволите, се страхувате тогава и се разхождате с тази пушка в ръка, като че ли ще защитавате невинността си?

Такъв пристъп на смях бе обхванал Джоан, че можеше да се пръсне като балон.

— Ох! — изпъшка тя. — Аз не бих се осмелила да се обърна към Йоги. Трябва да внимавам сама за себе си. Защото той е склонен към жестокост и насилие... — Джоан направи движение, все едно че я побиват тръпки от студ. — А днес го видях с една от жертвите му... Точно когато предаваше богу дух.

— Боже господи! — възкликна ужасен натрапникът. — Но тогава вие се нуждаете от помощ! Само едно не мога да проумея. Страхувате се от мен, а живеете заедно с някакъв ненормален престъпник!

— С него мога да се справя и сама — заяви Джоан. — На мен той няма да стори нищо лошо. Но задръжките му падат, като види чужд човек, особено сега, след като му зараснаха раните от последната схватка. Господи, като помисля за тях! Представете си само — единият му крак бе направо накълцан, а дясното му ухо бе почти откъснато. Той е наистина много смел, но...

— Престанете, предупреждавам ви! — Джей Клифтън бе запушил и двете си уши. — Дори да съм имал някакви лоши намерения, след всичко, което ми разказахте, няма и да помръдна от мястото си. Направете за мен само едно добро — поразмислете малко, преди да се омъжите за подобен тип.

Джоан му бе обърнала вече гръб.

— Изобщо не се притеснявайте, господине! Даже и насън не ми е минавало наум да се омъжа за него... Вярно е, че в последно време взе да става малко по-добър, но аз съм стопроцентово убедена в едно: първата по-хубава мацка, която му мине път, ще е достатъчна, за да ме отпише и хукне след нея.

Трябваше да тича, за да не се пръсне на място от смях. Сега бе мъничко удовлетворена. Тази невероятна шмекерия ѝ бе помогнала много. Да видим сега дали неканеният гост ще предприеме някакъв опит за задълбочаване на запознанството си с нея!

Котаракът я чакаше вече пред външната врата.

— Да знаеш, че дори не успях да му разкажа за шестте пръста на лапичката ти и че си доста дебеличък — обърна се към него тя.

После Йоги получи обичайната си купичка мляко, а Джоан се подготви за следващия му ход. Котаракът скачаше неизменно в ръцете ѝ. За щастие това бе започнало много отдавна, още когато Йоги не тежеше толкова, така че вече имаше тренинг да посреща неговия скок. Дори и подготвена, тя залитна отново, когато почти десеткилограмовият котарак се намери в ръцете ѝ. Пое го, след което Йоги се намести на рамото ѝ, а Джоан пристъпи към прозореца. Успя да види все пак как изгасва светлината в стаята на натрапника. Едва сега усети лек срам, че през цялото време бе държала този човек в шах. При друга ситуация никога не би ѝ хрумнало подобно нещо. И

все пак нямаше ли право като жена, която живее сама в тази огромна пустош? Можеше ли да се довери на абсолютно непознат мъж? Каквото и да си помислеше той за нея, трябваше да го приеме с безразличие. Утре сутринта този ненадеен гост щеше да изчезне от живота ѝ и беше малко вероятно да се срещнат отново някъде.

Но дори и след тези мисли, вече, когато бе в леглото и галеше прилегналия до нея котарак, Джоан си припомняше непрекъснато чертите на този добре изглеждащ непознат. И трябваше да признае пред себе си, че хрумването за нова среща с него съвсем не изглеждаше непривлекателно. И колкото повече разсъждаваше за това, толкова по-силно избуяваше в нея желанието да опознае по-отблизо човека, който се бе появил така внезапно в живота ѝ.

— Но това няма нищо общо с любовта! — побърза да изрече на глас тя.

Йоги отвори очи и те просветнаха в тъмнината. А после котаракът започна да мърка. За първи път Джоан съжали искрено, че приятелят ѝ не е в състояние да говори и да ѝ помотае с по-прецизен коментар.

ТРЕТА ГЛАВА

На сутринта Джоан се събуди по-късно от друг път.

Слънцето се бе показало вече зад далечните планински върхове, а това означаваше, че отдавна бе минало шест часът. Тя изтича до кухнята и постави бързо вода за кафето. А после излезе с Йоги навън, за да се наслади на прохладата на новото утро. Поведението на котарака бе обичайното. Този път той даже не направи усилие да потърси жертвата си, а просто се хвърли към най-близкия кактус. Тъкмо провеждаше ентузиазизирано заучената си атака, когато се появи Джей Клифтън. Гостът спря, без да каже нито дума, и започна да наблюдава как Йоги обработва бодлите. Изглежда, че непознатият започна да проумява нещата. Той се приближи до Джоан и спря пред нея със странно изражение на лицето.

— Без задръжки, склонен към жестокост и насилie. Нали така се изразихте за него? Едва ли не хулиган, с предпочитание към чуждите мацки! Госпожице Уилистън, признавам честно, че сте необикновена жена. Това чудовище, което прави кактуса на салата, е Йоги, нали?

— Ще дойдете ли да пием кафе? — избегна отговора Джоан. Този път тя не успя да сдържи усмивката си. — Йоги ще ни прави компания. Нека само да приключи с гимнастиката си. Интересно защо сте станали толкова рано?

— Първо, защото изобщо не можах да се наспя, и второ — в тази килия нямаше никаква баня. Мога ли да се измия някъде тук?

По-късно, когато седеше, вече измит и сресан — макар и неизбръснат, на масата, гостът не пропусна възможността да обсъди още веднъж въпроса за Йоги.

— Преметнахте ме като последния глупак! — по-скоро се оплака той. — И за какво бе целият този театър? Само защото...

— Само защото нямам представа кой сте вие — отново не му даде да довърши изречението си Джоан. — На вас например щеше ли да ви бъде приятно, ако вашата съпруга приюти напълно непознат мъж, докато вие отсъствате от къщи?

— Аз нямам жена — изръмжа недружелюбно мъжът.

Джоан се засмя високо:

— И няма да имате никога, ако всяка сутрин ставате с тази кисела физиономия. Я се поусмийнете, господин Клифтън! Денят ще бъде чудесен. Няма да бъде толкова горещо като вчера. Освен това и телефонът ми проработи днес.

— Какво! И ми казвате това едва сега!

С няколко скока Джей Клифтън достигна до телефона. Джоан си наложи да не надава ухо, но все пак подочу нещичко. Джей Клифтън, изглежда, бе от оня сорт мъже, които обичат да дават разпореждания.

— Отлично — промърмори той, щом се върна обратно. — Пътна помощ потегли насам. Ще имате ли време и желание да ми покажете имението си, докато техниците пристигнат тук?

Бе истинско удоволствие за Джоан да наблюдава този мъж. Той имаше спортна фигура и се движеше леко и елегантно, но беше повече от видно, че разходките в пустинята не отговаряха на неговия начин на живот. При всяко изшумоляване в тревата непознатият трепваше, а когато кълвачът нададе пронизителния си крясък — мъжът просто отскочи встрани.

— Това... това не беше ли... рис? — попита загрижено той.

— Нещо такова! Оказа се, че познавате някои от животните в пустинята. — Усмивката се бе появила отново на устните ѝ. Тя посочи с ръка към храсталака: — Това беше кълвач. Той гнезди там. Наричат го „гилата“.

— Това означава ли, че има и други видове?

Джоан спря и постави ръце на кръста си:

— Я ми кажете, господин Клифтън, къде всъщност сте израснали вие?

— В Бостън. Защо питате?

— Да сте живели някога сред природата или да сте се интересували въобще от нея?

— Не, всъщност не... Вярно е, че имахме къща на нос Код, но там прекарвахме повечето от времето си, заети с ветроходство. Никога не съм бил във вътрешността на страната.

— Жалко! Когато човек отвори очи за природата, той ще открие неподозирани неща. Убедена съм, че тук ще ви хареса много.

— Налага се да ми харесва — продължи с въздишка непознатият, — най-малкото, докато изпълним проекта в околностите на Редфорд. Тъй като ще трябва да остана там известно време.

Лицето на мъжа се изкриви в гримаса, когато прозвуча отново пронизителният крясък на кълвача.

— Я ми кажете, има ли доста от тия кресливи птици наоколо?

— Да! Освен това се намират и много други животни. В Биг Бенд например се срещат пуми и диви кози.

— В Биг Бенд ли? — попита недоумяващо мъжът.

— Е, добре дошли най-после в Тексас! Биг Бенд е национален парк с площ повече от хиляда квадратни километра и е доста известен. Между другото, започва съвсем наблизко оттук.

Вниманието и на двамата в този момент бе привлечено от шума на прелитащ самолет. Джоан хвана несъзнателно Клифтън за ръка:

— За бога, изглежда, пилотът има проблеми!

Думите ѝ бяха изпълнени с ужас, когато ръката ѝ посочи към висините. Машината там бавно губеше височина.

— Ето, виждате ли, той търси да се приземи!

— Естествено, че ще търси! — съгласи се Джей Клифтън, като че ли това бе най-разбираемото нещо на целия свят. — Това е самолетът на фирмата и той е тук, за да ме прибере.

Джей Клифтън започна да маха с ръка към самолета, който оставяше след себе си шлейф от дим. Пилотът действително търсеше къде да се приземи.

— Да, разбира се! — саркастично поде Джоан. — Самолетът на фирмата. Един напълно нормален ход. А не считате ли, че трябваше предварително да поискате разрешение от мен? Вижте какво направи пилотът ви!

И посочи с ръка към храсталаците юка, които останаха като обръснати от самолета.

— Да се надяваме, че не е смазал гнездото на червеноопашатия сокол! — гневно промълви тя. — А трябваше да ме попитате само! Сто метра настрани има идеално място за приземяване.

— Пресвети боже! Вие наистина ли очаквате от мен да бъда загрижен за някакви си там птички?

— Ваша работа е за какво ще се грижите, но тази земя тук принадлежи на моя баща и мое право е да се грижа за всичко, което

живее по нея!

— И какво да направя сега? Да се извиня на вашите птички ли?

— Няма нужда, господин Клифтън — подвижна Джоан, тъй като пришълецът я бе изоставил и подтичваше вече към самолета. Бе забелязала вече какво предстои да се разиграе пред очите ѝ.

В този момент върху пилота налиташе мътещият сокол, чието гнездо бе оцеляло като по чудо от самолета. Пилотът току-що бе слязъл на земята и сега размахваше безпомощно ръце, правейки опити да се върне обратно в машината. А миг по-късно в същата ситуация изпадна и Клифтън. Той представляваше такава комична гледка в старанието си да се опази от дивите набези на сокола, че Джоан започна да се смее високо и не престана до момента, когато соколът отлетя настрана и натрапникът започна да бърше потта от челото си. Пришълецът бе разбрал може би, че тук царят други закони, а не неговите фирмени правила. Но тя бе направила междувременно едно много интересно откритие. На корпуса на самолета блестяха огромните букви на надписа: „Клифтън Ентърпрайс“.

— Значи вие сте собственикът на концерна за хранителни продукти, който произвежда всичките ония готови храни? — попита Джоан, която се бе приближила отново до Клифтън. Тонът ѝ бе предизвикателен. И да искаше, момичето не можеше да скрие язвителността си.

— Виноват съм, ваше превъзходителство — церемониално се поклони Клифтън, — но ако ми позволите да се защитя: след смъртта на баща си аз развих напълно нова концепция за този концерн. Преди хората се интересуваха само с колкото се може по-малко разходи да осигурят нещо за храна, безразлично какво е то. Главното бе да има някакъв вкус. Само че хората днес се замислят малко повече върху това, което ядат. Те търсят преди всичко калорична храна. Ето на кое заложихме ние! Да предложим на клиентите си алтернативни, природосъобразни продукти.

Джей се засмя весело и подаде ръка за сбогом.

— Трябва да тръгвам, защото се страхувам, че ако ви разясня концепцията си докрай, ще трябва да остана тук поне една седмица още. — Той стисна ръката ѝ, гледайки я в очите: — Благодарни много за... хм, как да се изразя, „обезоръжаващото ви въоръжено

гостоприемство“! Бих ли могъл да се надявам, че можем да се срещнем отново?

— Аз... не бих имала нищо против — чу Джоан собствения си заекващ глас и се учуди сама колко смутена и развълнувана беше и момента. А после продължи, все едно че говореше някой друг. — Даже бих се радвала на това!

Последвалото бе абсолютно неочаквано за нея. Пилотът бе спуснал отдавна стълбичката, но Джей Клифтън като че ли се колебаеше да се изкачи по нея. Той притегли внезапно Джоан към себе си и устните му се впиха в нейните. Това бе един страстен повик, изискващ отговор, но тя реагира по същия начин, както досега: отблъсна Джей и бузите ѝ се обагриха от гневно недоволство.

— Сбогом, господин Клифтън! — произнесе студено тя.

— Довиждане... Джоан!

Стори ѝ се, че вижда закачливи, дори подигравателни искрици в очите му.

— До скоро виждане — повтори той.

Йоги я очакваше на сигурно разстояние. Щом самолетът се издигна, той се приближи до Джоан и се остави да го вземат на ръце. Погали веднага глава в ухото ѝ, като започна да мърка.

— Хареса ти, нали?

Котаракът бе от приятелите, които си казват веднага това, което им е на сърце. Само че този път не успя да отговори на стопанката си кое е онова, което прави Джей Клифтън толкова привлекателен и желан.

В момента тя знаеше със сигурност само едно: тази негова самоувереност и навикът му да се разпорежда преминаваха границите на нормалното и не можеха в никакъв случай да бъдат привлекателни. Ами нахалството му да я целуне просто ей така? Трябваше да му удари един шамар! Защо не се сети за това в момента?

И въпреки всичко у Джей Клифтън имаше нещо фатално омайващо. Със сигурност то нямаше връзка с парите му. Парите и хората, които ги притежаваха в огромни количества, не означаваха много за Джоан. Вярно, че той изглеждаше добре. Но нима и това бе основателна причина да се чувства така странно притеглена от него? А дали нещата не тръгваха от искрения му интерес към живота в пустинята? Нали той бе пожелал да му разкаже за много чудеса на

природата. Ето че не можеше да си отговори сама коя е причината Джей Клифтън да ѝ е толкова симпатичен. А не беше ли по-добре да остави всички въпроси настрана? Щом човек започне да се пита твърде много защо някой друг му е толкова симпатичен, обикновено това е първата стъпка, преди той да се влюби. А сърцето на Джоан все още не бе готово да направи за втори път подобна стъпка към някого.

Само да не бяха тия тръпчици, които се появиха и обхванаха целия ѝ гръб. Той беше споменал нещо за скорошно виждане. От една страна, Джоан се надяваше никога повече да не срещне нахалника, но отново този верен вътрешен глас ѝ нашепваше, че той ще се появи много скоро в живота ѝ.

Йоги бе станал неспокоен и откъсна Джоан от мислите ѝ. Тя веднага разбра причината за това. От далечината се дочу глух тътнеж. Трябваше да побърза незабавно. Бурите в пустинята се появяваха внезапно и тежко на тоя, който се случеше навън. Джоан прецени, че ѝ остава достатъчно време, за да затвори всички прозорци и да подготви огромната бъчва — резервоар за вода. Тук падаха достатъчно много дъждове, така че тя не бе оставала досега без запас от вода.

Приближаваше силна буря. Оловно черни облаци изпълниха скоро цялото небе и Джоан видя проблясването на първите светкавици.

— Дръж се, Йоги! — извика тя и затича с котарака на ръце към къщата. Успя да затвори всички прозорци и нагласи в последния момент тръбата, отвеждаща водата към резервоара. И когато бе вече на прага на дома си, отгоре се изля море от вода. Джоан застана до единия от прозорците и се загледа в проливния дъжд. Слава богу, помисли си тя, че гнездото на червеноопашатия сокол не бе разрушено. Представи си птицата, стояща с полуразперени криле над малките, бранейки ги по този начин от потоците вода. А колко по-безпомощен би изглеждал човек, останал навън под бушуващото небе! Джоан си спомни с благодарност за дядо си. Той я бе научил как се пали огън при ураган, как се вдига палатка на открито. Беше ѝ показал разположението на звездите и определянето на посоките според тях. Двамата с баща ѝ я бяха научили как да оцелее, ако се наложи да остане съвсем сама. Но дали човек като Джей Клифтън, прекарал живота си само в града, би могъл да се оправи в подобно положение? Положително не. Животът

на Джоан би протекъл може би също като неговия, ако майка ѝ не бе починала, когато тя бе на седем години. Дотогава и тя бе живяла само в града — разглезена и пазена като рохко яйце. Майка ѝ изобщо не одобряваше безкрайните отсъствия и експедиции на мъжа си. Никога не бе взела участие в неговите пътешествия по джунгли и пустини. Но след нейната смърт животът на Джоан се промени коренно. Когато баща ѝ бе на път, тя живееше при своя дядо. Двамата ходеха много често в планините, а неделните дни прекарваха задължително там. През лятото ловяха риба и я печеха на жаравата на огъня, стъкмен от тях. През зимата караха ски и правеха огромни преходи. Дядо ѝ не се умори да я посвещава в тайните на природата. Но дали такъв живот би имал своята прелест и за Джей Клифтън? Джоан трепна, когато установи, че мислите ѝ кръжат все около тоя Джей...

Бурята премина, както се появи. Дъждът събуди нов живот навсякъде наоколо. Свежата зеленина бе като приказен воал и Джоан си пожела отново Джей Клифтън да може да види това чудо заедно с нея. Клоните на окотилото се покриха с нежни розови цветове. С каква наслада би показала тя на тоя Джей каква приказна красота крие нейната пустиня! Но нима заслужаваше, нахалникът му с нахалник, да мисли чак пък толкова много за него?... Големият шеф!... Малко ли работа си имаше той, за да си спомни за кратката си среща с нея? Вярно, че сам беше подхвърлил да се видят отново, но можеше ли да се вярва на такъв човек? Не си заслужаваше да разчита на приказките му...

Три дни по-късно, когато двамата с Мануел майсторяха телена пластика и когато за пръв път Джоан бе престанала да си спомня за Джей, телефонът иззвъня пронизително.

Джоан направо онемя, чула гласа на Джей.

— Здравейте, Джоан! — Гласът му звучеше весело и самодоволно. Джоан усети по гърба си познатите тръпки. — Имате ли желание да вечеряте с мен?

— Желанието е налице, стига да не се окаже галавечеря!

— В никакъв случай — направо извика той, — ще бъде една от най-безобидните вечери.

Няколко часа по-късно Джоан бе вече готова, но с явното съмнение, че не изглежда отлично. Облякла бе семпла бяла копринена блуза и пола от пъстра тафта. На ушите си бе поставила сребърните

обици с малките тюркоази, които бе получила като коледен подарък от семейството на Мануел. Оглеждайки се, установи за сетен път, че уж изглежда добре, но непрекъснато я преследва комичното чувство, че това не е подходящо облекло за вечеря.

Джей Клифтън се появи малко след четири часа. Мануел безмълвно го наблюдаваше, учуден. Най-голямо впечатление му бе направил частният самолет, който се приземи недалеч от къщата. Очевидно Джей Клифтън не бе забравил думите ѝ, защото машината кацна там, където не можеше да причини някаква щета. А Джоан просто нямаше възможност за удивление. Кой знае защо, тя си бе внушила, че Джей ще пристигне с лека кола и сега трябваше да побърза и да приключи с тоалета си.

Редфорд бе малко градче, но от елегантното облекло на Джей Джоан заключи веднага, че там ще има поне един луксозен ресторант. Така или иначе тази вечер тя не успя да види нито градчето, нито ресторантите му. Не бе летяла често със самолет, но фактът, че поеха в северозападна посока, я накара да разбере, че не летят към Редфорд.

— Къде отиваме всъщност? — попита изненадано тя.

— В Ел Пасо. Това е следващото селище, в което има прилични заведения. Помислих, че няма да е лошо да посетим мексикански ресторант. Никъде храната не е по-добра, отколкото там.

Това, което я очакваше в ресторанта, бе направо комично за нея. Защото тя отдавна познаваше блюдата, в които преобладаваха лютивото и острите мексикански подправки. Но тия тук биеха всякакви рекорди. Ако Джей я беше попитал къде могат да се насладят на истинска мексиканска кухня, щеше да го насочи. Но той естествено бе останал и сега верен на себе си.

На летището бе наел кола и подминаха няколко типично мексикански ресторанта, за да я доведе направо в „Комемос“ — един безбожно скъп ресторант, чието меню беше минало покрай „типично мексиканското“. И все пак аперитивите бяха превъзходни. Коктейлът „Маргарита“ утеши малко Джоан и тя отпиваше на глътчици от чашата си, останала съвсем сама на масата... Защото Джей прекара по-голямата част от вечерта на една от съседните маси в оживен разговор с някакъв мъж, с когото очевидно се познаваха добре. И когато след поредното отбиване, за да изпие изстиналото си кафе, той разбра, че е почти девет часът, чашата на търпението на Джоан бе вече преляла.

— Мисля, че е време да ме върнете обратно в моя дом! — рязко изрече тя.

Джей Клифтън не можа да скрие изненадата си.

— Съжالياвам страшно много, че не можах да ви посветя цялото си време — изрече той, — но знаете ли, повечето от бизнесмените се събират тук, а за мен бе изключително важно да поговоря с Карл Ревърт. Тази вечер той случайно бе тук и това ми спести куп време да го търся специално за контакт.

— Случайно значи! — подигравателно подхвърли Джоан.

— Е, добре! Ако ви устройва това, ще приемем, че сме имали уговорка! — Джей бе явно раздразнен. — Ще прием ли по още една „Маргарита“, преди да потеглим за партито?

— Какво парти? За какво става дума сега? — Джоан бе искрено изненадана и стъписана. — Вече минава девет. Докато се върна вкъщи, ще стане единадесет.

Той улови ръката ѝ:

— Е, и какво от това? Сигурен съм, че ще се забавлявате превъзходно. Познавам хората, които организират партито. Те са ми близки още от детството. Ако има някой, който да аранжира празненства по-добре от тях, здраве му кажи!

Джоан го последва навън със смесени чувства. Сядайки в колата, тя бе наясно вече с едно: още в ресторанта, очевидно предназначен за срещи на супербогатите, се бе почувствала не на място. Какво ли щеше да ѝ поднесе още вечерта?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бebси и Бил Портърфийлд обитаваха почти също такава мисионерска сграда, какъвто бе и домът на Джоан. Само с тая разлика, че нейният бе като кибритена кутийка в сравнение с този. Но въпреки размерите на постройката, Джоан не би разменила своя дом за нищо на света с този. Защото, макар и малък, нейният предлагаше всичко, което изискваше комфортният начин на вътрешно обзавеждане, но без да се нарушава архитектурната цялост на сградата. Къщата бе запазила своя характер и атмосфера.

Докато „дворецът“ на Портърфийлдови бе от горе до долу фалшив. Той бе просто опит за перфектно копие на мисионерска сграда, но това си личеше прекалено явно. Дебелите дъбови греди бяха грижливо обработени. Бяха се опитали да им придадат автентичен вид — да изглеждат като антични, но нито облицованите с кожа столове, нито продълговатата маса в трапезарията можеха да скрият усещането за кич. Това впечатление се засилваше още повече пред камината, в която бяха подредени цепеници дърва, осветени отдолу от електрическа светлина. Тя трябваше да създаде илюзията за огън. Цялата мебелировка говореше, че са дадени луди пари, че е купувано само най-хубавото и скъпото и въпреки всичко навсякъде личеше вкусът на парвенюто, прекомерното старание за показност.

— Щом човек иска да има хубав дом, трябва да си го построи сам — обясняваше Бebси, дълбоко убедена в правотата си. — Можете ли да си представите — да остана да живея сред тия вехтории, из които са се търели някога монасите. Басирам се, че всички тия старотии — някогашните мисионерски къщи — гъмжат и досега от паразити.

Джоан премълча, но желанието ѝ да разговаря с Бebси се изпари автоматично. Втора възможност не ѝ се удаде, защото стопанката на тоя дом изчезна в множеството, след като представи Джоан на няколко души от присъстващите. Джоан си потърси по-спокойно ъгълче. Държеше чашата, която ѝ бе подал Бил — мъжът на Бebси Портърфийлд. Отпи глътка и направи гримаса. Питието ѝ беше чист

джин. Огледа се наоколо и миг след това каучуковото дърво, поставено в ъгъла, получи първото си алкохолно причастие.

Внезапно до нея се появи млад мексикански прислужник с табла в ръка. Върху таблата имаше стъклен съд за коктейли, пълен с някаква течност, както и няколко чаши. Прислужникът направи лек реверанс, не скривайки усмивката в ъгълчето на устните си:

— Малко хора сред присъстващите тук обичат плодов пунш, госпожо! — проговори той с някаква мекота в гласа, — но предполагам, че човек, който споделя питието си с каучуковото дърво, може и да хареса тази напитка.

Тя пое с благодарност чашата. Плодовият пунш не съдържаше алкохол и действаше освежително.

Джоан огледа обстановката. Наоколо гъмжеше от елегантно облечени хора. Никой не ѝ обръщаше внимание. Това бе добре дошло за нея. Защото те се чувстваха като риби в своя вода — богати и избрани от съдбата. Най-красивите. А тя не принадлежеше към тяхната среда. И колкото повече продължаваше вечерта, толкова по се засилваше в нея убеждението, че никога не би пожелала да стане една от тях.

Джей танцува един-единствен път с нея, но Джоан прие това с предубеждението, че просто отбива номера като кавалер. През цялото останало време той танцува с различни жени или възбудено обсъждаше нещо с гостите мъже.

По-късно бе поканена на танц и от домакина на партито. Тя с радост дочака края на танца, тъй като Бил, изглежда, бе с два леви крака, а освен това бе и доста пиян. Мъчение бе да се танцува с подобен човек. Джоан се чувстваше облекчена, че никой не ѝ обръща внимание. Дрехите, с които бе облечена, не струваха общо повече от сто долара. Това бе сума, която щеше да прозвучи като кошунство за всеки един от участниците в това парти. Ето например Мими Уест. Тази блондинка със студени воднистосини очи носеше „рокличка“, която Джоан бе виждала вече в списание „Вог“. Тази „дреболия“ струваше 750 долара. Но какво представляваше тази сумичка в сравнение с парите, които бе заплатила Бебси Портърфийлд за своя парижки тоалет?

Джоан се почувства неудобно, когато до нея се отпусна Кити Харплин и я заговори приятелски. Разкошната фигура на тази жена бе

напъхана в плътно прилепнала блестяща рокля, най-малко два номера по-тясна. Кити притежаваше чувството на такт на руски дипломат.

— И защо съвсем сама? — започна госпожа Харплин. — Не е ли по-добре, ако приседна до вас? О, о! Какви симпатични сандалки имате!

Сандалите с каишки, които носеше Джоан, бяха твърде скъпи за кесията ѝ и тя дълго се бе колебала, преди да ги купи.

— Благодаря — отговори приветливо Джоан.

— И аз си купувам понякога такива евтини нещица... Стига да ми харесат. Но предпочитам италиански модели. — Кити се приближи интимно до Джоан: — Не намирате ли, че италианците са направо ужасни? Но трябва да им се признае, че поне разбират да правят обувки. — И като разтвори внезапно широко очи, влагайки неподправен ужас в погледа си, продължи: — Само дано не познавате някой италианец!

— Няма такова нещо! Като изключа баба си, която бе италианка.

Кити Харплин изчезна като поразена от гръм.

А участниците в партито продължаваха да се наливат с алкохол. И той започна да оказва своето влияние. Всяка втора дума в опитите за контакт между гостите стана „скъпи“ и накъдето и да се обърнеше човек, виждаше как се раздават целувки.

Ето че до Джоан изникна пак отнякъде Бебси:

— Ах, погледни само, скъпа! Виж моя Бил. Как танцува само танго! Не го ли намираш за златен?

Джоан обърна с нежелание погледа си и видя златничкия Бил точно в момента, когато ръката му се опитваше да намери нещо в деколтето на партньорката му. И Бебси намираше подобно поведение достойно за обожание? Ето че Бил се спъна и повлече след себе си дамата, с която танцуваше. Двамата паднаха на земята и Бебси бе първата, която се разсмя от удоволствие.

— Джей ни каза, че сте художничка — забеляза тя, след като се успокои след малко.

— Наистина ли? А вие интересувате ли се от изкуство?

— Естествено! Аз познавам изкуството. Била съм даже веднъж в Лувъра. Освен това съм член на клуба на приятелите на изкуството.

Тонът на Бебси не търпеше възражение. И Джоан не устоя на изкушението да провери знанията ѝ.

— А обичате ли конструктивистите? — попита я тя.

— Кой?... Кон... ами естествено, че ги харесвам!... И още как! О, трябва да ме извините за миг. Здравей, Боби! Почакай ме малко!

И домакинята побърза да се спаси. Джоан не можа да потисне ироничната си усмивчица. Започна обаче да се страхува, че това парти нямаше да свърши никога. Беше почти един часът, когато Джей изникна внезапно до нея.

— Не можем ли да изчезнем незабелязано? — попита го тя веднага.

Той я изгледа изненадано:

— Да разбирам ли, че ви е скучно тук? Бебси току-що предложи всички заедно да потеглим към града.

— Само че аз се чувствам като нейното „златно момченце“. Напълно достатъчна ми е тази част на вечерта. Нямаше нужда дори от чаша алкохол. Такава смъртна скука цари тук.

Изглежда, че някой бе дочул последната ѝ реплика, защото когато се сбогуваха, прозвучаха неблагоприятни забележки от рода на „незначителната художничка“, както се изрази домакинята.

Това ще ми бъде като обица за в бъдеще, помисли си гневно Джоан. Нямаше да има сила на земята, която да я принуди от този момент нататък да прекара още една такава вечер сред същите тия хора! Дори в самотата на изолирания си от обществото дом тя не бе имала мигове на подобна скука. А като капак на всичко вечерта завърши с жесток скандал между нея и Джей. Джоан отхвърли с упорита настойчивост всичките му опити да я укори, но това го направи още по-настъпателен.

— Не можехте ли поне да запазите привидно изражение, че ви харесва наоколо, макар да е точно обратното? — попита той, когато се бяха вече приземили и крачеха към дома на Джоан.

— Правих това почти половината от времето тази вечер. Но не съм виновна, че не пасвам към този кръг и че не се чувствам добре сред тези хора. Повечето от тях бяха пияни до посиняване, а това раздаване на целувки наляво и надясно направо ме вбеси. Аз изобщо не намерих допирни точки с тези хора.

Джей се обърна рязко към нея и Джоан не успя да довърши мисълта си, защото той я прегърна с буйно движение и затвори устните ѝ със страстна целувка. Тя бе така изненадана, че остана

няколко секунди като хипнотизирана в ръцете му, а после отблъсна с цялата си сила Джей назад.

— Щеше да бъде много по-добре, ако изобщо не бяхте предприели това! — почти извика тя, без да крие гнева си. — Първо, защото не се познаваме достатъчно, и второ — защото се нагледах тази вечер на подобни игрички, които са нищо за вас. Вашите приятели може да изпитват удоволствие от подобни неща, но за мен те са отвратителни!

Джоан бе очаквала Джей да реагира гневно на думите ѝ, но за нейна изненада той избухна в гръмогласен смях.

— Хей, да не би да искате да ми кажете, че сте една от ония старомодни девиси, за които целувката е едва ли не обещание за женитба?

Джоан не счете за нужно да му дава отговор. Така или иначе той не можеше да я разбере.

— Лека нощ! — отсече студено тя. — Благодарности за вечерята.

Джей бе на път да избухне отново, но се овладя и като се обърна безмълвно, zakрачи с дълги крачки към самолета си. Машината излетя незабавно и изчезна като спомен в нощта.

* * *

Джоан влезе с въздишка в кухнята, за да си направи кафе.

Цялата тази вечер бе един пълен провал. Вярно, че се бяха опознали малко по-добре, но очевидно само от тая страна, която бе непривлекателна и за единия, и за другия.

— Мисля, че наистина съм малко старомодна — обясни тя на котарака си, който бе застанал, прозявайки се, до кухненската врата. — Но знаеш ли, Йоги? Дори се радвам, че съм такава. Щом някой ме целуне, зад това трябва да има нещо повече от моментно настроение или рутина!

Но дори тази вечер да не бе протекла според желанията ѝ, Джей Клифтън не излезе повече от съзнанието ѝ. Дълбоко в себе си тя се бе надявала, че той ще ѝ телефонира още следващия ден. Но телефонът остана безмълвен. Джоан стигна до заключението, че може би го е засегнала много по-дълбоко, отколкото бе предполагала. Опита се да

прогони мисълта за Джей, но напразно. Особено натрапчиво си припомняше целувката му, внушавайки си напразно, че тя всъщност не означава нищо. Но как можеше да бъде нищо, след като бе усетила страстта и тайното желание за отговор? Можеше ли сърцето му да остане непричастно и студено при такъв един повик?

Джоан избра парче глина, навлажни го и завъртя грънчарското колело. Най-доброто решение бе да се концентрира върху работата си и да приключи с безплодните размишления за Джей. А малкият Мануел бе чул вече във фантазията си звънчетата, оповестяващи сватбата. Той бе видял своята сеньорита в бяла булчина рокля... За разлика от него, Джоан знаеше, че няма никога повече да види Джей. Поне така вярваше засега.

Вечерта на следващия ден тъкмо бе изпратила Мануел, когато телефонът зазвъня. По изключение и този път бе забравила за Джей. Очакваше, че се обажда баща ѝ, за да се осведоми може би за бележника си, който бе забравил тук последния път. И отново ѝ трябваша няколко секунди, докато проумее, че ѝ се обажда Джей Клифтън.

— Чувате ли ме, Джоан? Имам чувството, че сте забравили кой съм.

Джей разиграваше ролята на разочарован от нея! Джоан не устоя и се разсмя:

— А не ви ли се е случвало да очаквате друго обаждане, а на телефона да се окаже съвсем не този, когото очаквате? Татко си забрави бележника със записките и от няколко дни се надявам да се обади именно той.

— И вместо това ви се натрапвам аз — шеговито продължи Джей. — Искан да ви попитам дали ще ми дадете още един шанс? Мои приятели организират нещо като похапване и бих искал да ви поканя пак. Сигурен съм, че този път няма да останете разочарована.

— А ако всичко протече като онази вечер?

— Изключено е! Това ще бъде едно непринудено грил парти. Моят приятел е обикновен фермер, малко грубоват, но сърдечен. Е, какво? Мога да ви обещаая, че за вечеря ще има приказен стек.

Джоан реши да даде на Джей Клифтън още един шанс. И защо да не направи това? Нима не бе възможно при малко по-различна

атмосфера да се опознаят по-отблизо, отколкото на партито у семейство Портърфийлд?

Тя трябваше да се изненада за втори път, когато „излетчето наблизо“, за което я подготви Джей, се оказа почти двучасов път с кола, да не говорим, че „обикновеният фермер“ притежаваше собствено летище с четири самолета.

Неприятното ѝ предчувствие се усили, когато близо двадесет минути прекосяваха площ, спадаща все към „фермата“ на Джим Боб. Ето че доближиха най-послед до огромната постройка, която представляваше неговият дом. Само тя костваше цяло състояние.

Само „обикновен фермер“ ли? Джоан имаше вече достатъчно основание за вътрешна напрегнатост.

Цяла армия от слуги се грижеше за доброто настроение на гостите. Край огромния грил бюфетът с напитките просто не издържаше тежестта им, а по масите имаше планини от лакомства.

„С тая храна може да се нахрани цял полк“ — помисли си Джоан. Напитките биха правили чест на всеки суперлюксозен бар. Но най-смешното бяха участниците в грил партито. Сред карираните памучни ризи и джинсите, сред извезаните с шевици блузки и широките фолклорни фустанели се движеха като пауни с фракове хора, каквито тя бе срещала вече в Ел Пасо — новобогаташите, които иначе не напускаха своите кръгове.

А що се отнася до Джим Боб — „обикновения фермер“, той беше най-жалкият сред всички. Беше от шумния и досаден тип хора, които се мушат навсякъде. Ръцете му опипваха всичко и Джоан трябваше да пресече веднага опитите му за арогантна близост, след което той моментално я остави на мира. Джим продължи да ѝ се усмихва уж приятелски, но малките му свински очички искряха от гняв.

— Не е ли сладичка? Какво ще кажете, а? Прави разни картинчици и не знам какви си джунджурии... Художник артист! — извика той толкова високо, че гостите започнаха да се обръщат към нея. — Хитро, нали! Да намери такъв чалъм за правене на пари!

Приятелите на Джим Боб започнаха да се кискат и Джоан съжали, че прие поканата на Джей. Вечерта ѝ бе развалена още преди да е започнала. Стори ѝ се цяла вечност, преди да дойде моментът за сбогуване. Джим Боб и приятелите му съпроводиха Джей и Джоан до тяхната кола.

— Ще дойдете пак при нас, нали? — подвикна Джим Боб с лицемерна сърдечност. — Пък може и да купя някоя керамична купичка от вас. Кучето ми например има страхотна нужда от нова чинийка за храна. Колко струва една такава? Хиляда или две хиляди долара? О, не! — Въодушевен от смеха на останалите, Джим Боб продължи: — Чакайте, чакайте! Имам и по-добра идея. Нали можехте и да рисувате? Какво ще кажете да боядисате новия ми обор?

Те стояха наоколо, облекли петстотиндоларовите си джинси и ризичките си, които струваха може би двойно по-скъпо, и се смееха за нейна сметка. За тях може би Джим Боб бе в тоя момент най-големият майтапчия на света.

„Ще ги оставя да издевателстват докрай — помисли си Джоан, — защото никога повече няма да срещна тази пасмина! Има ли нещо, което да ме свързва с подобни хора?“

По обратния път Джоан не произнесе никакъв упрек. Тя се бе заклела в себе си да не взема никога вече участие в парти, организирано, от който и да е приятел на Джей. Защото бе разбрала добре какво се крие зад приказките на Джим Боб: че тя просто не е от неговия свят!

Но дали Джей щеше да проумее някога, че това не можеше да бъде нейна мечта?

И когато той се опита да я прегърне и целуне пред прага на дома ѝ, Джоан отстъпи рязко назад:

— А сега, Джей, чуйте ме добре! Във вашия свят аз не загубих нищичко. Наситих се на приятелите ви до такава степен, че не желая да ги виждам никога повече. Видях ги да се наливат, докато уискито потече от ушите им. Наслушах се на хвалбите им за пари, собственост и власт. А това, което най-много ме впечатли, е, че вие не можете да проумеете значението на едно просто „Не“!

— Как така? Какво всъщност искате да ми кажете с това?

— Че Джим Боб има дръзки и нахални ръце. За съжаление трябваше да го плесна по тях и от този момент нататък той избра втория вариант — да ме направи смешна пред приятелите си. И понеже има купчина пари, хората се смеят като побъркани на плоските му шегги. Но аз не намирам това за развлечение. Точно обратното! И няма да бъда никога една от вашата златна среда.

Той я притегли до себе си, преди тя да направи опит да го отблъсне.

— Джоан — прошепна той в ухото ѝ, — не ми говорете за никаква моя среда. Вие сте там, където съм и аз, не разбрахте ли това?

И устните му потърсиха отново настойчиво и почти грубо нейните. Джоан се изви в ръцете му, но той не я пускаше. Това я изпълни с негодувание и неподозирани сили. Успя да се отскубне задъхана от прегръдката му и отстъпи назад.

— Казах ви, че не желая това! — Гласът ѝ звучеше гневно. — Говоря напълно сериозно! Все едно дали ми вярвате или не! — И допълни, вече поуспокоена: — Все пак благодаря, че ме поканихте, Джей! Но ако някой от богатите ви приятели организира пак парти, не разчитайте вече на мен. По-добре да си остана вкъщи!

Джей Клифтън сви устни, а зелените му очи заискриха от гняв. Джоан бе сигурна, че ще избухне като ураган, но това, което последва, я смая за сетен път.

— Както желаете — бе абсолютно равнодушният му отговор, след което продължи: — Утре сутринта трябва да бъда в Далас. Ще се обадя, като се върна.

— Но не забравяйте какво съм ви казала! — предупреди го Джоан, все още изненадана от невероятната му реакция.

— Бих ли могъл?

Лицето му бе придобило странно изражение, което остана неразгадано за Джоан.

— Вие сте забележителна жена, Джоан Уилистън! Една изключителна жена!

Тя промълви едно „Лека нощ“, но не много убедително.

Пределно ясно ѝ бе, че Джей Клифтън ѝ се подиграва. Той не бе по-добър от останалите в неговата среда. Вероятно и той не виждаше нещо повече в нея от старомодната „Хей ти, малката!“, държаща се глуповатичко и дръпната като коза, щом устните или ръцете на някой мъж се докоснат до тялото ѝ.

„Малката художничка! Художничка артист!“ — мислеше си гневно Джоан, когато бе седнала пак на следващата сутрин пред грънчарското си колело и продължаваше да работи. С диплома, достатъчна според ония дебелаци, за да боядисва обор!

Глината се огъваше под пръстите ѝ, изпитвайки гнева ѝ. Джоан изобщо не бе забелязала кога се е появил Мануел.

— Охо! — подвикна изненадан той, забелязал бледожълтите рози, поставени във ваза на малката масичка. — Откъде имаш тия цветя? В пустинята не растат рози.

— Твоят многообичан господин Клифтън ми ги донесе. Снощи бях с него на парти. При един от богатите му приятели. Но по-добре да си бях останала вкъщи — добави с лека въздишка тя. А после стана, за да приготви закуската.

Мануел я гледаше изумен.

— Ако искаш да знаеш, аз също не обичам богатите. Но все пак е хубаво, че си имаш вече повю.

— О, Мануел! — Гласът на Джоан прозвуча печално. — Той е точно като останалите. — Тя посегна към кутията с овесените ядки. — И те моля да запомниш, че не е моят повю!

— Наистина ли? — Мануел съвсем не изглеждаше убеден. — Тогава, щом не си влюбена, да не би да си болна?

— И как стигна до тази мисъл, хитрецо?

— Много просто — подсмихна се Мануел. — Друг път сипваш меда върху ядките, а сега го постави в кафето си.

Сега бе ред на Джоан да направи смаяна физиономия. Тя погледна към чашката си, вдигна я и отпи, след което скочи и изсипа кафето в мивката. Зад гърба ѝ Мануел се кискаше тихичко, но Джоан не му обърна никакво внимание. Нещо в думите на момчето я бе накарало да се замисли дълбоко. Не! Джей Клифтън с положителност не бе нейният повю — любим, съкровище или всичко онова, което се криеше в значението на тази мексиканска дума. Но дали въпреки всичко Мануел нямаше право? Дали въпреки нежеланието си тя не бе влюбена в Джей? Не, това бе невъзможно!

Но защо не се усмихнеш тогава, Джоан? — обади се гласчето дълбоко вътре в сърцето ѝ, докато тя изплакваше остатъците от мед в чашката си.

ПЕТА ГЛАВА

Събитията се развиха точно според очакванията на Джоан. Джей изчезна, все едно че не се бе появявал в живота ѝ. Така измина целият юли. Малките соколчета на Червеноопашатия се опитваха вече да летят, а потомството на кълвача му пригласяше пронизително всяка сутрин. Дойде август и дивите астри нацъфтяха покрай виещия се път. Есента даваше знак, че се приближава, а Джоан очакваше вест от Джей. Той определено ѝ липсваше. Разбра, че копнее да чуе отново гласа му. Нещастieto ѝ бе двойно, като си помислеше за света, в който живееше той. Тя не можеше да съществува в него, защото нямаше желание за това. Джоан почти се бе примирила с факта никога повече да не чуе нещо за Джей, когато се случи отново нещо странно.

Мануел бе застанал пак да ѝ позира. Бюстът му бе почти на привършване, когато и двамата чуха шум от мотор. Към дома на Джоан се приближаваше някаква кола. Мануел скочи и стигна пръв до прозореца.

— Твоят повю идва, Джоан! — извика възбудено той. — О, колко е хубаво, че се върна!

Минути по-късно Джей влезе в стаята. Още от прага той вдигна успокояващо ръка:

— Само не се страхувайте, Джоан! Не съм дошъл да ви каня на парти! Останах случайно свободен един ден и бих искал да го прекараме заедно. А за да оцените, че не съм чак толкова лош, днес ще правим само онова, което ви харесва.

— Отлично! — възторжено реагира Мануел, приемайки все едно от страна на Джоан предложението на Джей. — Джоан, бихме могли да отидем и потърсим кабрас. А може да ни се удаде да срещнем Гато де ла монтана.

— Че кабрас означава диви кози, ми е ясно, но какво е това гато де ла монтана? Пума ли? — осведоми се Джей.

Мануел закима с глава.

Джоан хвърли на Джей поглед, в който проблясваха весели искри.

— Най-добре ще е, ако посетим националния парк Биг Бенд — обяви тя.

И като събра в една кошница необходимата храна, тримата се качиха в колата на Джей.

Прекараха заедно един фантастичен ден. Изкатерваха възвишения, разглеждаха вкаменени остатъци от дървета, влизаха в пещери, били в праисторически епохи жилища на първобитни хора. Не срещнаха пума, но успяха да подплашат стадо диви кози и наблюдаваха паническият му бяг сред скалите. За голяма радост на Мануел пътя им пресече и семейство пекари — пъргави дребни диви свинчета, от които човек трябваше да се държи на безопасно разстояние. За щастие женската и мъжкарят не им обърнаха внимание, което бе добре дошло за тях. Изкачиха едно хълмче и оттам се разкри гледка чак до Рио Гранде — реката, която бе естествена граница с Мексико. В една плитчина видяха бобри, заети с направата на бент.

Привечер се върнаха, адски уморени. Мануел бе заспал на задната седалка на колата и не се събуди даже когато го оставиха на майка му в неговото селце.

— Това беше един изумителен ден! — започна Джей, когато продължиха пътя си вече сами. — Мисля, че мога да разбера защо сте предпочели да живеете сама тук. Признавам, че имахте право — това е една прекрасна страна.

През целия ден Джоан бе наблюдавала с нарастващо учудване настъпилата у Джей Клифтън странна промяна. Но дали наистина този делови бизнесмен бе попаднал под въздействието и чудната красота на „изоставената от Бога“ земя, както се бе изразил веднъж?

Стъмни се и небето засия от трепкащи звезди. Наближаваха вече дома на Джоан и тя изрече с известно колебание:

— Бих ви поканила с удоволствие да останете още малко у нас. Нищо, че поизостанах с работата си. Ще приготвя нещо за ядене, а после ще се потрудя още.

— Какво! Да поработите сега ли? — Джей Клифтън натисна рязко спирачки и колата му спря като закована. Мъжът изгледа Джоан направо слисано. — Не бихте ли могли... поне за момент... да

забравите своето... изкуство и да се насладите с мен на тази прекрасна вечер?

На Джоан не ѝ хареса отново снизходителния тон, с който той заговори за нейната работа. За него това бе просто губене на време и нищо повече. Щом с изкуството не можеше да се спечели богатство, следователно всичко, което правеше тя, просто нямаше смисъл и бе маловажно.

— Не, Джей! — упорито отвърна тя. — Ще прекараме подобна вечер, но може би друг път.

Когато слязоха от колата, Джей постави ръка на рамото ѝ и попита сериозно:

— Вие наистина ли предпочитате да останете с парчето глина в ръка и да направите от него паничка, вместо да се радвате на моето присъствие?

Той говореше по момчешки обидено и думите му прозвучаха толкова комично, че Джоан не устоя и се засмя весело. Продължаваше да се усмихва, когато Джей я прегърна и целуна, този път нежно и внимателно. И тя отговори на целувката му. Но устните му станаха отново настойчиви, впиха се страстно и властно в нейните и старото подозрение и недоверие изплуваха в съзнанието ѝ. Джоан започна да се отдръпва внимателно назад, докато най-после се освободи от ръцете му. Но това не го ядоса. Той като че ли разбираше какво става в душата ѝ. И въпреки това в очите му не преставаше да проблясва нещо дяволито и както ѝ се стори — подигравателно.

Не, Джей не можеше да я заблуди! За него, за всички останали от неговата среда, любовта бе просто игра, но не и онова, което бе свещено за Джоан! Тази неизказана красота, нуждаеща се от време да разцъфти...

— Джоан — започна той, след като постояха доста дълго безмълвни един до друг, — ти си най-чудесната и интересна жена, която съм срещал в живота си!

Комплиментът „чудесна“ бе що-годе поносим, но определението „интересна“ направо я стълписа. Защото си спомни думите на баща си. Той твърдеше, че ако някой мъж нарече една жена „интересна“, това означава, че той е или безумно влюбен в нея, или бърза да изчезне с възможно най-голяма скорост. Кой знае защо, Джоан бе убедена, че втората възможност не се отнася за нея. Но първата? Момичето просто

не искаше да приеме това твърдение и може би имаше основание. Защото сърцето ѝ продължаваше да тупти, разлюляно от страстните целувки на Джей. Наистина си беше за страх! Но нима имаше друго име за чувството, което я изпълваше, освен името любов? Ако това бе наистина така, нямаше ли да бъде по-добре да задуши тази любов още в зародиш? Все още можеше да направи това! Докато в живота ѝ не бе определено и разчистено място за любов... По-страшното бе, че не желаше да се влюбва в човек, за когото любовта бе само игра.

Джоан забеляза внезапно, че Джей продължава да се усмихва. Но жената в нея откри безпогрешно в този загатнат смях само нежност. Нямаше и следа от снизходителност, насмешка, подигравка. В очите му бе затаена неизказана преданост и молба.

Сама не разбра как стана това, но не устоя и се хвърли в прегръдката му. Целуна го първа и той отговори на целувката ѝ страстно, много по-възпламеняващо, отколкото би могла да очаква. А после ръцете му се разтвориха внимателно и Джей се вгледа настойчиво в очите ѝ.

— За теб любовта е нещо твърде сериозно, нали? — попита тихо той.

— Да, Джей! Аз не я считам за игра! — прошепна тя. Бузите ѝ горяха. — За мен тя е нещо възвишено. И ти не трябва да забравяш никога това!

Той не отговори нищо. Наведе се само към нея и докосна нежно с устни лицето ѝ. А после се обърна и тръгна към колата си.

Джоан гледаше безмълвно след него и не можа да удържи дълбоката си въздишка. Тя вече бе сигурна, че каквито и юзди да открие, любовта ѝ няма да може да бъде удържана. А що се отнасяше до Йоги — на него също не можеше вече да се разчита! Малкият предател изпрати лично Джей до колата, като му позволи да го погали по козината. Несъмнено той бе приел Джей в тяхната малка досега общност.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващия ден Джоан бе приятно изненадана от посещението на своя баща. Хари Уилистън се бе отбил неочаквано, преди да потегли на нова експедиция.

Бащата забеляза веднага промяната у дъщеря си. Но въпреки старанието ѝ да запази всичко в тайна, Мануел се погрижи той да узнае всичко за нейния повю. „Какъв късмет, че Йоги поне не може да говори“ — мислеше си Джоан. Котаракът, с когото бе споделяла и най-съкровените си чувства, лежеше сега, мъркайки, в ръцете на баща ѝ.

Джоан намери повод и изпрати Мануел и Йоги навън.

— Я излезте да се поразкършите малко! — предложи тя.

Беше направила кафе и това бе благоприятна възможност да поговори за всичко с баща си. Макар да обичаше много Мануел, в негово присъствие надали бе възможно да стане дума за сериозни неща.

— Много приятно дете — усмихна се баща ѝ, — но аз разполагам още само с един час. Кажете ми сега как стоят нещата с този повю. Зная малко испански и доколкото схващам, става дума за някакъв „любим“.

— Малко силно казано — отвърна Джоан, — но да изясня нещата. Запознах се с един твърде интересен мъж, но все още не съм наясно с чувствата си към него. Ако трябва да бъда искрена, доста съм обърквана, татко!

— Хм! — забеляза Хари Уилистън. — Това ми звучи, все едно че си поела прекия път да се влюбиш в него.

— Не зная — промърмори Джоан, — просто силно се колебая дали това ще е най-добре. Джей идва от свят, който ми е напълно чужд.

— Охо, значи нещата се развиват прогресивно бързо — подхвърли развеселен бащата. — Той имал и малко име. А дали случайно не знаеш и фамилието му?

— Клифтън. От хранително-вкусовия бранш и...

Бащата я прекъсна, не можейки да скрие безкрайното си учудване:

— Да не искаш да ми кажеш, че си се сприятелила със същия онзи Джей Клифтън?... О, по дяволите! Попаднала си знаеш ли къде? Старият Клифтън остави на двамата си сина процъфтяващ бизнес и състояние, от което може да ти се завие свят! Знаеш ли това?

— Да, татко! Точно това ме потиска — призна Джоан. — Запознах се с няколко негови приятели. Всички те са червиви с пари. Но най-лошото е, че не мислят за нищо друго, освен за лукс и печалби. Тези хора са ми чужди по душа. Техните ценностни представи са коренно различни от моите. Разколебана съм от факта, че никога не бих могла да водя техния начин на живот.

— Но това изобщо не трябва да те смущава, детето ми! Остави богатите да си живеят в техния свят. Не ги разбираме ние, не ни разбират и те. Ако се приспособиш към техния свят и се чувстваш добре, тогава всичко е окей! Не успееш ли, не се принуждавай насила и нещата ще си прилегнат от само себе си!

Джоан кимна.

— А що се отнася до ценностните представи — продължи Уилистън, — тук несъмнено си права. От върха на огромните си богатства мултимилонерите нямат вече поглед как живеят хората долу. Особено ония от тях, които не са спечелили сами баснословните си богатства, а са ги наследили и живеят от тях поколения наред.

— Считааш ли, че трябва да изчезна от пътя на Джей Клифтън?

— Съвсем не! Докато знаеш какво правиш и докато не си предала ценностната система в себе си, аз не виждам основание за това. Само че трябва да бъдеш внимателна и да слушаш не само гласа на сърцето, но и гласа на разума си.

Тук Уилистън се разсмя весело:

— Но доколкото познавам дъщеря си, за последния ми съвет тя изобщо няма нужда. Важното е да знаеш какво искаш самата ти.

— Това е недостатъчно, татко! Понякога е добре да получиш подкрепа и от тила. За съжаление не мога да разчитам само на Йоги и Мануел. Джей завладя с пристъп сърцата и на двамата. Мануел дочува дори сватбени звънчета във фантазията си. Понякога наистина не мога да сложа спирачка на въодушевлението му.

— Представям си всичко най-ясно — потвърди засмян под мустак баща ѝ. — Както ми е пределно ясно и още едно: че трябва да останеш вярна на себе си!

Хари Уилистън бе вече отдавна далеч, а думите му продължаваха да звучат в съзнанието на Джоан. Да, тя трябваше несъмнено да прояви предпазливост! Не трябваше да допуска безпаметно да се влюби в Джей. Светът, в който живееше той, ѝ бе напълно чужд и определено ясно бе, че там няма място за нея.

* * *

Последвалата седмица се оказа за Джоан като че ли по-дълга от останалите. Защото от мисълта ѝ не излизаше Джей.

Отминаваха ден след ден, а той нито се появи, нито позвъни да даде знак за себе си. Тя напразно се опитваше да мисли за нещо друго. Ето че ново съвпадение даде обилна храна на въображението ѝ да зачертае завинаги Клифтън от своя живот.

Мануел току-що бе пристигнал една сутрин, носейки под едната си мишница Йоги, а под другата — няколко списания и писма, които му бе дал в селцето пощаджията.

Момчето остави писмата на масичката, а после продължи играта си с Йоги. Джоан даже не погледна пощата.

— Може да имаш писмо от твоя povio — обади се по едно време Мануел.

— Я си играй с котарака и ме остави малко на мира! — шеговито му се сопна Джоан. — Първо, убедена съм, че нямам писмо от него, второ — списанията са ми по-интересни! В края на краищата човек трябва да се информира за това-онова по широкия свят.

Разтворила любимото си списание, Джоан бе приседнала край кухненската маса и разлистваше страниците. И изведнъж дъхът ѝ спря! Статия на няколко листа, богато илюстрирана със снимков материал, се занимаваше надълго и нашироко с Джей Клифтън — „позабележителния от двамата братя Клифтън“!

На фотографията от първа страница Джей Клифтън се смееше срещу Джоан, заснет в цял ръст. Тя просто спря да диша от изненада. Възбудена и с трепереци пръсти, напрежението ѝ прерасна в чувство

на безкрайно разочарование. Почти цялата втора страница беше изпълнена с цветни фотоси и навсякъде сияещият Джей бе в компанията на спиращи дъха красиви жени. Всички те бяха от типа красавици, каквито Джоан бе видяла вече на партито в семейство Портърфийлд — елегантни, капризни, накичени с бижута, родени като че ли от една майка — с помпозната показност за принадлежност към един ограничен кръг на избраници. В ъгълчето на устните им се таеше онази снизходителна, високомерно-скупна усмивчица, която искаше да внуши на останалия простосмъртен свят — ето виждате ли, ние сме богоизбраните! Гърлото на Джоан се свиваше все повече след всяка прочетена думичка. Джей Клифтън бе точно това, за което го считаше и тя: типичен пример за свикнал на успехи млад бизнесмен в един свят на богатство, лукс, власт и красиви жени.

Изобщо не бе забелязала кога се е приближил Мануел и откога наднича над рамото ѝ. И тя просто подскочи изплашено, щом пръстчето му се промъкна пред нея и почука върху една снимка, на която Джей стоеше до ослепително красива жена.

— Виждала ли си подобно нещо? — извика детето направо ужасено. — На тая тук косите ѝ са лилави! — Мексиканчето просто не можеше да повярва на очите си. — Но как е възможно това? Господ не е създавал такъв човек?

Джоан направи опит да се усмихне, но не ѝ се удаде. Мургавите ръчички на момчето се обвиха около шията ѝ:

— Не се притеснявай, Джоан! Тази тук не е даже наполовина красива колкото теб!

„Наполовина красива ли!“ — помисли Джоан и въздъхна тъжно. Това луксозно създание бе най-малко десет пъти по-красиво от нея. И все пак Мануел имаше право. Оцветената коса въздействаше неестествено. Само Джей Клифтън да не я гледаше с такива прехласнати очи. О, боже господи! Нима това бе типът жени, които харесваше Джей? Изкуствени създания, кукли, в които нямаше нищо естествено, а всичко се излагаше на показ? Забеляза, че против волята ѝ в нея се надига ревност. Изненада се колко продължително и силно ѝ въздейства тази статия.

Отначало бе приела всичко с примирение, повтаряйки си непрекъснато, че е безсмислено да страда за такъв като Джей. Но Мануел не преставаше да я уверява колко е красива самата тя, че е

даже много по-красива от елегантните и гримирани жени от снимките в списанието.

Ето че Джоан се видя твърде скоро в спалнята си, застанала пред огледалото. Наблюдаваше образа си с настойчивост на обречена и не можеше да открие нещо, което да я разочарова. Но дори ѝ да беше така? Категорично ясно бе само едно — тя не приличаше по нищо на жените от света на Джей. Между ония жени нямаше нито една, чието лице да е така естествено загоряло от слънцето, чиито коси да излъчват златисто сияние, да не говорим за това, че Джоан изобщо не поставяше грим. Ако посегнеше някога към продукт на козметичната индустрия, това бе само бледорозово червило или любимият ѝ одеколон. А що се отнася до гардероба ѝ — той целият надали струваше и половината от онова, което тези блестящи жени даваха само за една от „обикновените“ си роклички.

Джоан се отдръпна от огледалото. Трябваше да бъде реалистка. Повечето от онези жени имаха също тен, но този тен бе получен след грижливо дозирано облъчване с кварцови лампи в специални солариуми на брега на Кан. Техните коси бяха също златисти, но това бе постигнато може би за безбожна цена под ръцете на някой майстор фризьор.

Въздишайки дълбоко и неутешимо, тя се отправи към кухнята си. Там се печеше сладкиш и бе крайно време да го провери.

„Пресвети боже! — мислеше си тя. — Дали някога кракът на тия жени е пристъпял прага на кухнята? Дали някоя от тях би могла да си представи само, че ще ѝ се наложи да си изпече сама хляб? Или да сготви най-простото ядене. Дали би се намерила поне една, която да предпочете живот в края на пустинята — без басейн, без игрище за голф, без партита и кънтри клуб? Едва ли!“

* * *

Няколко дни Джоан прекара в самоанализи и разговори със самата себе си. Почти седмица Джей не се обади и появи на хоризонта ѝ. И това беше за добро. Тя трябваше да постави чувствата си под контрол, а колкото по-дълго не се видеше с Джей, толкова по-категорично щеше да успее в намерението си.

Как само се заблуждават жените, когато пожарът на любовта вече е обхванал сърцата им! За какъв контрол на чувствата можеше да става дума сега? Точно седмица след последното посещение на Джей Джоан дочу бръмченето на колата му. И както винаги, у нея се надигна ядът, че той не е намерил за нужно да ѝ телефонира и да я предупреди. Богатите считаха, че светът трябва да се съобразява само с тях: хрумне му да я види — хоп, на път, а тя трябва само да клечи тук и да го чака! В гърдите ѝ се надигна непримирима вълна, но тя изчезна моментално, когато вратата се отвори и на прага се появи той. Поздрави я и Джоан се изненада — за кой ли път — на новото изражение, което откриваше винаги в него. Джей изглеждаше вгълбен в себе си, а между веждите му се бяха появили две бръчки. Изглежда, нещо го потискаше, но той избегна да говори за това. Бе станал странно мълчалив. Необичайното му поведение бе направо нетърпимо и Джоан не издържа:

— Какво се е случило, Джей? Да не си ми сърдит? Седиш навъсен, гледаш само в чашата си. Не обръщаш внимание даже на Йоги, който се умилква край теб?

На Джей, изглежда, не му беше изобщо до котарака.

— Съжалявам, Джоан, и се страхувам, че при теб изливам яда си. Имам проблеми във фирмата. Не са от финансово естество. Просто имам конфликти с брат си.

Лицето на Джей бе придобило изражението на дете, на което са му отнели играчката.

— Неговите възгледи се различават значително от моята концепция за развитие на фирмата. Тези вечни търкания започнаха да ми играят направо по нервите.

Нещо в непоклатимата стена на мълчанието се бе пропукало. И Джей започна да разказва. Изложи ясно и открито различията между него и брат му, който бе равноправен партньор в ръководството на фирмата. Джоан го слушаше внимателно. Тя бе отново раздвоена в чувствата си. От една страна, бе отвратена, виждайки пред себе си лицето на безцеремонния и безпощаден търговец. Разбираше ясно, че Джей няма да се поколебае нито за секунда, ако му се удаде възможност да притисне брат си до стената. У човека пред нея нямаше никакви скрупули. Той изглеждаше решен на всичко, за да осъществи намеренията си — независимо от схващанията на другия брат, та дори и с цената на окончателен разрыв между тях.

— Кажи ми, Джей, ти наистина ли намираш поведението си за почтено и благородно в случая?

— За каква почтеност ми говориш? Човек или има воля и способности да ръководи нещо, или напуска играта! Аз ще покажа на брат си къде зимуват раците.

Джоан бе ужасена колко безскрупулно и ледено прозвучаха думите му, но си каза, че малко разбира от сделки, особено когато ставаше дума за чудовищни суми пари. И въпреки всичко се чувстваше унижена.

Когато Джей говореше за различията с брат си, изглеждаше съвсем друг като излъчване — безсърдечен и безогледен към интересите на всички останали. И въпреки това Джоан разбираше, че той означава твърде много за нея. Трябваше ли обаче да допусне да се влюби безумно в човек, който притежава такива отблъскващи качества?

Необходимо ѝ бе известно време, за да поуталожи яда си. И тя се впусна в обичайната си работа, докато Джей и наблюдаваше отстрани.

Джоан бе изненадана от времето, което той прекара в студиото ѝ, показвайки необичаен интерес към нейните работи. Позволи си даже да ѝ направи няколко комплимента, но бързо смени темата.

Бе сигурна, че този ден няма да се стигне до нежности, тъй като Мануел бе непрекъснато при тях. Но навън започна да се смрачава и мексиканчето потегли към къщи, а Джей като че ли изобщо нямаше намерение да си тръгва. Занимаваше се непрекъснато с Йоги — втория си горещ почитател. Дойде време за вечеря.

Саморъчно направеният от Джоан хляб го доведе до възторг.

— Такъв хляб не съм опитвал от години! — заяви той.

— Това комплимент ли е или коренно противоположното? — осведоми се Джоан.

— Естествено, че е комплимент. Когато бях дете, баба ми правеше от време на време сама хляб, но майка ми изпитваше ужас, че поддържаните ѝ ръце могат да се повредят от тестото.

Джоан се позасмя, въпреки че съвсем не ѝ беше до смях.

— Къде всъщност живее семейството ти сега? — попита тя.

— Баща ми почина, както знаеш. А майка ми? Къде ли всъщност живее тя? Има къща в Бостън, вила в Кейп Код и друга в Ница — прекарва ту тук, ту там, ако бих могъл да се изразя така. Тя си върви по

своя път. Не бих я оприличил на онова, което наричат център или душата на едно семейство.

Последните думи на Джей прозвучаха с известна горчивина.

— Ти... май не обичаш твърде много майка си? — попита предпазливо Джоан.

— О, не! Обичах я някога. Преди двайсет години. Но тогава нещата бяха съвсем различни от сега. В нашето семейство всичко коренно се промени.

Джоан смени темата, уловила горчивината в думите му.

„Бедният Джей!“ — помисли си тя. Въпреки огромното си богатство, имаше неща, които той не бе притежавал. Като любовта и майчината ласка в едно безупречно семейство например. Колко щастлива се почувства, че на света съществува поне баща ѝ. Той не притежаваше богатството на Клифтън, но можеше да ѝ даде многократно повече от онова, което се купуваше с пари.

— Йоги иска да направи вечерната си разходка — обясни Джоан. Котаракът бе застанал пред външната врата в очакване да го пуснат навън.

— Нощта е толкова красива, че си заслужава да го придружим!

— Зная, че животът тук ти доставя удоволствие — забеляза Джей, когато бяха под лунното и красиво небе, — но кажи ми честно! Тази тишина не ти ли играе някой път по нервите?

— Точно обратното! Струва ми се, че в големия град ще откача. Обичам това звездно спокойствие, защото сред природата никога не е абсолютно тихо. Наоколо има толкова много гласове — като изключим гласицето на твоя приятел — кълвача.

— Не ми напомняй за него! — разтърси рамене Джей. — Но да се върнем на темата. Аз исках да те питам за съвсем други неща. Не си ли изпитвала желание да се поразходиш из магазините, да пазариш или пък да прекараш известно време в някой разкошен плувен басейн? Да седнеш и си поприказваш с хора просто ей така?

Джоан поразмисли малко. Дали Джей би я разбрал истински?

— Шляенето по магазините не е моя страст. А що се отнася до басейна — двамата с татко ще си направим един ден собствен, съвсем скромно естествено. А хората? Аз ги обичам, но не изпитвам нужда някой да бъде непрекъснато около мен. Тук, сред природата, се научих

да обичам самотата. Как звучи това в ушите ти? Скучно, еснафско или старомодно?

Мъжът бе вдигнал глава нагоре, зареял поглед в милиардите звезди. А после обърна лицето си към нея и в думите му прозвуча тъга:

— Точно обратното. Дори ти завиждам малко за това.

Йоги прекъсна разговора им със своята енергична настойчивост да му обърнат внимание. Тия, които обичаше, трябваше непременно да забележат това, а обектът на чувствата му тази вечер се оказа Джей. Лапата на котарака го побутва дотогава, докато той не се наведе и не вдигна Йоги на рамото си. Но Джоан забеляза, че в мислите си мъжът до нея е някъде надалеч, че той изобщо не обръща внимание на тихо мъркащото животно. Напразно котаракът потъркваше глава по шията му. Джоан бе тази, на която Джей щеше да разкрие мислите си.

* * *

Влязоха в къщата и Джей собственоръчно напълни купичката на Йоги с мляко и я постави пред него. Едва извършил това, ръката му притегли Джоан.

— А сега, след като най-после се освободихме от дуенята ти, исках да кажа от постоянния пазач, е крайно време да обърнем малко внимание и на себе си!

Джоан не бе съвсем неподготвена за целувката му, но страстта, с която впи устни в нейните, бе напълно неочаквана и изненадваща. През целия ден Джей се бе държал резервирано, а ето че устните му излъчваха огън, който направо я стъписа. Освен това начинът, по който започна да ѝ говори, думите, които ѝ зашепна, ѝ показаха ясно, че той няма да се задоволи само с целувките. Изведнъж пред очите ѝ се появиха жените от фотосите, ослепителните красавици около същия този Джей, и в следващия миг тя се изтръгна от ръцете му.

— О, не! — извика. — Ти изобщо не си ме разбрал ясно, Джей! Колко пъти трябва да ти повтарям, че не желая това?

Веждите на мъжа се извиха в дъги.

— Ама ти наистина ли си толкова благочестива и недостъпна, каквато се правиш всеки път?

Джоан щеше да се пръсне от гняв:

— Престани да разговаряш така с мен! Не ми харесва изобщо ролята ти на неотразим мъж! И запомни това! Не се срамувам ни най-малко, че не съм леснодостъпна като останалите жени!

— А сега ме чуй и ти! — извика той. — Аз нямам нужда от поучения! Какво съм направил, че ти...

— Какво си направил ли? — Джоан попадна точно в тона му. — Ами същото като всеки път! Минаваш и заминаваш през чувствата ми, все едно че си прегазил леха с цветя — без да те интересува ни най-малко какво искам или не искам аз. Съжалявам, ако съм благочестива за твоя вкус, но това съм аз!

— Аха! Значи това си ти! Имунизирана срещу любовта, така ли?

— Любов ли? Я не ме карай да се смея! Не мога да си спомня някога между нас да е ставало дума за любов. Не мислиш ли, че си подранил с тази думичка, Джей? Та ние се познаваме толкова малко с теб!

Очите на Джей бяха потъмнели от гняв.

— Да, аз произнесох думата любов, Джоан! Ще престанеш ли най-после да разиграваш тая роля на недосегаема девица? Но за какво ли се впрягам! Ти си толкова твърдоглава, че човек изобщо не може да се доближи до теб.

И като се обърна, започна да се отдалечава с гневни крачки от нея. Джоан гледаше след него като вцепенена, но изведнъж очите ѝ се разшириха от ужас.

— Стой, Джей! — извика пронизително тя. — Спри на място и не се помръдвай изобщо!

Джей Клифтън искаше да ѝ отвърне нещо, но думите застинаха на устните му. Пред него, на осветения от луната път, лежеше нещо. На около два метра разстояние се бе надигнала и полюляваше глава огромна гърмяща змия и точно в този момент роговите пръстени в края на опашката ѝ започнаха да издават своя зловещ предупредителен звук. Джей дочу как Джоан се промъква внимателно зад него, а после покрай главата на змията профуча огромно дърво. Само след миг влечугото бе изчезнало в сухия храсталак. А Джей дойде бавно на себе си, не можейки да контролира треперенето, което обхвана тялото му след ужаса.

— Господи — прошепна той, — ти спаси живота ми!

— Това става много рядко! — Джоан едва сега пое дъх. — Гърмящи змии стигат много рядко чак до къщата.

— Каква утеха щеше да е това за мен, ако беше ме ухапала! — забеляза Джей с измъчена усмивка. — Но ти си наистина неповторима, Джоан! Позволи ми да ти благодаря според разбиранията си!

И като я прегърна нежно, той я целуна, забравяйки колко кратко се произнасят думите „благодаря ти“.

„Той никога не ме е разбирал“ — мислеше си разочаровано Джоан, докато се освобождаваше от страстната му прегръдка и огнените му устни.

— Ти, изглежда, наистина сериозно си говорила всичко — установи все още недоумяващ Джей. — Е, щом е така — добре! Тогава да ти кажа и аз нещо: мисля, че не заслужаваш някой да те обича истински!

Не бе особено изненадан, че до колата го съпроводи само преданият му котарак. Но дори и да беше казал нещо, нямаше кой да го чуе.

Джоан се бе обърнала безмълвно и бе изчезнала в дома си.

„Какъв ден!“ — мислеше си тя, наблюдавайки от прозореца стоповете на отдалечаващата се кола. Светлинките изчезнаха в мрака, след което се появи Йоги. Джоан му отвори вратата и го вдигна в ръцете си.

— Време е за сън — каза тя и се изненада сама, че очаква с нетърпение да си легне. — Съжалявам, Йоги, но този ден бе прекалено дълъг за мен! Твоята стопанка иска да си легне и да размисли. О, колко много за мислене има тя!

Котаракът легна на своята завивка до нея и я погледна с очакване. Той беше търпелив слушател и понякога Джоан имаше чувството, че разбира буквално всяка от думите ѝ. Откакто живееше в самотата на пустинята, беше ѝ станал навик да „обсъжда проблемите си“ с Йоги, без естествено да получи отговор на въпросите си. Понякога ѝ се струваше, че котаракът кима съчувствено с глава, друг път, че мига с очи, като че ли иска да ѝ внуши: Я не си прави илюзии! Но в повечето случаи я гледаше втренчено, без да променя изражението си.

— Как, кажи ми, ще продължи тая история, Йоги? — попита Джоан, тихо въздишайки. — Мисля, че зная какво искам. Искам да

живея в някое тихо и закътано ъгълче на тая земя, сред много зеленина, и да работя на спокойствие. Кажи ми само къде виждаш в моя малък свят място за тоя Джей?

Йоги потърка глава в ръката ѝ и замърка.

— Колко объркано е всичко, нали? Той не е на мястото си в моя свят, нито пък аз — в неговия. Кой от нас двамата ще поиска да се промени? Няма ли да е най-добре, ако приключим навреме нещата?

Наистина тя познаваше малко света на Джей Клифтън, но това, което бе видяла, ѝ стигаше. Беше убедена, че никога няма да се чувства човек там, където единствената тема за разговор бяха парите и властта. Тя никога не би могла да проумее например как е възможно да се отчуждят двама братя и да се превърнат във врагове само защото възгледите им за ръководство на фирмата не съвпадат изобщо. Какво бе загубила тя на този свят? Отговорът бе: нищичко!

Бездънна бе пропастта, която я разделяше с Джей, и Джоан не изпитваше ни най-малко желание да прехвърля мост върху нея. А да очаква, че Джей Клифтън ще се откаже от своя свят и ще влезе в нейния, бе все едно да храни напразни илюзии.

— Няма друго решение! Аз трябва да забравя Джей и да отпиша изобщо неговия начин на живот — внушаваше си Джоан.

А какво ли ставаше сега в главата на Джей? Дали не бе затръшнал окончателно вратата, която водеше към нейния дом? Той направо бе тичал, побеснял от яд, към колата си и бе потеглил така, като че ли бягаше завинаги от това място. Каквото и да ставаше с него, това просто нямаше никакво значение!

Джоан бе взела окончателно решение. В неин собствен интерес и за да възстанови душевното си равновесие, всичко между нея и Джей трябваше да приключи, преди изобщо да е започнало. Решението ѝ бе окончателно, но сърцето ѝ продължаваше да се свива болезнено. Вече не ставаше дума за това да не позволява на любовта да достига до сърцето ѝ. Тя бе пуснала своите корени там кой знае кога... Непосилната задача се състоеше в това да изтръгне тази любов, завладяла я изцяло.

СЕДМА ГЛАВА

Според Хари Уилистън разговорите със самия себе си съдържаха поне едно добро: можеха да помогнат на човек да изясни проблема си. Джоан бе на същото мнение, когато завърши дългия си монолог. Тя бе стигнала до едно категорично решение: да работи, работи, да се потопи цялата в работа и да се опита чрез нея да забрави Джей.

Галейки за последен път Йоги излезе от спалнята си, за да поработи поне един час край грънчарското колело.

— Както виждаш, мързеливецо, давам ти добър пример какво трябва да правиш и ти. Крайно време е да започнеш да изпълняваш задълженията си. Намирам, че една мишка годишно е съвсем недостатъчен улов за съзнателен котарак като теб!

Йоги я гледаше слисан, като че ли искаше да ѝ каже, че една мишка годишно е вече направо постижение! Джоан се засмя весело. Да имаш приятел като Йоги бе цяло удоволствие! Дори и да е такъв мълчаливец като него! Той можеше да я размива, а това — в положението, в което се намираше, — бе страшно важно за нея. Бе наясно колко трудно ще ѝ бъде да забрави Джей. Йоги щеше да ѝ помогне да не потъне в меланхолия и тъга.

Следващата сутрин Джоан стана по-рано от обикновено. За нейна голяма радост откри пред къщата си един от ония пустинни обитатели, които бе виждала съвсем рядко досега. Това бе пустинна лисица. Тя бе дребна и грациозна, с големи подозрителни очи. Джоан се наведе внимателно и взе Йоги в ръце. Не бе изключено той да се хвърли върху гостенката, която бе застинала почти неподвижно до храстите. Единственият признак на живот бе движението на дългите уши. Очевидно лисицата дебнеше нещо. И ето че дребничкото ѝ телце се стрелна във въздуха, нападайки нещо, което се криеше в сухата трева. Дочу се предсмъртно писукане, а в следващия миг стана отново тихо, като че ли не се бе разигравала никаква драма. Лисицата изчезна като светкавица между храстите, отнасяйки в муцунка своята плячка.

Джоан пусна котарака за сутрешния му спорт. Необяснимо защо имаше чувството, че този ден ще бъде добър и успешен.

На закуска планира работата си, а в девет часа бе вече изпълнена с нови идеи пред грънчарското колело. Мануел нямаше да дойде днес. Той и семейството му бяха заминали за два дни при роднини в съседно Мексико. През тези дни Джоан щеше да бъде съвсем сама и да свърши стотици неща. В момента моделираше голямо, почти обло гърне, но в мислите си бе вече далеч напред. Виждаше новата си скулптура, но въображението бе едно, а практиката — съвсем друга история. Този модел щеше да ѝ създаде немалко трудности. Щеше да обедини два детайла — кактус, което нямаше да представлява проблем за моделиране, тъй като самото му естество бе статично, но фигурата в движение, по-точно готова за скок, щеше да я изправи пред главоблъсканици. Защото Джоан бе решила да увековечи сутрешните игри на своя котарак.

„Йоги и кактусът“. Беше измислила вече и названието на бъдещата си работа. За щастие имаше цветна глина и от нея щеше да извае идеално тялото на Йоги. Що се отнася до кактуса, бе подготвила за него маслинокафява пръст, която в пръстите ѝ щеше да се превърне в стебло.

И когато Мануел след два дни влезе в студиото ѝ, не можа да скрие въодушевлението си. Пристигна даже с купичката си овесени ядки до новата скулптура и не се отдели от нея — толкова интересно му бе да я наблюдава. Малкият не знаеше кое да започне по-напред — да гали скулптурата, да разкаже за посещението при баба си или да започне закуската.

— О, Джоан! Гуаро, гуаро! Толкова е хубава! Може да разбереш даже, че това си е Йоги! Съвсем същият е! Мисля си дори, че ако сложа ухо на тялото му, ще го чуя как диша!

Джоан разроши с благодарност черните коси на момчето, а после вдигна скулптурата, постави я на някогашната продълговата манастирска маса в столовата и започна да я оглежда с критично око. Бе моделирала Йоги наистина точно. Хванала бе момента, когато котаракът е напрегнал тялото си, преди да се хвърли към кактуса. Скулптурата бе станала толкова изразителна, че Джоан усети в себе си радост. Това бе несъмнено най-добрата ѝ работа досега.

— Днес съм толкова доволна от себе си, че можем да си позволим някоя волност — обясни тя на Мануел. — Сега ще оставим работата настрана, ще сложим в кошницата храна и потегляме. Как ти се струва?

Мануел бе, както винаги, въодушевен.

— Къде ще отидем?

Не му трябваше много време, за да се подготви. Половин час покъсно единствено обидената Хермоза пое неохотно на път. На гърба на магарицата се бяха настанили Джоан, Мануел и котаракът, а освен това бяха прикрепени кошница с храна, термос и чанта с неща за рисуване. Дойде моментът, когато Хермоза се заинати да върви нататък, но така или иначе бяха стигнали до целта на излета си.

Намираха се на едно хълмче, върху което няколко ютови дървета осигуряваха малко сянка под лъчите на слънцето. Пикникът можеше да започне. Гледката бе очарователна. Хълмистата пустиня пред тях приличаше на гърбовете на стадо слонове, скупчили се да отпочинат в подножието на планините. А техните силуети бяха като изрязани в синьото небе и човек имаше чувството, че може да ги докосне с ръка. Единственият им проблем беше Йоги. Мануел трябваше да го държи непрекъснато в ръце. Мексиканчето се страхуваше, че котаракът може да се увлече в преследването на някоя животинка и да се заблуди в храсталаците наоколо. А Йоги се правеше на разсеян. Той просто гледаше настрана, когато покрай тях притича заек. Очевидно котаракът бе съвсем наясно, че това бързо същество не е по неговите сили. Но ето че ловният му инстинкт се събуди неочаквано, когато наблизко заквича и загрухтя стадо диви прасета. Ръцете на Мануел обхванаха здраво оранжевото тяло на разбойника.

— Не! Ми нараня! — категорично му внушаваше мексиканчето. — Малките прасенца са милички, но големите са много подли!

„Но погледни само какво правят те с кактусите отсреща! — като че ли искаше да му каже с поглед котаракът. — Не знаят ли, че всички кактуси в пустинята са мои?“

Мануел знаеше много добре защо не трябва да пуска котарака. Неговата сестра бе получила някога едно малко пекари като подарък, но когато порасна, прасето я захапа така с остриите си зъби, че откъсна чак парче от крака ѝ. Още можеше да се види жестокият белег от него. Не, тия прасета бяха направо опасни!

— Хайде стига, Йоги! Виж само колко много кактуси има в пустинята!

Тъкмо възсядаха отново Хермоза, когато преживяха най-интересната си среща за този ден. Мануел бе хванал безмълвно Джоан за ръката.

— Дръж само Йоги, преди да го е забелязал! — прошепна той. — Погледни към оня храсталак! Не е ли красив?

Погледът на Джоан проследи посоката, която ѝ сочеше детската ръка. От сянката на храсталака пред тях се измъкваше оцелот^[1]. Лъскавата му козина блестеше на слънцето. Животното се движеше насам-натам, като че ли увлечено в бърз танц, след което се шмугна обратно в храстите.

„Колко жалко, че Джей не може да види всичко това!“ — несъзнателно си помисли Джоан, но побърза да стисне устните си. Защо бе тоя непрекъснат стремеж да споделя всичко с Джей? Дали той би разбрал изобщо възторга ѝ? Как ли би реагирал, като види оцелота например? Най-много със снизходителна усмивчица.

Джоан потъна отново в безплодните си мисли. Почти три дни бе изключила Джей от съзнанието си, но ето че той се появи натрапчиво пак. Докато бе концентрирана в работа, умът ѝ действаше дисциплинирано и безотказно. Достатъчно бе да остане свободна и ето че се появяваше пак този Джей и изпълваше цялото ѝ същество.

* * *

Сърцето си има свои предчувствия. Когато се прибра вкъщи, тя откри бележката му, оставена на прозореца. Написаното бе в типичния за Джей стил. Джоан си представи ясно изражението му, когато е пристигнал и е разбрал, че тя липсва.

„В два часа бях тук. И защо по това време на деня те няма?“

Джей бе написал само тези две изречения. Но те издаваха много неща. Най-вече безграничния гняв на натрапника. Джоан смачка хартиятката и я хвърли в коша за боклук.

Колко добре бе станало, че не бе успял да я открие! Този излет положително не би му се понравил. Но по-важното бе друго: бе получил малък урок, че за нея има и други неща в живота, освен да чака някакъв си Джей! Ах, ако знаеше само колко ѝ помагат тези неща да забрави самоуверената му физиономия!

Трябваше да признае обаче още нещо: че той не търкаше обувките си да я преследва всеки ден! Измина почти седмица, преди да го видя отново. Тази седмица бе изпълнена с невероятен труд. Направи цяла серия разлети купички, в чиито багри успя да събере цветовото многообразие на пустинята. Внесе окончателни подобрения и в композицията си „Йоги и кактусът“.

Двамата с Мануел не се умориха да се радват на успешно завършените работи. Цели два дни после се занимава с нещо различно — рисува акварели с единствения стремеж да улови великото тайнство на изгрева. Джоан слушаше очаровано как мексиканчето подлага на критичен анализ рисунките ѝ. Ако не се лъжеше, неговият път бе вече предопределен: един ден от момчето щеше да стане критик в изкуството. Мануел подхождаше към новите си задължения абсолютно сериозно. Първите ѝ два акварела той просто отмести без коментар настрана. Третият наблюдава малко по-дълго, докато на четвъртия и петия посвети доста време.

— Това тук — заяви накрая той, почуквайки с пръстче върху петия лист, — въпреки че си поставила много по-малко зелено, е по-добре. Човек разбира точно колко е сухо в пустинята през август. И небето има същата синева, както си е в действителност. Тази работа е добра.

Джоан забеляза — за своя изненада, — че момчето е направило абсолютно точен анализ на акварела ѝ. Тя закрепил листа на стената над работната масичка.

„Ето че получих първата си шестица за акварел — помисли си тя. — Шестица също и за това, че не се оставих да полудея от мислене по Джей!“

Това бе станало на петия ден, след като бе намерила онази зловеща бележчица от Джей. Всичко се бе развило пак по познатия

сценарий — натрапникът не бе благоволил нито да позвъни, нито да се мерне отново наблизко. Джоан си наложи бясно темпо на работа, за да не се остави да бъде сломена от очакването. Тъкмо свършваше тумбеста стомничка, когато дочу клаксон на кола.

— Твоят повою идва! — възторжено обяви Мануел.

Тази сутрин той два пъти бе сбъркал. Отначало, когато пристигна пощальонът и донесе колет, и после за втори път — когато неочаквано се бе появила съпружеска двойка с кола. Младоженците се бяха отбили по техния път, за да намерят нещо освежително за пиене. Джоан им бе предложила лимонада и младите хора бяха останали много доволни.

Но този път Мануел не бе сгрешил. Бе наистина Джей.

— Колко дяволски горещо е днес! — оплака се той, влязъл не влязъл в къщата. — Но какво ли може да се очаква от един такъв ден в пустинята? Август е жива пещ. На теб все още ли ти харесва да живееш тук?

И като се наведе леко, докосна Джоан с устни по бузата.

— Тази горещина направо ме побърква! Да излезеш от офиса с пълен климатик и да потеглиш под това жарко слънце — всеки път изживявам нещо като шок!

— Виж ти колко били чувствителни градските хора! А не ти ли е ясно какво представлява климатичната инсталация? Все едно да влизаш ту в сауна, ту в хладилник и обратно! И най-издръжливото кръвообращение няма да понесе тези смени. Да не говорим за белодробните възпаления, ако човек не внимава добре... Ама и ние започнахме една тема! Не сме се виждали цяла седмица, а се нахвърлихме върху времето и болестите, като че ли няма друго, за което да говорим!

— Сладолед от праскови! — извика Мануел и облиза устните си с език, като че ли предчувствайки лакомството.

— Ето, виждаш ли? За сладолед от праскови например! — потвърди усмихната Джоан.

Горещото време се оказа прекрасен повод да направи огромна порция сладолед. Йоги бе застанал също до кухненската маса и наблюдаваше с очакване как Мануел върти ръчката на машината за сладолед. Но след малко той предостави тази дейност на Джей.

— Пфу! — изпъшка Джей след няколко минути, когато сладоледът започна да се втвърдява и ръчката се превърташе все по-

трудно. — Колко още трябва да въртя?

— Мисля, че е достатъчно — усмихна се Джоан. — Свободен си!

— Да започваме да ядем! — предложи Мануел и се приготви да сваля капака на машината.

— Почакай! Сладоледът трябва да престои поне един час! — Джоан отстрани нетърпеливите ръчички на мексиканчето. — Докато чакаме, ще ви предложа нещо друго. Представете си само — домашно затворени в буркан праскови, но без захар, а поръсени леко с медец.

Джей, който току-що си бе измил ръцете, погледна Джоан, като че ли я виждаше за първи път. Бе успял вече да разгледа новите ѝ неща, наредени като за изложба върху масата.

— Аз съм направо удивен, Джоан! — призна той. — Има ли въобще нещо, което не можеш да правиш? Печеш хляб, приготвяш сладолед, а между другото ваеш чудесни скулптури. Очарован съм от кактуса и Йоги, а същото важи и за бюста на Мануел. Не би ли могла да ми заемеш за известно време една от двете скулптури?

Джоан знаеше, че Джей е свикнал молбите му да се изпълняват на секундата — особено когато по такъв фин начин си пожелаеше нещо. Но тя не искаше да му дава нищо — най-малкото точно сега.

— Съжалявам, Джей — отговори, — но в този момент не мога да се разделя с работите си. А освен това — допълни с иронична усмивка, — доколкото си спомням, не говореше ли някой от присъстващите тук с пренебрежение за всичките тези панички и гърненца?

— Е, добре, добре! — примирително отвърна Джей. — Ще почакам малко. Може и да промениш решението си. А какво ще кажеш, ако пийнем по едно кафе, докато чакаме със затаен дъх прочутия ти сладолед?

Реакцията на Джей я учуди, както винаги. Но много повече я учуди фактът, че дори и по-късно той не повтори молбата си. Тази страна от характера на Джей бе непозната за момичето. Тя бе свикнала да вижда в този мъж непреклонност и категорична настойчивост. Желанията и мненията му трябваше да се споделят начаса.

А вместо това Джей се впусна отново в монолог за своите сделки, за нескончаемите раздори с брат си. Джоан бе радостна, когато дойде моментът за сервиране на сладоледа. Действаше ѝ потискащо да слуша гневния глас на мъжа, който нападаше собствения си брат.

Сладоледът бе станал наистина хубав.

Бе очаквала, че Джей ще остане и за вечеря, но когато Мануел се надигна да си върви, заедно с него стана и Джей. Той погледна часовника си.

— Време е да изчезвам и аз! — заяви. — Считам обаче, че заслужих днес да ме изпратиш до колата. Или ще оставиш пак Йоги да те замества?

Джоан се усмихна и тръгна с него навън. Този следобед Джей бе заслужил наистина друго държане от нейна страна. Почти през цялото време се бе показвал само откъм най-привлекателната си страна. Но прегръдката му я свари отново неподготвена. Този мъж си оставаше непоправим. Целувката му просто отне дъха на Джоан. За миг цялата ѝ същност поиска да се отпусне, да прекрати вътрешната си съпротива и да остави сърцето да говори. Но пред очите ѝ изплуваха пак ония отвратителни фотоси — Джей Клифтън, прегърнал ослепителните красавици. Техните всеотдайни погледи, готови да му се отдадат дори пред фотографите, стига той да им махне само с ръка... О, това бе направо непоносимо! Макар и с нежелание, Джоан се освободи за кой ли път от ръцете му.

— Джей — промълви тя, — аз съм по-различна от хората, с които общуваш. Аз съм едно обикновено момиче... Моят свят е толкова скромнен... Не ми се сърди, Джей, но... просто не мога по друг начин!

Реакцията му я изуми отново. Вместо да се разгневи, да ѝ се присмее и да направи подигравателна забележка от рода на „благочестива девица“, той я целуна с неподозирана нежност по бузата.

— Да, Джоан! Ти си различна! — изрече тихо той. — Ти си нещо съвсем необикновено! За мен означаваш твърде много. Знаеш ли това?

Джоан не намери отговор. И какво ли би могла да отвърне в момента? Бе опознала приятелите му, бе видяла снимките, на които Джей се усмихваше самодоволно, обкръжен от жени. Те принадлежаха към неговия свят. Клифтън бе част от този чужд свят, в който за нея нямаше място. Дори да приемеше, че означава нещо различно, необикновено за него, променяше ли това цялостната картина?

Джей се сбогува някак набързо и изчезна отново, оставяйки я в компанията на нейния малък мексикански приятел и оранжевия котарак. О, колко тежко ѝ бе да потуши пламъка, който избухна в нея,

поддържащ огъня си от най-противоречиви чувства! Мануел облекчи малко страданията ѝ, посрещайки я пред вратата на дома ѝ.

— Мистър Джей е толкова симпатичен, Джоан! — каза ѝ той. — И знаеш ли още нещо? Той наистина те обича. Не съм ли прав, Йоги? Виж, виж, Джоан! Даже Йоги кимна с глава!

Джоан се усмихна, но в сърцето си чувстваше тежест. Не биваше да допуска по никакъв начин пак да се влюбва безпаметно. Тежко ѝ, ако и тази любов завършеше с жестоко разочарование. Но по какъв друг начин би могла да приключи? — мислеше си натъжена.

Мануел си замина и Джоан се зае да закачи най-послед люлката. Тъкмо бе изправила стълбата, когато телефонът зазвъня. „Сигурно е Джей“ — помисли си в първия миг, но не остана разочарована, когато чу и другия, до болка познат глас.

— Здравей, скъпа — прозвуча басово в слушалката. — Насреща ти е — познай кой! Твоят добър стар приятел Питър Мак Брайд... Страшно съм виновен пред теб. Писмото ти е вече от три седмици на бюрото ми. Как си, мое пустинно цвете?

— О, Питър! — извика Джоан. — Колко е хубаво, че ми се обаждаш сега! Добре съм, но като чух гласа ти, се чувствам двойно по-добре!

Питър Мак Брайд бе син на един от приятелите на баща ѝ от младежките години. Той бе всеотдаен талантист и се ползваше отдавна с репутацията на добър художник. В последно време се бе обърнал към скулптурата. Ателието му в Ню Йорк се намираше в Гринуич Вилидж — квартала на хората на изкуството — и се ползваше с известност сред всички ценители. Самият Питър — двуметров мъжага с импонираща красота и червеникави коси, с буйна брада, която обрамчваше цялото му лице, бе несъмнен оригинал.

— Не мога да намеря място за комплиментите си, Джоан — забоботи пак неговият глас. — Снимките са направо впечатляващи! Ти изобщо не подозираш какви добри работи си направила! Чуй моето предложение: разреши ми да се поослушам наоколо и да откроя някой галерист, който да ти предостави помещения за изложбата.

— Ще трябва да употребиш доста от красноречието си, за да го убедиш — подхвърли скептично Джоан. — Знаеш колко трудно се съгласяват ония типове да открият изложба на непознат творец.

Далече в Ню Йорк отекна мечешкият смях на Питър Мак Брайд:

— Нека това бъде моя грижа, Джо! Ще разчитам на импозантната си фигура и на басовия си глас. Още един път искам да ти кажа: станала си невероятно добра! А между другото, Джо...

— Да, Питър?

— Искаш ли да се омъжиш за мен?

— Не те ли е срам бе, мечок? Доколкото съм информирана, ти все още си женен за някоя си Маржъри! И щастливо при това!

— Точно така, съкровище! Направих вече единайсет години брак. Ако не бях сбъркал тогава, щях да те атакувам, докато кажеш „да“.

По-късно Джоан не можеше точно да си спомни как стана това, но след като говориха за хиляди други неща, стана дума и за Джей и дългият нос на Питър Мак Брайд веднага подуши нещо:

— Джей Клифтън ли каза? Хм, хм!

Последва продължителна пауза.

— Познато име. Бях веднъж в неговата компания. Не бих го определил точно като плейбой, но в неговото обкръжение се случват какви ли не неща... Внимавай много, детето ми! Гледай да не причиниш мъка нито на Маржъри, нито на мен!

— Джей може да бъде и много мил, Питър! Аз не си падам много по повечето от приятелите му, но...

— Покажи ми приятелите си и ще ти кажа веднага какъв човек си ти. Знаеш тази сентенция, нали? Все пак признавам, че за един Клифтън той даже е направо порядъчен. И все пак парите развалят човека — макар и да ти казвам това с известно чувство на завист. Аз нямам обаче доверие на хора, които поставят винаги и на първо място парите, а някъде накрая — благоприличието и човешината.

— Окей, окей, Питър! Хайде да сменим темата! — Джоан въздъхна дълбоко. — Ще се опитам да видя нещата в истинската им светлина. А сега кажи ми, моля те, как си представяш бъдещата ми изложба?

Телефонният разговор продължи още дълго. Джоан разказа на Питър за новата си скулптура. Каква бе нейната изненада, когато Питър ѝ довери новите си планове и Джоан разбра за намерението му да напусне Ню Йорк и да си направи ателие някъде на самота. Приключиха разговора с обещанието да се чуят отново. Джоан

трябваше да провери дали някъде наблизко не се предлага за продан някое парче земя.

Обаждането на Питър бе повече от благотворно за момичето. Естествено приятелските предупреждения за начина на живот на Джей я накараха да се докосне пак до тъмните си мисли, но колко по-светла бе перспективата за изложба в Ню Йорк! Ако Питър ѝ помогнеше наистина да я организира в близко бъдеще, това можеше да се окаже за нея първото стъпало от стълбата на успехите.

[1] Хищен бозайник от рода на котките, достигащ до 1 метър. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

През следващите дни двамата с Мануел бяха изцяло заети с подготовката за фиестата, която щеше да се състои в селцето на Мануел.

Почти цялото население от това селце се трудеше във фабриката за меласа, разположена недалеч от Редфорд, както и в тъкачната фабрика наблизо. Хората бяха свикнали с тежкия труд, но зададеше ли се празник, се радваха като деца. Мануел и Джоан бяха подготвили огромен брой балони — надути и пъстро изрисувани. Бяха ги навързали като фантастични букети цветя. Освен това бяха подготвили множество глинени съдчета и вятърни арфи, които смятаха да предложат на малкия базар.

Но ето че на втория ден следобед бяха неочаквано изненадани от появата на Джей. Джоан се учуди на камерата, която той бе донесъл със себе си. Занимава се почти час, но засне всичките ѝ творби, като не пропусна да направи снимки на двамата с Мануел. А тези с Йоги бяха направо атракция. Джоан се учуди колко много се бе увлякъл Джей в новото си хоби. Какво ли целеше пак този натрапник? Направо се беше престарал в снимките на „Йоги и кактусът“ и бюста на Мануел. Дали наистина намираще скулптурите за толкова добри, че искаше да си извади диапозитиви от тях, след като тя бе отказала да му ги заеме, или преследваше друга цел?

Джоан го попита и той ѝ даде правдоподобен отговор:

— Като дете бях луд да снимам. За съжаление после ме завладяха стотици други неща и това ми хоби остана на заден план. Ето че старата ми страст се пробуди отново, а къде бих могъл да намеря по-интересни мотиви от тук? Така! А сега гърлото ми нещо пресъхна. Да имаш случайно малко лимонада за мен?

Джей даже не бе пресушил чашата си, когато се надигна и оповести:

— А сега ще ви оставя да си работите на спокойствие!

Целувайки бегло Джоан, той изчезна, за да се появява все така неочаквано и през следващите дни. Очевидно оставаше повече, отколкото позволяваше времето му, а камерата бе непрекъснато в ръцете му.

Фиестата бе пълен успех. На селското площадче свиреше мексикански оркестър. Всички танцуваха и пееха. Жени в мексикански носии предлагаха на щандчетата мексикански лакомства. Навсякъде наоколо по дърветата висяха балоните, окачени от Джоан и Мануел. Момчето бе вчесало и излъскало Хермоза и двете ѝ сестри Бонито и Нинда и предоставяше магарешката кавалкада на посетителите за яздене срещу минимална такса. Макар че му се налагаше да връща непрекъснато парите на хората, защото магариците се инатяха и не искаха да потеглят, вечерта момчето сияеше от радост, когато броеше спечелените грошове.

Два дни след фиестата Джей се появи отново. Личеше си, че този мъж претърпява някаква видима промяна. Това, което най-много озадачаваше Джоан, бе, че той не правеше сега никакъв опит да я прегръща или целува по необичайния си страстен начин. Беше един коренно различен Джей и Джоан умираше от любопитство да узнае какво ли се е случило с него. Ами ако бе проумял в края на краищата, че едно сърце не може да се превземе със сила? Тоест нейното сърце?!

Към края на седмицата непоносимата горещина отслабна малко и температурите станаха дотолкова поносими, че човек можеше да поизлезе и да прекара известно време навън. Небето бе ослепително синьо. Имаше лек вятър, когато Джей се появи. Бе отново следобед.

Разстлаха одеяло под сянката на едно ютово дърво и се отпуснаха на него. Мануел и Йоги се люлееха на люлката.

Джей се бе отпуснал и говореше за приятелите си. Джоан го слушаше с нарастващо учудване. Нима това бе този Джей, когото познаваше тя? Човекът до нея говореше с дълбоко съмнение. Той оспорваше начина си на живот. Нима си заслужавали усилията, дали имало смисъл богатството като цел?

Джоан направо не вярваше на ушите си. Джей да започне да разсъждава по този начин върху досегашния си живот! Дали наистина бе проумял колко кухи и повърхностни са приятелите му? Нима

наистина бе разбрал, че тя живее много по-богато и свободно, макар да не е милионер... Но днес, изглежда, изненадите нямаше да имат край... Те започнаха от момента, когато Джей заговори за любовта.

Той бе полегнал, опрян върху лакътя си, за да може да наблюдава по-добре Йоги и Мануел. Всеки път, когато люлката се приближеше към земята, котаракът отваряше очи и се оглеждаше наоколо. Но щом полетяха нагоре, той правеше почти болезнена гримаса, като затваряше здраво очи. Джей се засмя от сърце:

— Ако Господ бе предвидил котките да летят, щеше да им даде криле — забеляза той. — Изглежда, че и Йоги чувства нещо подобно. Погледни само, не стои ли това изписано на лицето му?

— Може и да имаш право — присъедини се към смеха му Джоан. — Люлеенето не е от любимите му занимания. Всяка друга котка отдавна да е скочила от люлката, но Йоги обича Мануел горещо и искрено. Затова и търпи.

Джей се изправи и обърна очи към Джоан. Ръката му докосна нейната.

— Тъй като стана дума за любов, Джоан, намираш ли за лошо това, че съм влюбен в теб?

Колкото и да се бе опитвала през последните седмици да не позволява на чувствата си да вземат връх, при тези думи на Джей всичко се стопи като мъгла. Погледът му излъчваше такава нежност, че Джоан се превърна цялата в едно тупкащо сърце. Тя знаеше отговора на въпроса му: „Колко е хубаво, ако наистина си влюбен в мен, Джей!“, но гласно не отрони и дума. Усмихна се само и стисна ръката му с цялата си сила. От устните ѝ пак не се отрони нито дума. Тя сама не можеше да си даде отговор защо. Вярно, че обяснението му дойде внезапно и неочаквано. Но по-важното се криеше може би дълбоко в сърцето ѝ. Там, където все още лежеше съмнение. Как да го изтръгне — не можеше да си отговори сама... Джоан продължи да се усмихва и да мълчи.

Но когато се разделяха вечерта, тя за първи път отговори на целувката на Джей с неподозирана и за самата нея страст.

* * *

Обичам ли го?

Този въпрос я преследваше през останалите дни навсякъде. Не можеше да мисли вече за нищо друго. Той бе завладял не само сънищата ѝ! И през целия ден, макар и с отворени очи, Джоан виждаше само Джей. „О, боже мили! — призна си тя. — Държа се като гимназистка, която се влюбва за първи път!“ Не можеше да се освободи от страха. Струваше ѝ се, че губи реалния поглед за действителността. Къде останаха ония съмнения, които я бяха изтерзали през последните седмици? Нали бе намерила толкова логични основания да не се влюбва в него?

Като че ли някаква невидима ръка изтри всичките и на новото ѝ небе единствените облачета бяха розови — каквото бъдеще очакваше тя с един нов, положително променен Джей. Наложиха си да работи, да концентрира мислите си в други неща. Започна да прави каталог на творбите си. Вярваше силно, че Питър ще ѝ помогне да организира изложбата. Нямахше да бъде никак лошо да подготви всичко около нея. Но работата не спореше. Нещо просто връзваше ръцете ѝ, насочваше мислите ѝ непрекъснато в друга посока.

— О, колко се страхувам, Йоги! — по-скоро проплака момичето. — Толкова искам да бъда щастлива, да забравя съмненията си, а просто не мога, разбираш ли?

Джей не се появи през следващите три дни, но затова пък ѝ телефонираше непрекъснато. Думите му звучаха нежно и влюбено и изпълваха Джоан с надеждата, че все някога, въпреки всички трудности, ще бъдат щастливи заедно.

Хващаше се, че мислите ѝ се реят в такива светове на фантазията, които не бе прекрачвала досега и които са били за нея табу. Виждаше се застанала до Джей, но вече като негова жена, и знаеше, че това е може би най-хубавото, което би могъл да ѝ поднесе животът. Не, не! Не трябваше да си прави никакви илюзии! Животът с друг човек не се състоеше само от медени седмици! Той бе много повече от това да любиш и да шепнеш нежни слова. Да влизаш в положението на другия, взаимно съобразяване, готовност за толерантност към грешките и особеностите на партньора ти... Съвместният живот изискваше толкова много неща...

Как ли би протекъл животът ѝ, ако се свържеше с Джей? Вероятно той щеше да я оставя често сама. Задълженията му като шеф

на една огромна индустрия щяха да изискват безмилостно своето. И къде ли щяха да се установят? Изключено бе да е в някоя скромна къщичка. Тя бе видяла от снимките дома на Клифтънови в Бостън. Ех, нямаше размерите на луксозен хотел, но не се различаваше чак толкова от такъв! Да не говорим за вилата им в Кейп Код.

Семейство Клифтън бяха богати, неизказано богати! Състоянието им позволяваше лукс, който трудно можеше да си представи обикновен човек. Щеше ли да свикне тя в този чужд за нея свят? Би ли приела някога приятелите на Джей?

Поразена, Джоан забеляза, че мисли непрекъснато и само за отрицателните страни, които ѝ предлага животът с Джей. Те ѝ бяха вече пределно ясни. Но въпреки това момичето се хвана, че е готово да се примири с всичко. Абсурдно бе Джей да се откаже заради нея от досегашния си начин на живот и тепърва да стане по-скромен. Не! Тя, Джоан, трябваше да направи решителната крачка над пропастта, която ги разделяше. Ако любовта ѝ бе наистина силна, щастието ѝ не биваше да се провали по никакъв начин от факта, че двамата с Джей идват от различни светове.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В последно време сънят на Джоан не бе никак спокоен. Размишляваше и се въртеше до късно през нощта и заспиваше призори, изтощена.

Дойде и това утро, когато, преуморена, реши за първи път, откакто бе тук, да остане и се поизлежи в леглото си. Мануел щеше да пристигне към десет часа, а дотогава имаше време. Но малко след девет телефонът зазвъня пронизително. Замаяна от късния сън, Джоан вдигна слушалката.

— Добро утро, госпожице Уилистън! — чу тя непознат, но приятен мъжки глас. — Надявам се, че не съм ви вдигнал от сън. Казвам се Мозес Мак Тавиш. Възможно е да сте чували вече името ми.

Изведнъж Джоан се разбуди напълно. Естествено, че името ѝ звучеше страшно познато. Но откъде?

— Госпожице Уилистън! Чувате ли ме добре?

— Да, господин Мак Тавиш! Тъкмо се мъча да си спомня откъде ви познавам!

— Ако ми позволите, ще ви помогна мъничко. Аз съм притежателят на Лос Арт и бих искал...

— О, моля ви! — прекъсна го Джоан. — На онази фантастична галерия в Сан Антонио, нали? Най-голямата в Югозапада...

— Ех, не чак толкова! — Джоан дочу тихия, но доволен смях на човека отсреща. — Но да пристъпим към повода за моето обаждане. Един добър мой приятел ми показа снимки от вашите работи. Признавам, че бях впечатлен от тях. Чуй, детето ми — позволи ми да те наричам така, тъй като мога да ти бъда баща — ти наистина имаш талант!

Джоан преглътна от вълнение:

— Наистина ли, господин Мак Тавиш?... Питър Мак Брайд също се опита да ми внуши, че намира работите ми за добри. Но ето че вие ми казвате същото и това е направо изненада за мен.

Човекът отсреща отмина забележката ѝ за Питър Мак Брайд, все едно че не я е чул. А вместо това повтори убедително:

— Талантът е налице! Уверявам ви в това! Заинтересован съм да видя колкото е възможно по-скоро работите ви в оригинал! Кажете ми, удобно ли ще ви бъде, ако утре, да речем, следобед намина и се срещна с вас?

Никога досега времето не бе текло по-бавно за Джоан, както след този направо фантастичен разговор! Мануел дойде и тя му предаде новината. Малчуганът закрепця от радост и увисна на шията ѝ.

А после двамата подредиха къщата и след като всичко заблестя, творенията на Джоан заеха подходящи места. Поставиха ги така, че въздействието им да бъде по-впечатляващо. Господин Мак Тавиш можеше да пристигне вече! Мануел си отиде този ден по-рано, за да вземе разрешение да пренощува при Джоан. А когато се върна, и двамата не намериха нищо повече за дооправяне — започнаха да пекат различни курабийки, за да запълнят времето си.

По едно време момчето направи тъжна физиономия.

— Скоро ще станеш прочута — каза тихо то и тъмните му очи излъчваха подозрение, — а прочуеш ли се, няма да имаш нужда от мен.

Джоан го прегърна разчувствана:

— Ах, ти, глупачето ми! Как можеш да твърдиш подобни неща? Не ме ли познаваш, кажи ми?

Но думите на момчето я накараха да се замисли сериозно. Нима в живота не ставаше точно така: забогатее внезапно човек и забрави за старите си приятели? Изкуството никога нямаше да я направи богата, но Клифтън притежаваше милиони. Нима Питър не бе прав, че парите променят характера на човека? Дали щеше да успее да остане вярна на себе си?

На следващата сутрин Мануел стана много по-рано от Джоан. Когато момичето излезе навън, Йоги бе направил вече гимнастиката си, а момчето бе сложило масата за закуска. Предобедните часове се изнизаха мъчително бавно, а когато стана време за обяд, пренапрегнати и двамата, не можеха да поемат хапка храна. Мануел току тичаше навън, за да види дали не се приближава някаква кола. Каква бе изненадата им, когато видяха да се приземява малък частен

самолет. Към къщата закрачи някакъв строен мъж, който изобщо не изглеждаше като деденце... Джоан и Мануел тръгнаха насреща му.

— По всичко изглежда, че очаквате гости — оповести отдалеч непознатият — и май няма да съм единствен, защото като летяхме насам, забелязах отгоре кола, която се приближава към вас. И така, представя ви се лично Мозес Мак Тавиш в цял ръст.

Мъжът подаде ръка на Джоан, не криейки доброжелателната си усмивка в ъгълчето на устните.

— Хайде, че ще се пръсна от любопитство да видя работите ви!

Белокосият мъж със сияещите сини очи и тъмни вежди бе станал симпатичен на Джоан още от пръв поглед. Изглежда, чувствата ѝ се споделиха автоматично от Мануел и Йоги. Котаракът се присламчи веднага до госта и не го остави на мира, докато той не го вдигна на ръце.

— Боже мой! — изпъшка гостът. — Това котарачище не ми изглежда никак премалало от глад! Слушай, приятелю! Като дойда следващия път, предлагам да ме носиш ти! Какво ще кажеш за това?

Йоги измърка и потърка мустак в бузата на мъжа.

— А между другото — продължи белокосият — там отсреща виждам кола. Изглежда, че другите гости са пристигнали преди мен.

Джоан би могла да се закълне, че Джей Клифтън и Мозес Мак Тавиш не се срещат за първи път. Но те се държаха, като че ли е точно обратното. Джей ги пресрещна и подаде ръка на Мак Тавиш.

— Аз съм Джей Клифтън — представи се той.

На Джоан ѝ се стори, че в погледа на мистър Мак Тавиш проблесна лукаво пламъче.

— Мозес Мак Тавиш! — отвърна на ръкостискането белокосият и Джей вдигна учудено вежди:

— От Лос Арт, ако не се лъжа, нали?

Запазвайки това си изражение, Джей погледна Джоан:

— Виж ти каква късметлийка си била! Как намирате нейните работи? — продължи, обърнал се отново към галериста.

— Още не съм успял да ги видя — обясни белокосият, — но ще се пръсна от любопитство!

Джей тръгна напред:

— Направо горя от нетърпение какво ще кажете за бюста на този джентълмен тук! Хубостникът, който е в ръцете ви, също е увековечен,

ще видите след малко!

Джоан не можеше да се освободи от усещането, че двамата разиграват някакъв театър пред нея. Все едно че това се разбираше от само себе си, Джей бе поел ролята на домакин и преди още да са влезли в дома ѝ, бе започнал да запознава госта с нейните работи, сякаш той бе техният притежател.

Мозес Мак Тавиш бе действително впечатлен и не криеше възхищението си. Но когато остана безмълвен пред скулптурата на Йоги и кактуса, Мануел не издържа и го подръпна за ръкава:

— За мен това е най-хубавото, което е правила Джоан... На вас не ви ли харесва, господин Мо... Мо...

Мозес Мак Тавиш постави ръка на рамото на мексиканчето и се усмихна:

— Точно така ми казваше майка ми, Мануел! Приятелите се обръщат с Мозес към мен, така че избирай от двете имена! Само дете не съм наясно с едно! Защо трябва да ми изтъкваш непрекъснато колко хубави били работите на Джоан? Ами че те говорят сами за себе си! Те са толкова добри, че имам намерение да ги изложя в Лос Арт — при положение че Джоан се съгласи с това. Е, кажете ми сега с Йоги заедно — не се ли радвате на предложението ми? Би ли ви харесала една изложба на Джоан?

Мануел го гледаше с отворена уста, а секунда по-късно се обърна и се хвърли стремително в прегръдките на Джоан.

— Моля те, Джоан, кажи нещо!

— Е, Джоан — попита усмихнат и Мозес, — няма ли да ми дадете някакъв отговор?

Момичето го гледаше мълчаливо. В гърлото ѝ като че ли се бе свила някаква топчица. В погледа ѝ се четеше подозрение.

Мозес Мак Тавиш започна да се смее неудържимо:

— Знаете ли какво ми напомняте сега, детето ми? Моят годеж!

— Вашият годеж ли? — недоумяващо попита тя.

— Попитях Елен в осем и половина сутринта дали иска да се омъжи за мен. И знаете ли как реагира тя? Гледа ме около половин час, като че ли не можеше да проумее за какво става дума — точно като вас сега! И така, питам ви втори път: искате ли да изложим работите ви в Лос Арт, или предпочитате друг галерист?

Джоан преглътна мъчително:

— Как мога да си помисля за друг! Аз просто останах без думи, Мозес! Ще имате ли нещо против, ако телефонирам на Питър Мак Брайд и му благодаря лично за помощта...

— Питър Мак Брайд ли! Ами да! Доста негови работи си висят така при мен.

Нещо в тона на галериста не издаваше чак голям оптимизъм.

— Можеш да му телефонираш и по-късно — намеси се Джей. — Имам даже още по-добра идея. Щом Мозес подготви поканите, ще изпратиш една и на Питър!

— Идеята е наистина добра — потвърди Мозес. — Човекът ще си получи поканата. А сега не бихме ли могли да обсъдим други неща? Да определим например кога ще открием изложбата. Не бихме ли могли да продължим разговора си на чаша кафе?

Мануел вървеше до Джоан, хванал я за ръка. Скоро кафето бе готово и тя предложи на гостите си от домашно изпечените хрупкави курабийки. Мозес направо изстена от удоволствие:

— Какъв разкош! Няма ли да е фантастично, ако предложим на гостите подобни курабийки с някоя освежителна напитка например?... Какво ще кажете това да стане след две седмици, броено от днес?

— Охо, а моята мамкита ще изпече за изложбата пегуенос бодас! — въодушевено извика Мануел. — Това са мексикански сватбени сладкишчета! До изложбата има толкова време и мамкита ще направи цял куп за Джоан!

— Твоето мнение, Джоан? Устройва ли те предложеният срок?

Джоан все още не можеше да проумее какво става около нея.

— Нищо не разбирам, Мозес! Вие хвърлихте само бегъл поглед на нещата ми и сте готов след две седмици да направите изложба с тях! Просто не ми го побира главата!

— Имай доверие в преценката ми, мило дете! Та аз съм вече почти четиридесет години в тоя бизнес. Окото ми е свикнало да открива веднага таланта. Наистина заслужаваш да ти се даде тласък и шанс!

Обсъдиха още малко техническите подробности за откриване на изложбата, след което Мозес се надигна и заяви с нотки на съжаление в гласа:

— Приятно ми е тук, но трябва да тръгвам! След един час имам делова среща в Сан Антонио и трябва да съм точен.

Съпроводиха Мозес до самолета му.

— Убеден съм, че изложбата ти ще има феноменален успех! — увери той още веднъж Джоан. — Първо, защото си рядък талант, и второ — тук белокосият не успя да прикрие тайнствената си загадъчна усмивчица, — защото притежаваш такъв настойчив мениджър!

Галеристът погали първо чернокосия Мануел и се наведе да разроши козината на Йоги.

— И така, дружино, довиждане!

После стисна ръката на Джей и се качи в самолета. След като машината се издигна във въздуха, Джей прегърна Джоан и я изгледа с нежност:

— Е, доволна ли си сега? Това ли бяха нещата, които искаше ти?

— Които исках ли? — извика възторжена Джоан. — О, Джей! Та аз не бих се осмелила даже да мечтая за този миг! Ти не си изненадан ни най-малко от този факт. А като си спомня, че не приемаше сериозно моя труд...

Джей въздъхна дълбоко:

— А може би ми е трябвало време, за да оценя големия ти талант. Разбрах постепенно, че твоят труд е нещо повече от приятно прекарване на времето.

Джоан бе готова да танцува и пее от щастие. Най-после пред нея се бе открил шанс да изложи творбите си пред очите на хората. А което бе най-важното — Джей бе проумял нейния свят!

— Не зная как ще дочакам този ден! — възторжено се провикна тя. — Трябва най-сериозно да преценя какво да покажа на изложбата...

Джей не я остави да се доизкаже:

— А не е ли по-добре, ако първо поговорим за нас самите, Джоан? Аз съм много горд с теб и с това, с което се занимаваш, но се чувствам, честно казано, малко пренебрегнат от теб! Няма ли най-после да седнем и да планираме своето бъдеще?

— Да... аз... не зная все още! — заекна Джоан. — Нещата се струпаха така неочаквано върху мен! Аз съм... направо объркана... Не зная какво да ти отговоря сега! Но си мисля, че първо трябва да уредя изложбата, а после...

Лицето на Джей бе сериозно, но от погледа му се излъчваше безкрайна нежност. И когато устните му докоснаха тези на Джоан, за първи път тя отговори на целувката му всеотдайно и страстно.

— Много скоро ще поговорим за това, Джей — прошепна тя. — Изчакай само, моля те! Нека изложбата и всичко около нея остане назад! Не бих могла да се справя с двете неща!

Той галеше нежно разкошните ѝ коси и обсипваше с леки целувки цялото ѝ лице.

— Разбирам те, мила! — дочуваше Джоан тихия му глас. — Аз имам сили да чакам.

Късно вечерта, вече в леглото си, Джоан размишляваше над изминалия ден и усещаше с цялото си същество, че той ще бъде първият от поредицата щастливи дни.

Мозес Мак Тавиш, прочутият галерист, бе дошъл сам при нея, предлагайки на никому неизвестната художничка да открие изложба в салоните му!

Но това бе нищо в сравнение със сигурното чувство и убеденост, че Джей я обича! Той искаше да говори с нея за съвместното им бъдеще, а това можеше да означава само едно! Джей Клифтън желаше да я направи своя жена!

Мануел бе останал и тази нощ в нейния дом. Когато Джоан го събуди на следващата сутрин, малкият я прегърна с цялата всеотдайност на детското си сърце:

— О, колко е хубав светът и всичко наоколо, Джоан! — прошепна детето.

Джоан го притисна към себе си. Да, колко хубав е наистина светът, мислеше си тя. Цялото бъдеще сега бе в розови цветове. Очакваше я може би мечтаният успех, който щеше да я утвърди в средите на хората на изкуството, а това, което липсваше досега, за да бъде изцяло щастлива, Джоан обобщи в двете думи: Обичам те!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Художник, който подготвя първата си изложба, няма излишно време да строи въздушни замъци и да мисли за любов. Джоан много скоро откри това, когато си записваше на лист какво ѝ предстои да направи. Първо, трябваше да подготви поканата, която Мозес имаше грижата да отпечата и изпрати до различни лица. Сред тях бяха най-вече неговите познати и близките на Джоан. Тя отхвърли няколко проекта, докато най-накрая се спряха с Мануел на рисунка, изобразяваща пустинна лисичка. Тя щеше да украсява предната част на прегънатата на две покана. После предстоеше да се намерят адресите на всички приятели, да се изготви списък с имената им. Джоан отвори бележника си с адресите и написа на листа пред себе си първо името на Питър Мак Брайд. Подчерта го дебело, да не би Мозес да го изпусне сред другите.

На следващия ден пликът с проекта за поканата и листът с адресите на приятелите ѝ бе пуснат по куриер до Мозес.

А следващите дни Джоан посвети на акварели и рисунки, защото ѝ се струваше, че готовите са твърде малко за подобна изложба. Мануел ѝ помагаше отново да избере най-сполучливите от тях. Направиха и табелчици, върху които поставиха наименования и номера. Описаха всичко върху един лист, след което опаковаха творенията ѝ, подготвяйки ги за транспортиране.

Момчето най-много се притесняваше за скулптурата на Йоги и кактуса.

— Трябва да опаковаме Йоги особено внимателно — тревожеше се то, — защото ще бъде ужасно, ако пристигне там само с едно ухо!

Телефонът иззвъня, но Джоан бе толкова унесена в грижите си, че изобщо не го чу. Мануел отиде и вдигна слушалката.

— Беше твоят повю — обясни той, когато се върна обратно при Джоан, — но аз му казах колко си заета и той ми отговори, че не иска да ти пречи. Помоли да ти предам сърдечни поздравии.

— О, бедният Джей! — възкликна Джоан. — Тази изложба ми създаде наистина толкова много грижи, че се налага да те пренебрегна, любими!

Тайно съмнение обаче се промъкна пак в душата на момичето, след като Джей не се появи повече от седмица при нея. Той знае, че трябва да съм концентрирана и затова не иска да ме безпокои, утешаваше се Джоан.

А само няколко дни преди откриването на изложбата Джей изникна неочаквано и обясни мимоходом, че миналата седмица изобщо не е бил в Редфорд. Изглеждаше преуморен, напрегнат и в лошо настроение.

— Няма ли да ми кажеш какво става с теб, Джей? — попита Джоан, подавайки му чаша кафе. — Зная, че в момента няма да съм от най-търпеливите слушатели, но ще се постарая да те изслушам.

— Няма за какво, Джоан — отвърна ѝ уклончиво той. — Пак стари истории. Ядовете във фирмата продължават и това разсипва нервите ми. Но да ти кажа за какво съм дошъл. Трябва да ти призная нещо... Няма да имам време да те съпроводя в Сан Антонио.

Джоан трябваше да положи усилие, за да скрие разочарованието си.

— Но защо не, Джей?

— Утре вечерта трябва да бъда в Ню Йорк. Ще се наложи да остана там няколко дни.

Разочарование бе изписано по лицето на Мануел.

— Ама вие изобщо ли няма да дойдете на изложбата, господин Джей? Без вас няма да е и наполовина толкова хубаво...

Джоан си бе внушила, че сериозни грижи тегнат като вериги над Джей. Тя бе повече от сигурна, че той има да предприема решителни и неприятни стъпки, свързани с неговия бизнес и фирмата. И не можеше да не се радва, когато видя как Джей се отпуска в дома ѝ, как лицето му възвръща спокойния си израз. Но когато се сбогуваха, момичето забеляза някакво дълбоко напрежение в него. И целувката му не бе като предишните — в нея нямаше нежност, а някаква брутална продължителност. Джоан се освободи внимателно от ръцете му и го погледна загрижено:

— Нещо с теб не е наред, Джей!

Той се помъчи да изобрази усмивка:

— Не си внушавай подобни истории! Само ми е кисело, че няма да мога да присъствам на откриването на изложбата ти! — И той я целуна втори път, много по-нежно от преди. — Но ще дойда, обещавам ти... и щом отmine всичко, ще си поговорим за нас.

Джоан живееше като трескава тези дни. От една страна, натъжена, че Джей няма да бъде на откриването, а, от друга — с тревожната утеха, че приближава денят, за който бе копняла толкова много — денят, когато Джей ще ѝ каже открито: Обичам те!

Два дни преди изложбата отново пристигна Мозес. Заедно с него и Мануел натовариха опакованите творби в самолета, а момчето занесе собствено ръчно пакетите, в които бяха сладкишите на майка му и курабийките, изпечени от Джоан.

— И така, чакам ви утре, приятели мои — сбогува се Мозес. — Не мога да си спомня да съм се радвал за друга изложба така, както за твоята, скъпа Джоан!

— А пратихте ли покана на Питър Мак Брайд? — осведоми се момичето. — Не бих искала да го пропуснем сред гостите!

Мозес кимна утвърдително.

— Че забравя ли се такъв човек? Неговата величествена и царствена фигура! И убедителното му красноречие...

— О, знаех си! — извика Джоан щастливо. — Питър е настоявал и не е отстъпил до момента, докато не сте се съгласили да организирате изложба за мен!

— О, не чак дотам, детето ми! Нямаше нужда от подобни неща! С което естествено не искам да отрека факта, че той притежава убедителна сила...

Остатъкът от деня премина като един миг. Джоан и Мануел смениха с много усилия двете гуми на джипа. Възнамеряваха да стигнат с него до града, а оттам да пътуват с автобус до Сан Антонио. Когато приключиха с гумите, потеглиха към селцето на Мануел. Майката на мексиканчето ѝ бе ушила чудесна мексиканска пола и подходяща копринена блузка, а за Мануел — черно кадифено костюмче. С него момчето изглеждаше елегантно и като че ли малко по-възрастно.

— Колко жалко, че и за теб няма нещо! — промълви Мануел, галейки Йоги по козината. — Ще трябва да се примириш с ежедневния си тоалет!

Бащата на Мануел обаче изчезна в съседната стая и се появи с красива верижка, инкрустирана със сребърни нишки и малки тюркоази.

— Ето че имаме нещо и за котарака! — обяви усмихнат той и постави верижката на врата на Йоги. Котаракът, изглежда, осъзнаваше своята красота и се изпъчи така, че предизвика дружен смях.

Това обаче, което не му се понрави изобщо, бе кошницата, в която трябваше да бъде поставен по време на цялото пътуване. Джоан и Мануел се опитаха да го убедят да влезе вътре, но Йоги се съпротивляваше с жалостив глас, все едно че отиваше на заколение, Джоан си помисли с ужас какво мъчение ѝ предстои, ако трябва да пътува така с автобуса. Изпита огромно облекчение, когато по-късно една секретарка от офиса на Джей ѝ позвъни, съобщавайки ѝ, че на следващия ден в десет часа самолетът на фирмата ще дойде за тях и ще ги отведе в Сан Антонио.

Джоан нагласи будилника, но не стана нужда да използва услугата му. Мануел ранобудникът я събуди още в зори.

— Хайде ставай! — възбудено подвикваше той. — Май си забравила, че ще пътуваме днес за Сан Антонио!

Точно в десет часа самолетът на фирмата се приземи. Мануел не можеше да си намери място. Обикновено бос, днес той бе с „неделните“ си обувки и тичаше с тях като невестулка към самолета. В ръката му се мяташе пътна чанта, която му бе подарила Джоан. Вътре бяха нещата му за спане. Под другата мишница на мексиканчето се тресеше Йоги, притиснат като вързоп пране. Котаракът мяукаше възмутено, но Мануел не чуваше нищичко. Джоан въздъхна с облекчение, когато заеха местата си и машината се издигна в небето. Това бе първият полет в живота на мексиканчето и то не преставаше да се чуди и коментира, докато внезапно нещо го накара да се замисли дълбоко.

— Щом твоят povio има собствен самолет, значи е много богат — установи с дълбока въздишка момчето, — а богатите хора невинаги са от симпатичните.

— Много голям мъдрец си станал днес! — усмихна се Джоан.

— Просто си мисля на глас — продължи момчето. — Богатите мъже предпочитат богати жени. Аз искам твоят povio да е винаги добър към теб, да те обича непрекъснато, само теб и единствено теб!

Джоан прегърна раменете на приятеля си.

— Я не напъргай толкова мозъчето си за мен и Джей! — утеши го тя. — Мисля, че той ме обича истински.

— Толкова много ли, че да забрави колко е богат?

Мануел бе докоснал една тема, за която Джоан не би искала да си спомня изобщо, особено днес. И като притисна силно момчето до себе си, реши да замълчи. Та нима пътуването не беше приятно? Дори Йоги си бе намерил занимание. Седеше в скута на Мануел и очите му следяха непрекъснато какво ново се появява през прозорчето навън. От време на време се чуваше доволното му мъркане.

Мозес ги очакваше вече на летището.

— Не зная дали ще повярвате, но на изложбата ще дойдат поне двеста-триста души! — възторжено ги посрещна той. — Естествено сред тях ще има и такива, които ще дойдат само от любопитство. Убеден съм обаче, че повечето ще си купят по нещо.

Мозес заведе тримата до своята кола.

— Първо, ще отидем да похапнем нещо хубаво, че после ни чака работа!

Минаха и оставиха Йоги в галерията. Сътрудниците на Мозес обещаха да внимават за него и котаракът получи веднага купичка с подготвена специално за него храна.

Прекараха целия следобед в подреждане и аранжиране на нейните творби. След последната си обиколка Мозес потри доволно ръце:

— Сега вече можем да спрем! Предлагам да посетим първо някой ресторант, а после да легнем малко по-раничко и да си отелим. Че утре ни чака напрегнат ден! Имате ли нещо против да ви заведе в мексикански ресторант?

Като чу това, Мануел изглеждаше повече от разочарован. „Пак ли мексиканско ядене!“ — говореше недвусмислено изражението му. Джоан го боцна с пръст по нослето.

— Ей сега ще разчета мислите ти! — започна шеговито тя. — Мислиш си... мислиш си!... Ами да! За хотдогчета и хамбургери с пържени картопки, нали? С един голям сладолед до тях!

Мануел започна да се изчервява.

— Но това не е никакъв проблем за нас! — възторжено подвикна Мозес. — Зная един ресторант, където има за всекиго по нещичко.

* * *

Късно вечерта, когато Джоан пожелаваше лека нощ на момчето, то стисна ръката ѝ, шепнейки:

— Знаеш ли, Джоан! В твоите очи като че ли блещукаха днес хиляди звездички! Не бих искал пак нещо да те натъжи.

Джоан се вгледа и забеляза, че Мануел е насълзен.

— Моля те, момченцето ми! Не се тревожи за мен! Няма нужда от това!

— Но аз не знаех досега, че сеньор Джей е толкова богат! — почти отчаяно възкликна Мануел. — Не съм сигурен хубаво ли е това, че твоят повю е милионер...

Думите на детето просто заседнаха в съзнанието на Джоан. Интуитивно или по някакъв неведом път мексиканчето бе стигнало до ония мисли, които толкова бяха измъчвали Джоан. Парите влияеха по необикновен начин върху хората. Нима цял живот между нея и Джей щяха да се изправят те? Не бяха ли пак те основната причина Джей да не ѝ се обажда от няколко дни? Той знаеше много добре в кой хотел ги е настанил Мозес, знаеше също, че целия следобед са били в галерията, но не намери време да позвъни. Джоан тръсна глава, решила да не допуска неспокойните мисли да я завладеят отново. Той щеше да дойде в края на краищата!... Веднага щом се освободи от неприятните си проблеми.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вярно бе, че Мозес беше предвидил многолюдно посещение на двудневната ѝ изложба. Но когато Джоан видя тълпите от посетители, които просто нахлуха след отварянето на вратите на залата, сърцето ѝ направо спря да тупти.

Още през първите два часа Мануел бе раздал поне двеста каталога и се бе усмихвал на гостите — според него — с такава широка усмивка, че чак го заболяла устата.

— Ръцете също! — допълваше щастливо детето. Досега то бе позирало вече десетки пъти, изправено до своя бюст. Мануел не бе пропуснал нито една възможност да заведе посетител до „Йоги и кактусът“, въпреки че и на двете творби висяха надписите: „Не се продава“. Мозес потупа доволно момчето по рамото:

— Добра работа свърши, Мануел! Но и Йоги се представи отлично. Трябва да ти призная нещо, Джоан! Спомняш ли си за оня клас ученици, които бяха в залата? Децата не ми дадоха мира, докато не им дадох отпечатъци от лапата на котарака. Трябваше да импровизирам и използвам тампона за печати.

— Аз пък получих толкова много поръчки за „Йоги и кактусът“, че следващите месеци трябва да се занимавам само с това!

Когато затвориха вратите на залата след последния посетител, тримата направиха една обиколка из помещението. Ех, защо не беше и Джей тук! Той беше казал, че се гордее с нея. Но колко повече би я оценил, ако беше видял потока от посетители днес. Почти осемстотин човека бяха оценили нейния труд.

— Утре ще те снимат за телевизията — оповести Мозес — и да знаеш, момичето ми, тази изложба е най-големият успех досега след интереса към работите на индианците навахи... А между другото... „Йоги и кактусът“ е вече продадена.

— Но това е невъзможно, Мозес! — направо ужасена извика Джоан. — Та нали съм поставила надпис, че работата не се продава!

— Е, хайде да наречем сделката „Заемане за известно време“ срещу заплащане! — шеговито се опита да се измъкне Мозес. — Но знаеш ли, самият аз просто не мога да се отделя от скулптурата! Бих искал да я имам завинаги в галерията си. Направо съм полудял по тоя опашат разбойник ловец.

Джоан не можа да сдържи прозявката си:

— Извини ме, Мозес, но направо умирам за сън... Колкото до скулптурата — няма никакъв проблем... Можеш да я задържиш без никакво заплащане, за какъвто срок си пожелаеш. Може от време на време да си я вземам за малко, но нека остане за теб. Приеми я, да кажем, като подарък на Йоги... Котаракът така или иначе не познава цената на парите. Хайде и ние да не говорим за тях!

Ето че бяха стигнали до темата, която бе толкова неприятна за Джоан. Пак тия пари! Думите на Мануел все още бяха в съзнанието ѝ. Парите можеха да променят света, те правеха това и с хората.

— Но да приключим за днес! Виж малкия!

Мануел се бе отпуснал до своя бюст и бе заспал.

— Аз съм капнала като него — промълви Джоан, — а утре ни предстои втори такъв ден.

— А не би ли могла да издържиш и трети, момичето ми? — колебливо започна Мозес. — Зная, че не е твърде приятно да отговаряш на ръкостискания и да правиш отпечатъци от лапи, но все пак?

— Нима искаш да удължим изложбата, Мозес?

— Точно така, Джоан! Тя е несъмнен успех, пък и аз трябва да помисля за собствения си бизнес. Така или иначе успях да направя някои разпродажби... Между тях и четири големи картини с масло... А за утре трябва да осигурим пак от домашните сладки. Твоите курабийки изчезнаха за броени часове. А сега — хайде да спим. Дано сънищата ти бъдат красиви.

— След такъв успех няма друг начин! — усмихна се уморено Джоан.

Тя вдигна Мануел на ръце и го понесе към таксито, което бе поръчал предвидливият Мозес.

— Най-хубавото е, че сънищата ми започнаха да се сбъдват наяве — промълви Джоан, поставяйки внимателно спящото дете на задната седалка. Мозес придържаше вратата.

— Има нещо вярно в това! — потвърди той. — Мечтите ти ще се осъществят, поне що се отнася до изкуството. А що се отнася до другите — да се надяваме, че и те ще станат действителност!

Джоан се усмихна отново. Бе разбрала много добре какво иска да ѝ каже този сърдечно настроен към нея галерист.

* * *

Не си спомняше да се е чувствала друг път така изморена. Но въпреки това не легна веднага в леглото си. Зави Мануел и се сви в едно кресло пред отворения прозорец, припомняйки си последователно събитията, случили се през този невероятен за нея ден.

Единствената ѝ грижа си оставаше Джей. Защо не бе телефонирали? Имаше още един човек, който не я бе удостоил с вниманието си: Питър Мак Брайд! Много странно, че не беше се появил! Та нали именно той бе помогнал за уреждането на изложбата ѝ? Не беше ли някак си странно и комично поведението на Мозес, когато станеше дума за този великан? Очевидно двамата не се обичаха много.

По-важното бе, че слухът за изложбата ѝ се бе разпространил невероятно бързо. На втория ден посетителите бяха като че ли двойно повече. На Джоан ѝ се замая главата от безбройните разяснения, които трябваше да дава, от признанията и възхищенията, които трябваше да изслушва. Радостта ѝ се помрачаваше от факта, че Джей продължава да мълчи. Болезненото ѝ чувство се засили, когато в галерията се появи Бебси заедно с Мими Уест... И като че ли за капак на всичко — отнякъде се пръкна и Джим Боб с двама свои приятели. Той също бе любопитен да види какво ли е направила тази „незначителна художничка“. Но Джоан бе удовлетворена, че работите ѝ се харесаха на приятелите на Боб. Те даже ѝ възложиха поръчки. Но дори и доброжелателно настроени към нея, тези хора ѝ бяха отблъскващо чужди. С арогантни изражения на лицата те обикаляха из залата, демонстрирайки превъзходството си над останалите. Джоан си зададе за сетен път въпроса как ли ще свикне в тяхната среда.

Следобед се появи и телевизионният екип. Джоан даде първото интервю в своя живот. Хората от телевизията още не бяха се сбогували

с нея, когато в залата нахлу Питър Мак Брайд.

— Я дай да те прегърна! — извика с боботещ глас той и завъртя момичето около себе си. — И това ако не е успех, здраве му кажи!

Когато пусна Джоан отново на земята, тя си пое дъх с широко отворена уста.

— И за всичко това трябва да благодаря първо на теб!

— На мен ли? — Питър изглеждаше искрено учуден. — Бих казал, че по-скоро трябва да благодариш за всичко на таланта си... А сега ми покажи това-онова!

Джоан бе направо изненадана от реакцията на приятеля си. Той не бе от особено скромните, от ония, които няма да изтъкнат веднага заслугите си. И все пак, помисли си момичето, може и да греша! Хората се променят понякога.

Колкото и да се опитваше обаче да му изрази благодарността си, Питър като че ли изобщо не проумяваше за какво става дума. Интересуваше се живо от подробности, възхищаваше се и коментираше работите ѝ. По едно време той се отдели в съседното помещение, за да изпие чаша чай. Джоан тъкмо се разделяше с двама от посетителите, когато погледът ѝ попадна случайно на часовника. Бе точно пет. И Джей не се бе появил до този момент! А изложбата се затваряше в шест. Наистина Мозес бе удължил срока ѝ с един ден, но Джей не знаеше за това!

А посетителите продължаваха да пристигат с поръчки. Джоан бе записала вече адресите на толкова много бъдещи клиенти, че за да изпълни молбите им, щеше да ѝ трябва поне една година напрегнат труд. Тя продължаваше да записва, а погледът ѝ бягаше все по-често към входа на галерията. Предчувствието ѝ не я оставяше на мира. И ето че усети познатите тръпки. Имаше чувството, че след малко ще започне да плува в някакъв розов облак. Дори през двете помещения сред множеството от хора тя бе открила със сърцето и очите си Джей.

Бе готова да захвърли веднага всичко и да затича нататък, да полети към ръцете му, да го целуне щастливо, когато забеляза изражението по лицето на Мануел. Момчето гледаше с мрачна физиономия към мястото, където се бе появил Джей. Много бързо Джоан разбра причината за това.

До Джей стоеше жена и ръката на нейния любим бе обгърнала раменете ѝ с интимен и собственически жест.

Джоан се вкамени на мястото си, отпуснала безсилно ръце. Изведнъж бе престанала да чува радостните и смеещи се гласове наоколо. Чуваше само едно: бумтенето на собственото си сърце!

Жената до Джей бе необикновено красива. Косата ѝ блестеше като полирана с черен лак, а очите ѝ излъчваха синьото сияние на сапфири. Роклята ѝ като че ли бе снета от първата страница на най-люксоznото модно списание. Най-ужасното бе, че тази жена просто не снемаше поглед от Джей. Джоан имаше чувството, че започва да потъва в пода. Не можеше да има по-голямо унижение от това! Как можеше Джей, без капчица срам при това, да се появи с друга жена на нейната първа изложба? Джоан искаше да се скрие някъде, когато Джей я откри. Той се понадигна и махна с ръка. Усмивката му бе лъчезарна и щастлива, но ръката му продължаваше да лежи върху раменете на чуждата жена!

— Ето те къде си била, Джоан! — извика той над главите на останалите. — Изчакай ме малко! Идвам при теб! Искам да ти представя един човек.

Това вече не можеше да се понесе! Той имаше нахалството да иска да ѝ представи онази жена, която го гледаше като божество! На какво ли се надяваше този тип!

Че тя ще го посрещне като герой, ще прави мили очи, безкрайно зарадвана от възможността да се запознае с една от приятелките му?

Джоан гледаше как двамата си проправят път сред посетителите. Как да реагира сега? Според очакванията му ли?... Не, хиляди пъти не! Всичките ѝ мечти бяха като погазени за миг, всичките ѝ надежди! Лумна пламъкът и сега имаше само пепел. Джей Клифтън не се различаваше изобщо от своите приятели.

Тя се обърна рязко и изчезна светкавично в едно от малките складови помещения. В този вид изобщо не искаше да застава очи в очи с Джей. Но самата тя не можеше да напусне тази зала, без да срещне и двамата! О, господи! Какво да предприеме сега?

— Джоан!

Момичето трепна като ужилено. До нея стоеше Мануел и я гледаше с тъжни очи.

— О, милото ми момче! — прошепна тя и го прегърна поривисто. — Какво да правя, кажи ми? Аз просто не мога да го гледам.

Мануел поразмисли малко.

— Сеньор Питър може да те закара до хотела. Така или иначе след малко ще затваряме. Така че няма нищо лошо да си тръгнеш малко по-рано.

„Да — помисли си тя, — това наистина е разрешение.“ Ако напусне галерията заедно с Питър, може да избегне срещата с Джей.

— Така ще е най-добре — произнесе Джоан. — Ще се върна малко по-късно, за да се погрижа за Йоги и теб!

Питър се ужаси, като видя лицето ѝ:

— Но какво става с теб? Твоят приятел Клифтън е тук. Видя ли го вече?

— Да — отговори Джоан, — но не искам изобщо да говоря с него. Моля те да ми помогнеш да се измъкна оттук! Колкото се може по-бързо!

Но нито бързината, нито намръщеното лице на Питър попречиха на Джей да препречи пътя им, когато се опитваха да излязат навън. Ослепителната усмивка не слизаше от лицето на Клифтън. Но тя отстъпи място на безгранично смайване, когато Питър просто го отместил безцеремонно настрани:

— Извинете, господине, но Джоан се нуждае спешно от чист въздух! Хайде, мила, ще те изведе навън!

Ако гледаше всичко това на филм, Джоан би се разсмяла с пълно гърло. Само че в това действие тя бе едно от главните лица.

Джей остана с отворена уста, докато Питър, прегърнал я и изправен до нея като защитна стена, я изведе от залата.

— Ето че свършихме първата част — изръмжа великанът, когато бяха вече навън, — а сега следва втори акт: да ти намеря такси, след което ще се върна обратно. Ще помогна на Мозес да затвори вратите!

Питър се наведе и целуна леко Джоан.

— Тази вечер ще пътувам за Остин. Приключа ли работата си там, ще ти дойда на гости. Надявам се, че ще успееш да се освободиш от този воденичен камък на шията си! Не те ли предупредих, че за Клифтън и себеподобните му важат други правила на игра? Но дори и за гадната му среда намирам под достойнството на един мъж да се появи с друга жена на твоята първа изложба.

Малко след шест часа Мозес телефонира в хотела, а четвърт час след това се появи с Мануел и Йоги. Галеристът ги отведе в ресторант с градина, където можеха да вземат със себе си и котарака.

Джоан чувстваше сърцето си като камък в гърдите. Не можеше да преодолее чувството, че ѝ се гади непрекъснато. Посещението в ресторанта бе за нея повече от товар, но не можеше да си позволи да разочарова приятелите си.

Мозес я наблюдаваше загрижено. По едно време я хвана за ръката и притисна леко пръстите ѝ:

— Да знаеш колко съжалявам, че Джей... Но я по-добре да оставим неприятностите настрана и да говорим за приятни неща! Например за поръчките ти! Знаеш ли, че ти са нужни поне две години, за да изпълниш всички заявки?

Джоан кимна, но без всякакво въодушевление. Мислите ѝ бяха някъде другаде.

— Джоан, не се ли радваш поне малко за това? — попита я Мануел с такава горест в гласа, че тя потръпна от вълнение. — Каж ми, не е ли хубаво, че толкова хора искат да купят нещата ти?

„Хубаво е — мислеше си Джоан, — но това означава непосилен труд.“ Щеше да се впрегне в работа, докато пръстите ѝ прокървят, и щеше да забрави в непосилния труд горчивите си разочарования. Джей направо я беше убил. А какъв щастлив живот си бе представляла именно с него! Самата мисъл, че изложбата ще продължи още един ден, бе непоносима за Джоан. Питаше се дали изобщо ще може да издържи. Ами ако Джей се появи отново в галерията? Как трябваше да го посрещне? Да се държи така, като че ли той изобщо не съществува? Трябваше да събере всичките си сили, а после, когато се прибереше обратно къщи, щеше да си наложи да забрави този човек.

Вечерта не бе никак радостна, а за обща досада завърши и с лек скандал. И точно с Мануел, който правеше всичко възможно, за да ободри Джоан.

Мозес бе отпътувал към дома си, тъй като очакваше съпругата си от някакво пътуване. Джоан и Мануел се връщаха пеш към хотела, когато момчето спря пред една малка градинка до пътя и хвана приятелката си за ръка:

— А може би ти все пак ще трябва да поговориш със сеньор Джей — изрече той. — Мисля, че не е най-хубавото просто да се

криеш от него.

Джоан издърпа ръката си:

— Не ги разбираш тия неща, Мануел! А освен това не знаеш какво искаш. Вчера ме предупреждаваше да се пазя от него, а днес заставах в позата на защитник.

Още щом произнесе тези думи, разбра абсурда им. Та Мануел искаше просто да ѝ помогне! Опита се да прегърне момчето.

— Моля те да ми простиш! Аз... го обичам толкова много, а той ми причини такава мъка. Просто не мога да говоря с него, момчето ми! Той... няма... нужда от мен!

Знаеше, че е достигнала критичната точка на чувствата си. Колкото и да се опитваха Йоги и Мануел да я утешат — у нея всичко бе като мъртво. Въздъхна облекчено, когато детето и котаракът отидоха да спят и най-после можеше да остане сама с мислите си.

Малко след единадесет часа иззвъня телефонът. Не вдигна слушалката, понеже се опасяваше, че е Джей. Но Мануел започна да се обръща неспокойно в съня си и Джоан все пак реши да се обади.

— Хм! — изръмжа отсреща Питър Мак Брайд. Бе схванал веднага състоянието на момичето. — Абе какво става там? Да не е настъпил нов ледников период? — забоботи гласът му. — Разбирам всичко добре!... Трябва ти само малко повече време... Слушай, красавице! А какво ще кажеш за една изложба следващия месец в Далас? Току-що се връщам от вечеря с Мел Дъринджър. Твоят успех е стигнал вече и до неговите уши. И така, от теб се иска да кажеш само „Да!“... Между другото галерията на Дъринджър се счита за най-реномираната в Далас!

Джоан трябваше да се пребори със сълзите си. Щастие то ѝ се бе пръснало като кристално огледало, но ето че ѝ оставаха добрите приятели. Питър Мак Брайд бе несъмнено един от тях.

— Колко съм радостна, че имам приятел като теб — хълцайки, произнесе тя. — Ти направи толкова много за мен, а сега и това! Аз все още не съм ти благодарила, както трябва, че успя да уредиш всичко с Мозес!

— А сега ме чуй добре, Джоан! Наистина направих опит да ангажирам в галерията „Биг Епъл“ зала за твоята изложба, но единственото, което успях да постигна, си бе едно голо обещание. За изложба, но чак около коледните празници. След успеха ти в Сан

Антонио аз съм повече от сигурен, че ще пробиеш и в Ню Йорк, но искам да си наясно с едно: аз нямам никакъв принос за изложбата ти с Мозес.

— Наистина ли?

— Че защо да те лъжа? Кълна ти се, напълно невинен съм за цялата тази история в Сан Антонио!

— Но... Мозес ми каза изрично, че някой от неговите приятели му е предоставил фотосите с моите работи!

— Някой друг, не аз! Хайде да поразмишляваме гласно. Кой друг, освен мен имаше снимки от нещата ти?

Беше твърде късно, за да звъни на Мозес. На сутринта Джоан поръча закуска за Мануел и котарака в хотелската стая, а тя извика такси. Беше почти осем часът и Мозес сигурно се намираше вече в галерията. Но залата бе заключена и Джоан трябваше да почука доста силно на стъклото, докато галеристът най-после ѝ отвори. Той почистваше с прахосмукачка.

— Чудя се как никой досега не е създал уред, който да не шуми толкова — извини се Мозес със смях. — А сега да чуя повода за ранното ти посещение. Кой знае защо, бях си внушил, че днес ще поспиш до по-късничко.

— Искам да говоря с теб!

— Настани се удобно. Ей сега ще донеса чай... Няма нужда да правиш нищо! Чаят е вече готов. И така? — Джоан се бе настанила на едно кресло, а Мозес се отпусна направо на килима до нея с чашата си в ръка. — Не се учудвам ни най-малко, че изпитваш потребност да разговаряш с някого. Подобен успех ще замае главата на всекиго.

— Никак не ми е до шеги! Моля те, Мозес, да не изместваме темата. Каж ми само едно! Кой ти показва снимките с моите работи?

— Джей Клифтън! — светкавично отвърна галеристът. След което продължи: — Аз не омаловажавам изобщо заслугите на Питър. И той е превъзходен художник. Вярно е, че му обещах съдействие за съвместна изложба с него, но Джей бе първият застъпник за теб.

— Защо не ми каза по-рано това?

Мозес вдигна рамене:

— Джей не искаше. Но ако размислиш малко, ще установиш, че отговорите ми по този въпрос са били винаги уклончиви. Нима съм потвърдил някога, че Питър има пръст в организирането на изложбата

ти? Мислех си, че рано или късно сама ще установиш истината. Всъщност това нямаше никакво значение за мен. Важното бе, че се срещнахме и ти постигна успех. Другото няма значение. Страхувам се обаче, че може и да съм се заблудил! Доколкото усещам, ситуацията, в която се намиращ, не е от розовите, нали така?

— Да! Много съм потисната — призна Джоан. — За мен вчера се срути цял един свят.

— А не мислиш ли, че нещо подобно може да е изживял и Джей? — забеляза Мозес, наливайки й още чай. — Забелязах колко умърлушен бе той, след като Питър те изведе навън.

Вярно бе, че присъствието на Питър би могло да се изтълкува двояко. Но нима това можеше да играе някаква роля сега? Джей можеше да си мисли спокойно всичко, което си пожелае! Дори това, че тя е причина за разрива между тях. Така или иначе неговият свят си оставаше чужд. Тя бе и щеше да запази своята същност на момиче, което е в състояние да се възхити при появата на степна лисица, да се радва, дочула пронизителния крясък на кълвача. Не беше от ония разглезени, накичени с диаманти красавици — дамите от неговата среда. Тя нямаше да бъде никога една от тях, никога до края на живота си!

— Съжалявам наистина за него — отрони тихо Джоан, — защото той... означаваше толкова много за мен! Мисля, че се досещаш за това, Мозес. Аз не бих искала никога да го нараня.

— Той ще трябва да се справи с това — забеляза галеристът, — както и с останалите си проблеми. — Мозес не уточни какво има предвид. — Но бих ли могъл да ти дам един бащински съвет? Каквото и да изпитваш в момента — а мога да си представя какво става в душата ти, — направи ми тая услуга и намери начин да му благодариш. Ние двамата се срещнахме благодарение на неговото посредничество. Все едно как ще се развият нещата нататък! Твоят успех като художник е сигурен! И аз съм много горд, че именно моята галерия те откри!

Джоан скочи така, че разсипа чая си.

— О, Мозес! — извика тя и прегърна белокосия мъж. — Кажи на своята жена, че страшно те ревнувам от нея! Ти си толкова мил! Напомни ми за сетен път нещо изключително важно. Че дори да не успях с Джей, аз имам трима приятели, при това най-добрите, които би

могъл да си пожелае човек. Четирима, прости ми, защото трябва да сложа и татко към тях!

— Да ги закръглим на пет — коригира я Мозес, — защото забрави хубавеца, който има шест пръста на предната си лапичка.

Джоан не можа да удържи сълзите си и Мозес я прегърна, утешавайки я, все едно че беше малко дете:

— На моето рамо са плакали вече толкова хора, че почвам да си въобразявам какво ли не. Например, че рамото ми има чудното свойство да помага в беди. А сега не е ли време да изпратим такси и да посрещнем двете ти приятелчета при нас? Първо, че ще пооправим с тяхна помощ много по-бързо, и второ, че когато сме повече, може да ни споделят съвсем различни мисли от сега!

Джоан пое прахосмукачката в ръце и се опита да се пошегува:

— Йоги няма да ни е кой знае колко от полза!

— Я да не чувам такива неща! Нали е приятел? Стига само да ни мърка наоколо. Малка помощ ли е това?

С помощта на Мозес, Мануел и Йоги денят премина някак си. Малко след шест часа и последният посетител напусна залата. До осем бяха опаковали всички неща и ги бяха приготвили за транспорт.

Някъде около полунощ Мозес приземи самолета си близо до къщата на Джоан. Той управляваше внимателно и промъквайки се между кактусите и дръвчетата, спря почти до външната врата. Трябваше им още около половин час, докато пренесат всичко вътре. Галеристът искаше да отлети веднага, но Джоан го помоли да изпият заедно по чаша чай. Той се погрижи да постави в леглото Мануел и Йоги, след което зае място в кухнята до Джоан.

— Предполагам какво е в душата ти, моето момиче, но те моля само за едно: не бързай с окончателната си присъда над Джей!

Джоан се опита да реагира, но белокосият мъж не я остави да вземе думата:

— И още нещо! На света има толкова по-важни неща за теб! И не на последно място, запомни — твоето неродено все още изкуство!

Джоан бе втренчила поглед в ръцете си и не продума.

— Ти притежаваш голям талант, Джоан! — продължи галеристът. — И успехът ти потвърди това. Сега трябва да се стремиш да станеш още по-добра. Опитвай нови техники, потърси нови теми. Но най-важното: не занемарявай скулптирането. Тук е най-голямата ти

сила! Ти просто имаш дарба да вдъхваш живот. Продължавай да търсиш моделите си сред живата природа.

Мозес погледна часовника си и скочи ужасен на крака:

— Жена ми ще се притесни до смърт. Не забелязах, че е станало толкова късно!

Джоан го съпроводи до самолета.

— Горе главата, детето ми! — каза галеристът, преди да се качи в самолета си. — И не забравяй, че имаш приятели, готови винаги да те подкрепят! Повтарям ти за последен път: не бъди толкова строга с Джей! Защото от него чух най-хубавите неща за теб.

Самолетът изчезна като видение в нощта, а Джоан се чувстваше, като че ли е на смъртно легло. Сега, когато бе вече сама, горчивата истина отново я притисна с цялата си огромна тежест. Джей бе предал любовта им! Какво представляваше успехът, признанието ѝ като човек на изкуството пред тази смазваща присъда?

Тъжна усмивка премина като сянка по устните на момичето. Мозес бил чул от Джей най-хубавите неща за нея! Нима подхождаше на такъв човек да говори добро за другите? Можеше ли да се свърже подобно нещо с цялостното му поведение? Щеше ли да си позволи един благороден човек това, което бе направил Джей — да се появи с друга жена на изложбата ѝ? Поне да ѝ беше спестил това унижение!

Джоан се обърна и направи няколко крачки напред, когато замря на мястото си. Само на метри пред нея, осветена от луната, стоеше пустинна лисица. Жълтеникавата ѝ гъста козина сияеше, тъмните ѝ очи бяха като живи въгленчета и гледаха момичето без всякакъв страх. А после остриите ушички дочуха нещо, раздвижиха се като отворени ножички настрани и лисичката изчезна с няколко ситни стъпчици в храсталака.

Джоан остана неподвижно на мястото си и забеляза, дълго след като лисицата се бе стопила в мрака, че по бузите ѝ се търкалят сълзи. Остави ги да се стичат надолу. Сърцето ѝ бе в този момент като рана, но тя знаеше, че ще намери животворен балсам. Бе усетила това още в момента, когато пред нея се бе появила лисичката. Тогава в съзнанието ѝ бе заговорил веднага човекът на изкуството. Джоан бе видяла ясно как ръцете ѝ увековечават в скулптура неповторимите движения на онези остри ушички. Тя щеше да работи. Да работи дотогава, докато жаравата на разочарованието ѝ се покрие с пепел. И все някога

въгленчетата щяха да угаснат. Щеше да дойде момент, когато щеше да се пита съществувал ли е въобще в живота ѝ някакъв Клифтън!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-нататъшните й дни продължиха като в ада. Първият от тях беше най-лошият. И Джоан се зарадва неизказано много, когато се появи Мануел. Момчето се бе прибрало при родителите си, така че дойде едва на втория ден и тя забеляза веднага, че нещо не е наред. Остави го сам да си каже болката. Това стана на закуската.

— Джоан — започна плачливо момчето, — трябва да споделя нещо ужасно с теб! Училището започва отново...

— Но кое му е ужасното на това? — усмихна се весело Джоан. — Доколкото знаая, то е удоволствие за теб!

— Да, но ти имаш нужда от мен! Ние имаме толкова много работа!

Момчето гледаше омагьосано как Джоан пълни за втори път купичката му с овесени ядки.

— О, чакай малко! Щях да забравя още нещо! Ние трябва да се обадим на сенъор Питър на всяка цена!

— Така ли? Защо?

— Ами нали му обещахме да потърсим за него парче земя? Татко познава един човек от Редфорд, който притежавал такава земя. Чул, че този човек иска да я продава. Имотът се намирал съвсем до шосето. Папакито каза, че бил... хм... петнайсет хектара. Може ли според теб да е толкова голям?

— Напълно е възможно! — отговори Джоан. — А как се казва този човек?

— Джон Кромуюел.

Джоан установи, че Джон Кромуюел е не само собственик на въпросната земя, но и че иска на всяка цена да се освободи от нея.

— Аз съм минен инженер, госпожице Уилистън — обясни й самият Кромуюел по телефона. — Искях да се установя със семейството си там, но получих изгодно предложение за работа в чужбина. Жена ми

и децата ще отидат в Тенеси при нейните родители, докато аз се върна. Казахте ми, че познатият ви, който иска да купи земята, е голям ценител на природата. Тогава му правя следното предложение: ще му продам земята си на същата цена, за която я купих аз. Вярвайте ми, че това е все едно да му я подаря. Така че той да вземе решението си по възможно най-бързия начин.

Джоан знаеше, че Питър в момента е някъде из Тексас, но бе убедена, че рано или късно той ще се свърже с Мозес. Така че най-логично бе да телефонира първо на него. Но изобщо не можеше да чуе гласа му, тъй като Мануел възбудено допълваше около нея разни подробности, а на всичко отгоре замаяка и проклетият котарак.

— Стига най-после! — не издържа по едно време Джоан. — Слез веднага от рамото ми, Йоги! О, извини ме, Мозес! Но след като се наслуша на асистентите ми, чуи сега и мен!

— Радвам се, че нещата са тръгнали по нормалния път — дочу тя неизменно любезните думи на Мозес. — Гласът ти звучи така радостно. Да не си говорила вече с Джей?

— Не! И трябва да ти призная за мой срам, че още не съм му благодарила за жеста. Обещавам ти да направя и това! Само че ти се обаждам за съвсем други неща! Току-що се прибираме и тримата. Бяхме да разгледаме един имот. Земята се намира на четвърт час от моя дом. Мисля, че е точно това, което търси да купи Питър. Старата къща, която се намира в имота, ще трябва да се ремонтира основно, но тя е огромна, разбираш ли? Има предостатъчно място за студио, помещения направо за изложбени зали! Освен това е близо до пътя, а училищният автобус минава точно край къщата! Така че децата на Питър могат спокойно да ходят и сами на училище!

— Това е добра новина — отвърна Мозес. — Я да помисля малко! Оня мечок ще мине положително днес при мен. Да му кажа ли, че новият му имот го очаква с нетърпение?

— Естествено, Мозес! И колкото по-бързо станат нещата, толкова по-добре! Представи си само! Питър и аз ще основем една малка колония... Общество на художници, които чрез теб в Сан Антонио ще осъществяват контактите си с големия свят! О, Мозес! Ще бъде направо фантастика! Представяш ли си Питър да е наблизко?

— И още как! Само че трябва да прекъснем веднага. — В гласа на Мозес се бе промъкнала някаква странна нотка. — Знаеш ли, в

залата ми се появи някакъв клиент, който, струва ми се, е страшно заинтригуван от „Йоги и кактусът“. Ще съобщя всичко на Питър, а после ще ти се обадим веднага. Окей?

* * *

По-голямата част от деня изтече в разопаковане на нещата от изложбата. Направиха списък на поръчките, изчислиха какъв материал ще е необходим за тяхното реализиране. И когато нещата си отидоха по местата и почистиха окончателно студиото, Джоан не можеше да стои на краката си от умора. Тъкмо бе приседнала, за да изпие чаша чай, когато телефонът иззвъня пронизително. Беше Питър:

— Току-що разбрах за фантастичната новина — прозвуча басовият му глас — и ти благодаря за всичко! Обсъдихме с Мозес нещата. Имаме намерение да пристигнем заедно с него в петък и да огледаме имота. Междувременно би могла да ми дадеш телефонния номер на този господин Кромуел. Искам да се намеся, преди той да се е разубедил. — Питър направи малка пауза — колкото да си поеме дъх. — Надявам се, че си вече по-добре... Твоят стар приятел Джей Клифтън може да ти причини само грижи... Той има...

— Моля те, Питър! Не искам да говорим за него! Не искам дори да си спомням за името му!

— Той има в момента цял куп ядове! — продължи Питър, все едно че не бе чул думите ѝ. — Направо комично, нали? Да считаш, че светът е наред и внезапно да ти падне керемидата на главата, ако мога да се изразя образно. Но както и да е! До петък, Джоан! И поздрави момчетата от мен!

Джоан остана още няколко секунди със слушалката в ръка. Какво бе имал предвид Питър, правейки мрачните си намеци за Джей? Не ме интересува, каквото и да е! — решително се застави да мисли за друго Джоан. Сега това не играеше никаква роля в отношенията им! Щеше да му изпрати картичка, щеше да му благодари с нея и край! След това просто щеше да престане да мисли за него. Много по-лесно беше да си каже това! Но как да го осъществи на практика? Самата мисъл да забравиш някого бе вече мисъл за него. Имаше само две надеждни средства, които можеха да помогнат на момичето — времето и

интензивното занимание с други неща. Занимания си имаше предостатъчно. Потопена в труд, тя щеше да успее там, където я предаваха сърцето и разумът ѝ — да прогони от душата си даже спомена за Джей!

Интересното бе, че сега дори бе забравила как изглежда Джоел Литън — предишната ѝ нещастна любов. Като че ли всичко, свързано с него, се бе разтворило в някаква мъгла. Имаше чувството, че то не се е случвало никога в нейния живот. Как странно бе устроена човешката душа! Да! „Времето и трудът — това е терапията, с която ще те залича от живота си, Джей Клифтън! — кълнеше се Джоан. — Това, което ми помогна при Литън, ще ми помогне и при теб!“

Но съмненията се промъкваха веднага след думите, които си вътълпяваше решително. Джей Клифтън означаваше безкрайно повече за Джоан, отколкото Джоел Литън. Джей просто не излизаше от съзнанието ѝ.

А в сряда сутринта пред дома ѝ спря кола. Още когато се дочу шума от приближаващия се мотор, по мургавото лице на Мануел се изписа някакво радостно очакване. Естествено тайната му надежда бе, че пристига Джей! Джоан изпита леко съжаление заради приятелчето си. Но той въздъхна разочаровано, когато видя модела на спрялата кола.

— Пристигнаха някакви богаташи — обяви сухо момчето. — Само богати хора пътуват с мерцедес.

Две жени слязоха от колата и сърцето на Джоан спря за миг. Едната от жените бе Кити, а другата — Мими Уест.

— Привет, скъпа! — Гласът на Кити предеше, все едно че мъркаше преситена котка. — Ах, каква прелестна селска къщичка само! Влез, Мими! Бих искала да хвърля едно оченце няма ли да се намери нещо интересно за вътрешния ми двор!

Кити остана стъписана за миг, когато Джоан ѝ назова една фантастична цена за две вази за пода и една малка пластика. Но какво бяха парите за тях? Имаха ги и баста! Кити поръча още комплект за храна от дванайсет керамични съда и двете с Мими не преставаха да оглеждат дали няма да се намери още нещо, което да им влезе в „интериора“ на къщите. Всичко, което бе пред тях, бе „ужасно добро“, „сладичко“, „фантастично“, но Джоан забеляза скоро, че въодушевлението на посетителките ѝ е изкуствено и принудително

любезно. Нямахте нищо чудно в това! Тя, Джоан Уилистън, бе вече не онази, неизвестната, „незначителната“ художничка, която не заслужава нещо повече от снизходително състрадание! След изложбата си тя бе станала знаменитост, а това вече си заслужаваше усилията. Малко повече демонстрация, че виждате ли, и ние разбираме нещичко от изкуство.

— Не бих имала нищо против да притежавам и бюстчето на това... малко мексиканче — отрони с въздишка Мими Уест. — Колко жалко, че не го продават!

Джоан не би се учудила, ако Мими бе произнесла „на това малко аборигенче“, като че ли Мануел е потомък на някое примитивно племе, живеещо в джунглата. Точно така бе прозвучал обработеният ѝ глас.

— Джей също беше казал, че този бюст му харесва! — намеси се Кити.

— Я престани с този Джей! — отегчено възкликна Мими. — Той е умрял за мен.

И дамата от „висшето общество“ продължи репликата си, като че ли не е ставало въпрос за жив човек:

— Между другото, Джоан, ще взема и тези три вятърни арфички.

Джоан бе повече от заинтригувана. Забележката на Мими я изкара извън релсите. Нима Джей се бе скарал с приятелите си? О, как ѝ се искаше двете жени да продължат разговора си около него! И наистина дамите не закъсняха да направят това. Когато подписваха чековете с невероятните суми върху тях, Мими като че ли неволно продължи темата:

— Знаете ли, Джоан — започна високомерно тя, — но ние не забелязваме много-много липсата на Джей. Той някак си не пасваше в нашите среди. Във всеки случай брат му Клей е много по-симпатичен от него!

Почти до устните на Джоан бе стигнал въпросът, който искаше да зададе, но с върховно усилие си наложи да замълчи. Измина почти цяла вечност, докато Кити и Мими решат да се сбогуват с нея. Те обиколиха и надникнаха по всички ъгли на къщата. Джоан усещаше как дамите с последни сили потискат забележките си — колко е скромно, да не кажат бедно, всичко наоколо.

И когато най-послед я оставиха сама, Джоан бе с няколко десетки долара по-богата, но всички тези мистерии около Джей не ѝ даваха

мира. Какво ли означаваха особено последните думи на Мими?

Джоан бе съпроводида дамите до колата им. Мими бе заела вече място зад кормилото, когато свали стъклото и се обърна със захарна усмивка към Джоан:

— Прекарахме много приятни мигове тук! Джей имаше право, че... Но, господи, защо непрекъснато си спомням за този човек? Каква стойност може да има мъж, който се оставя да го притиснат до стената?

Джоан бе изцяло обърквана. След всички тия намеци имаше само едно логично обяснение: Джей имаше несъмнено проблеми и те бяха свързани по всяка вероятност с фирмата му. Но какво я засягаше всичко това? Нима трябваше да изплаче болката си на рамото, да речем, на жената, която този никаквец бе довел на изложбата ѝ, или пък пред някоя друга от безбройните му приятелки? Дори Кити и Мими да не го включваха вече в бъдещите си планове, колко много бяха останалите, които щяха да дадат всичко от себе си, само за да го утешат.

— Всичко около него не ме засяга ни най-малко! — извика Джоан и гневно тупна с крак.

„А защо мислиш непрекъснато за Джей?“ — попита я тихо вътрешният ѝ глас. Дълбока въздишка се изтръгна от устните на момичето. Вдругиден бе петък. Мозес и Питър щяха да пристигнат тогава. Трябваше да се овладее напълно и двамата да не забележат изобщо мислите, които не ѝ даваха мира.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джоан се хвърли с ожесточение в работата. Петъкът дойде, но увлечена, тя просто бе забравила, че очаква посещение.

Беше късен следобед. Измореният Мануел се бе свил на едно кресло и спеше. Йоги му правеше компания, излегнат до него. Той заслужаваше напълно почивката си. Сутринта бе хванал един огромен плъх — от простите домашни разбойници — и Джоан се бе зарадвала много, че котаракът му бе светил маслото. Естествено разглезеният Йоги не бе докоснал повече сивото мъртво туловище. Изглежда, дори мисълта да хапне от него го отвращаваше. Наложил се Джоан да закопае трупа на плъха. Случилото се беше въпреки всичко едно малко събитие. Котаракът ставаше истински мъжкар и ловец. Той възвръщаше просто своята сила.

— Ставайте всички! — извика Джоан. Мозес ѝ се беше обадил преди малко по телефона. — Мозес и Питър ще ни очакват в два и половина до имота на господин Кромуел. Хайде, по-бързо, ленивци! Ако искате да похапнете супичка и сандвичи с пилешко месо, бързо на масата!

Малко след два часа всички се качиха в стария джип на Джоан и пое на път. Трябваша им десет минути, за да стигнат до разклона на пътя. Мануел пееше през цялото време, озарен от радостта си. Питър, неговият нов и огромен приятел, щеше да му става съсед! Но най-хубавото бе, че Питър имаше две деца. Те бяха със сигурност точно толкова симпатични, колкото своя баща. Мануел изгаряше от нетърпение да им покаже толкова много неща наоколо.

— Децата ще се нуждаят от помощта ти, Мануел! — като че ли прочете мислите му Джоан. — Те са живели само в големия град и единственият им голям преход е бил до училище, заедно със стотици други деца.

— Завий малко надясно! — прекъсна я малчуганът. — По този път ще стигнеш директно до къщата. Само че малко по-надолу пътят е целият в дупки. — Нещо накара мексиканчето да сбърчи черните си

вежди. — Не е ли малко странно! — измърмори то. — Не се вижда никакъв самолет, не го виждам приземен и в пустинята!

Мануел бе несъмнено прав. В синьото небе плуваха само няколко перести облачета. Липсваше какъвто и да е шум от самолет. Джоан просто не се задълбочи в размишления. Решението ѝ бе да спрат до къщата и да се огледат добре. Удари спирачките и закова джипа под едно ютово дърво. Можеха да слязат поне на сянка.

— Ще дойдете ли до къщата с мен? — попита тя.

Мануел вдигна Йоги на рамото си и след малко тримата бяха на изтърканите каменни стъпала на къщата. Но момчето спря внезапно и Джоан погледна изненадано към него. То се обърна и потегли назад.

— Какво има, Мануел? — подвижна му тя.

Момчето извърна глава и Джоан забеляза някакво странно оживление, изписано на кръглото му лице. Дори при най-добро желание не би могла да отгатне какво става с него.

— Ами исках... мислех си... че е по-добре, ако се отбия до потока... Зная едно място, където винаги има гущери... Ти влез в къщата... Аз ще дойда, като видя самолета.

Мануел се разбърза така, като че ли му пареше под краката. Виж го ти палавника! Непредвидими бяха в постъпките си малките деца! Доколкото го познаваше, детето щеше да се появи след малко и да ѝ подари някакво гущерче, очаквайки, както винаги, да я зарадва с това.

Но трябваше да се чуди за втори път. Мануел изтича до джина, влезе вътре и скри нещо в джоба на панталона си.

— Мануел! — извика Джоан. — Би ли ми казал какво взе от колата?

— Ножчето си, какво друго — обясни ѝ мексиканчето с изражение на светец.

Фигурката се шумугна за втори път вътре и се появи с кутията, в която обикновено малчуганът поставяше своите „съкровища“. Мануел се отдалечи с възможно най-голямата бързина, придържайки котарака на рамото си. Джоан гледаше след него с усмивка на устните. Децата си живееха в свой свят и не трябваше да се изисква от тях да се интересуват от проблемите на възрастните. Сторило ѝ се беше, че по време на разговора си с Мануел е дочула шум на кола. Твърде възможно бе да се е заблудила. Или може би колата бе спряла наблизко? Не беше ѝ направило впечатление шумът от мотора да се отдалечава в

друга посока. Дали не бе пристигнал собственикът на този имот? Всичко щеше да се изясни. Нямаше защо да се притеснява. Вероятно и собственикът нямаше да има нищо против, ако тя огледа бъдещия дом на Питър и Маржъри.

Старата къща бе построена в испански стил под формата на буквата „Г“. Джоан прецени, че тя е най-малко на сто години. На някои места покривът бе вече хлътнал, а прозорците бяха в окаяно състояние. Но като се изключи това, сградата имаше солидни основи. Питър трябваше да хвърли доста пари за ремонт, но после щеше да има къща, с която можеше да се гордее цялото му семейство.

Джоан влезе в къщата и забеляза, че Кромуюел е започнал вече подобренията в нея. Кухнята бе с нови плочки. Личеше си стремежът на собственика да не променя нищо от първоначалната архитектура на сградата. Откритата камина бе запазена. Потъмнялото дъбово дърво на облицовката бе почистено и лакирано. До кухнята имаше модерно обзаведена баня с душ. Джоан тръгна по коридора и отвори следващата врата. Изправи се пред огромно помещение, в което също имаше открита камина. В другото крило на сградата се намираха още пет стаи, които бяха функционирали очевидно като спални помещения. Имаше още една баня и няколко душа. А съвсем в дъното на къщата се намираше друго светло и огромно по размери помещение, което щеше да предизвика възторга на Питър. То бе идеално за студио. Висока двукрила стъклена врата водеше към тераса. Колонада поддържаше покрива над нея. Плочките по пода на терасата бяха поизядени от времето, във фугите им растеше трева, но с малко повече труд тук можеше да се направи фантастичен кът за сядане на открито.

Гледката бе направо очарователна. Пред погледа се разкриваше вълнообразното великолепие на пустинята и стигаше чак до силуета на планините.

— Каква красота! — възкликна Джоан. — Мястото е направо вълшебно! Питър ще бъде възхитен.

Последните думи застинаха на устните ѝ. Някой бе влязъл в къщата. Джоан долови ясно приближаващите стъпки. Твърде възможно бе това да е Мануел. „Колко странно звучат те!“ — помисли си Джоан.

Не бяха стъпките на малко дете. „Сигурно са на господин Кромвел“ — опита се да познае за втори път тя и се обърна към вратата.

Все едно че нещо преряза сърцето ѝ. Защото срещу нея се бе изправил Джей Клифтън!

— Какво правиш ти тук? — извикаха и двамата почти едновременно.

Изведнъж като че ли пелена падна от очите на момичето.

Мануел бе видял приближаващата се кола! Твърде възможно бе той да е разбрал само по шума кой идва с нея! Хитрецът му с хитрец!

Безсмислено бе в този миг да предприема какъвто и да е опит за бягство. Не можеше да потегли и с джипа. Ключовете за колата бяха у онова мексиканско дяволче! То ѝ беше изиграло този невероятен номер и все едно дали искаше или не — срещата с Джей Клифтън беше факт!

Стояха, всеки на мястото си, и продължаваха да се гледат мълчаливо един друг. Гърлото на Джоан бе пресъхнало, а сърцето ѝ просто щеше да се пръсне. Всичко в главата ѝ се въртеше в кръг. Момичето не откъсваше хипнотизираните си очи от Джей. Той се овладя, както винаги, пръв. Направи няколко крачки към нея, но после спря. В ъгълчетата на устните му се появи познатото изражение на гняв.

— Имам чувството, че някой ни погоди този номер! — започна остро той. — Аз имах среща тук с Мозес и Питър Мак Брайд. Бяха ме помолили да се огледам за мебели, необходими за обзавеждането на този дом. Но както изглежда, двамата нарочно закъсняха да се появят. — Джей се изкашля смутено. — Ако... ако е по-добре за теб, аз мога да изчакам и вън. Бих искал само да ти кажа едно: радвам се, че изложбата ти има такъв успех!

— Благодаря — мъчително отговори Джоан. — Още повече за това, че ми помогна като посредник за нея!

— Удоволствието бе изцяло мое!

Бяха произнесли всички тия реплики като марионетки в абсурден театър и Джоан усети непреодолимото желание да се изкикоти като ненормална. Държаха се учтиво и благовъзпитано като на официален прием. Бяха просто хора, които нямаха повече какво друго да си кажат. Но Джей вдигна очи и погледна объркано към Джоан:

— Не зная какво цели Питър с това. Но ще използвам случая, че те виждам, за да ти кажа защо ще се махна оттук. Едва ли това те

интересува, особено като имам предвид, че ти и Питър... че вие двамата...

— Това минава вече всякакви граници! — избухна гневно Джоан. — Да не подхвърляш, че между мен и Питър има някаква любовна връзка? Аз не зная какво ти е разказал този... този невъзможен човек и защо е толкова заинтересован ти да му повярваш на приказките! Та той си има жена, Джей! Прекрасна съпруга и две очарователни деца. Толкова ги обичам, че не би могло повече! А що се отнася до мен, никога не съм се докосвала до неговото легло!

Джей бе окончателно сразен.

— Значи ти... но тогава... честно казано... аз изобщо не мога да проумея какво става тук! Но както и да е, обещах му да ти обясня някои неща! Чуй ги накратко! Вдигнах ръце и се отказах да се противопоставям на абсурдната логика на брат си! Освободих се с един замах от целия този панаир. Моят брат сега е пълновластният шеф, а на мен ми остава ролята на наблюдател. Да гледам как ще опропасти цялата фирма. Всичките ми идеи, целият ми труд, в които инвестирах сърцето и душата си, отидоха по дяволите! Питър ми направи предложение да започна всичко отново. Да основа предприятие изцяло по моите концепции тук, на неговата собствена земя. Само че на мен всичко ми е дошло ей дотук!

Джоан бе изненадана, но в момента Джей не бе човекът, който заслужаваше състраданието ѝ.

— А защо не помолиш майка си да ти отпусне няколко милиона назаем? Това няма да е проблем за нея!

— Майка ми промени завещанието си — обясни с горчива усмивка Джей. — Или ако трябва да бъда точен, тя ме обезнаследи! Моят брат се погрижи за това. Но аз не съм останал съвсем без при. Имам осемдесет хиляди долара в банката, но нямам вече никакъв достъп до семейните милиони. Честно казано, това даже ме радва!

— Радва ли? Приказваш вицове! Да не искаш да ми внушиш, че можеш да живееш без плувния басейн и без игрището си за голф?

— Ако им отдавах чак такова значение, не бих ли могъл да си ги построя и сам? — разгневено реагира Джей. — За това няма нужда от милиони. Едно зная обаче със сигурност: ако се наложи да ги строя, това няма да стане тук! Всичко, което се надявах да намеря тук, се е

превърнало в пепел и прах! Все пак трябва да ти отдам правото за едно!

— И кое е то?

— Схващането ти за ценностите в живота. Ти беше несъмнено правата! За приятелите например или ония, които аз считах за такива. Джим Боб и Бебси ме забравиха още на следващия ден. Като си спомня само фалшивата обстановка в техния дом!... А между другото мебелите, които осигурих на Питър за тази му къща, са от една стара мисионерска сграда близо до Редфорд. Успях да ги измъкна изпод носа на Клей. Той искаше да направи от сградата „Кънтри клуб“ за своите приятели и център за почивка на своите директори.

— Но той ще създаде клуба въпреки всичко!

— Малко трудничко — не без злорадство отвърна Джей, — защото аз и Мозес откупихме земята около мисионерската сграда. На Клей ще му се вгорчи животът, когато трябва да се обръща за разрешение към нас, ако иска да влезе в имота си! Но друго исках да ти кажа. Мисионерската сграда, от която купих мебелите за Питър, е с твърде интересна архитектура. Няма да е кой знае какъв проблем да я разруша и да я построя по абсолютно същия план отново някъде тук. Да поставя с нея основите на новата си фирма, която ще се развива, но както искам аз! Само че няма да направя това!

— Естествено, че не! — забеляза студено Джоан. — Защото рано или късно ще кацнеш пак сред своите. Един Клифтън си остава завинаги Клифтън, дори да е изпитал някакви съмнения за ценностите в живота.

Джей направо подскочи:

— Ти не разбираш ли или не искаш да разбереш? Наистина ли не можеш да проумееш защо не желая да се установя тук? Добре тогава! Това ми дава още по-силно основание да си вдигна чуковете и да изчезна колкото може по-бързо оттук. Остава ми още едно: да помогна на снаха си, пък после ще мисля за себе си. Десет години ѝ бяха достатъчни да проумее какво представлява моят брат. Това беше жената, с която се появих на изложбата ти! Казва се Дона. Връща се в родния си град и след като приключи процедурата по развода с Клей, ще се омъжи сигурно за едно хубаво момче! През всичките тия години мъжът е чакал старата си любов.

— Снаха ти ли? — несъзнателно отрони Джоан.

— Точно тя! Исках да ти я представя и тя предварително се бе зарадвала толкова, че ще има възможност да се запознае с теб. А какво направи ти? Измъкна се като буреносен облак с Питър от галерията и ни остави в такова положение! Не можах да намеря претекст как да обясня поведението ти.

Джоан търсеше някакъв отговор, но гласът просто бе изчезнал в гърлото ѝ.

— Чуй сега и причината, която ме кара да не се мяркам повече насам, Джоан! — Нещо тъжно се бе появило в изражението на Джей. — Тази причина си ти! Ти ме накара да си припомня ония неща, за които в моите кръгове вече не си спомнят изобщо. Искреност, порядъчност, скромност! Как бих могъл да живея на две крачки от теб сам, когато те обичам и искам да бъдем заедно двамата? Добре! Заблуждавал съм се, че между теб и Питър има нещо. Но променя ли нещата това? Казах ти, че те обичам. Не бях достатъчно сигурен дали те обичам истински. Но и ти никога не си казвала дума за това. Аз също не те попитах никога, защото сега съм убеден напълно в извода си: ти изобщо не изпитваш нещо към мен.

— Но...

Сега пък Джей не я остави да продължи:

— И няма нищо чудно в това! Парите на семейство Клифтън са стояли за теб винаги като пропад помежду ни и ти си чувствала непрекъснато, че аз не подхождам за твоя свят. Че не бих могъл да живея в него!

— Но... ти би могъл поне да опиташ — захълца Джоан. Тя трепереше с цялото си тяло и сълзите се стичаха по лицето ѝ. — Би могъл дори да се научиш. Да обикнеш кълвача и неговия пронизителен вик, червеноопашатия сокол, който така всеотдайно пази малките си... а ако застанеш поне една минута спокойно на мястото си, ще чуеш как тупти сърцето ми... ще забележиш, че почти умирам от любов. А ти говориш и не преставаш да говориш...

Не можа да продължи. Джей разтвори ръце и устните им се сляха в целувка, която казваше всичко.

Джоан бе потънала в море от блаженство. Със страстна всеотдайност тя отговаряше на целувката на този мъж — единствения, когото бе обичала досега и когото щеше да обича цял живот.

Всички съмнения, неотразимата печал бяха изчезнали, все едно че не бяха съществували никога! Тази прегръдка слагаше, своя тайнствен и вечен печат върху любовта им.

Но някакво мечешко покашляне изтръгна двамата от техния унес.

— Извинявам се, ако съм попречил нещо — зазвуча басът на Питър Мак Брайд, — но както виждам, оздравителната терапия започва не лошо!

Лицето на великана сияеше доволно:

— Как мислиш, Джей? Би ли могъл да прекъснеш за малко приятното си занимание? Бих искал да разбера на кое място смяташ да строиш мисионерската си къщичка?

— Ами аз... ние двамата... На нас просто не ни остана време да поговорим за това!

— А какво чакате още? Потърсете подходящо местенце! — подвижна друг познат глас. Беше се появил Мозес с котарака на рамо. — Доколкото мога да оценя обстановката, май че сте стигнали до някакъв компромис. — Мозес не можеше да скрие съзаклятническата си усмивчица. — Напомням ви все пак, че ни предстои доста работа! Джей трябва да построи цяла една къща и да основе с Питър и мен новата си фирма. На Питър му предстои голям ремонт, местене на семейството...

— Но, сеньор Мозес — извика едно детско гласче, — ти забрави най-важното нещо! Нали най-напред трябва да отпразнуваме сватбата?

— Точно така, момчето ми! Затова ти предлагам сега следното: хайде да излезем и ти да ми покажеш гущерчетата си, а да оставим тия двамата тук да обсъдят плановете си за бъдещето.

* * *

— Джоан! — прошепна Джей, когато останалите напуснаха стаята. — Чу ли какво каза Мануел? Искаш ли да се омъжиш за мен?

Момичето не успя да отрони и дума от щастие. То само кимна и притисна с преливаща нежност лицето си до гърдите на Джей. Сърцето ѝ пееше от радост. Целият свят бе окъпан от ярка светлина.

Навън нещо падна тежко, а после се дочу пронизително цвърчене и двамата се отдръпнаха неволно един от друг. Погледнаха към терасата и видяха Йоги. Той се бе изтегнал вече по корем и козината му направо излъчваше сияние, огрява от слънцето. Очите на котарака също горяха, а от муцуната му се подаваше това, което бе останало от мишката.

— Не твърдеше ли именно за него, че не можел да се спаси от мацките? — попита усмихнат Джей. — Колко жалко само, че е мъжкар! За тази му постъпка бих го разцелувал, ако беше маценце!

— А не съм ли ти казвала вече, че с Йоги сме склучили тайно споразумение? Ето какво гласи текстът му: той да хваща мишките, а аз да получавам целувките за това.

— Беше ли подобаващо възнаграждението? — попита я щастлив младият мъж, когато даде възможност на Джоан да поеме дъх след безкрайно дългата и нежна целувка.

Тя кимна възторжено. Джей я прегърна и двамата излязоха на терасата.

— Мануел твърди, че пустинята е така красива, защото Бог оставя слънцето толкова дълго да свети над нея — тихо заговори Джей. — Момчето признава, че понякога става малко по-топло от допустимото, но за него няма нищо по-красиво от изгрев в пустинята.

— И е право — потвърди Джоан. — Само че е забравило да ти разкаже за нощите. Когато завикат кукумявките и малката лисичка тръгне на лов...

— ... и когато Джоан се промъква край къщата с пушка в ръка, заплашвайки да продупчи кожата на своя безобиден гост — допълни усмихнато Джей. След което продължи: — А сега съвсем сериозно, любов моя! Радвам се още в този момент на хилядите изгреви, които ще изживеем двамата с теб. Ще се старая да не страдам много под палещите лъчи на деня, а по-късно ще наблюдаваме заедно как на лунната светлина твоята приятелка, пустинната лисица, търси храна. Ти, моя любов, ще ми помогнеш да видя с очите ти хилядите прекрасни неща, които са оставали непознати за мен. Бих искал да гледам дотогава, докато ме омагьосат напълно.

Очите на Джоан бяха пълни със сълзите на щастието.

— Знаех си, че ще дойде този ден, Джей! — шепнеха устните ѝ. — А освен това... мисля... че заслужаваш нещо повече от награда за

нежните думи, които чух.

Тя погледна към котарака, който се изтягаше блажен.

— Хей, Йоги! Не искаш ли да се разходиш навън? Би могъл да хванеш още няколко мишки!

Джей привлече Джоан плътно до себе си.

И когато се целунаха отново, светът наоколо престана да съществува за тях.

Издание:

Мери Портърфийлд. Цвете на пустинята

Английска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1996

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-459-298-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.